ΜΕ ΔΕΞΙΟ Ή ΑΡΙΣΤΕΡΟ ΜΑΝΔΥΑ ΙΔΙΑ ΠΑΡΑΜΕΝΕΙ Η ΕΞΟΥΣΙΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Αριθμ. Φύλλου 158

ΜΑΡΤΙΟΣ 2016

1,5 ΕΥΡΩ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ



Κανένας δεν αφήνει
την πατρίδα του,
εκτός αν πατρίδα είναι
το στόμα ενός καρχαρία...
τρέχεις προς τα σύνορα
μόνο όταν βλέπεις
ολόκληρη την πόλη
να τρέχει κι εκείνη...
οι γείτονές σου τρέχουν
πιο γρήγορα από σένα
με την ανάσα ματωμένη
στο λαιμό τους...
το αγόρι που ήταν
συμμαθητής σου

ΜΑΡΤΙΟΣ 2016
1,5 ΕΥΡΩ



*Κανένας δεν αφήνει
την πατρίδα του,
εκτός αν πατρίδα είναι
το στόμα ενός καρχαρία...
τρέχεις προς τα σύνορα
μόνο όταν βλέπεις
ολόκληρη την πόλη
να τρέχει κι εκείνη...
οι γείτονές σου τρέχουν
πιο γρήγορα από σένα
με την ανάσα ματωμένη
στο λαιμό τους...
το αγόρι που ήταν
συμμαθητής σου
που σε φιλούσε μεθυστικά
πίσω από το παλιό
εργοστάσιο τσίγκου
κρατά ένα όπλο
μεγαλύτερο
από το σώμα του [...]*

Απόσπασμα από ποίημα



ολόκληρη την πόλη
να τρέχει κι εκείνη...
οι γείτονές σου τρέχουν
πιο γρήγορα από σένα
με την ανάσα ματωμένη
στο λαιμό τους...
το αγόρι που ήταν
συμμαθητής σου
που σε φιλούσε μεθυστικά
πίσω από το παλιό
εργοστάσιο τσίγκου
κρατά ένα όπλο
μεγαλύτερο
από το σώμα του [...]

Απόσπασμα από ποίημα
για την προσφυγιά,
της Ουαρσάν Σάιρ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ... ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

από τον Κύκλο Σύνταξης

Η «παύση του πυρός» στην (τριχοτομημένη) Συρία, που συμφωνήθηκε στο Μόναχο μοιάζει δυστυχώς με την νηνεμία πριν την επόμενη καταιγίδα. Την ίδια στιγμή, δυνάμεις του Ισλαμικού κράτους εξαπολύουν επίθεση με χημικά εναντίον των Πεσμεργκά, Κούρδων πολιτοφυλάκων στο βορειοδυτικό Ιράκ με την καθοδήγηση, φυσικά, του τουρκικού κράτους, που συνεχίζει να προσβλέπει σε εδάφη στην Μοσούλη, ενώ οι Ιρανοί κατοχυρώνουν την παρουσία τους στο Ιράκ και στην πόλη Ντιλάγια.

Σύμφωνα, άλλωστε, και με την Ανεξάρτητη Διεθνή Επιτροπή Έρευνας του ΟΗΕ για τη Συρία, οι διεθνείς και οι περιφερειακές ξένες δυνάμεις, που πιέζουν για συνομιλίες είναι οι ίδιες που «θρέφουν την στρατιωτική κλιμάκωση». Στα σημεία που υποχωρούν οι «αντιπρόσωποι», που καθοδηγούνται είτε ευθέως είτε μέσω ενός πολυπλόκαμου δικτύου συμμαχιών, φανερώνονται τα «μεγάλα αφεντικά», διαθέσιμα πλέον να συνεργαστούν «στενότερα» για την «ειρήνευση». Το ΝΑΤΟ «μπαίνει» στο Αιγαίο με πρόσχημα το προσφυγικό ζήτημα. Πότε θα «φύγει»; Άγνωστο. Το ίδιο συνέβη και με τους κεφαλαιακούς ελέγχους.

Εν τω μεταξύ, το καθεστώς Τσίπρα κηρύσσει **κατάσταση έκτακτης ανάγκης**, προβλέποντας τον εγκλωβισμό 70.000 προσφύγων και μεταναστών μόλις τον επόμενο μήνα, ενώ δειλά-δειλά ακούγονται νούμερα που υπερβαίνουν τις 200.000 μέχρι το καλοκαίρι και ανακοινώνεται η κατασκευή camps (sic!), δηλαδή στρατόπεδα 10.000 και άνω προσφύγων. Και επειδή είναι της μόδας να κατακρίνονται τα ακροδεξιά αντανακλαστικά κρατών, όπως η Αυστρία ή η Ουγγαρία, να θυμίσουμε ότι η κυβέρνηση του Μανουέλ Βαλς απευθύνθηκε, τον Δεκέμβριο, στο Συμβούλιο του Κράτους με δύο ερωτήματα. Το πρώτο αφορά πρόταση που διατύπωσε η πρόεδρος του Εθνικού Μετώπου Μαρίν Λεπέν και υιοθέτησαν οι Νικολά Σαρκοζί και Λοράν Βοκιέ (Les Républicains): **να δημιουργηθούν κέντρα κράτησης για τα 20.000 άτομα που έχουν αστυνομικό φάκελο με την ένδειξη «S»**, που θεωρούνται δηλαδή επικίνδυνα για τη δημόσια ασφάλεια (οι μισοί λόγω ισλαμικού ριζοσπαστισμού, οι άλλοι μισοί για πολιτικο-συνδικαλιστική δράση ή χουλιγκανισμό).

Το εκτελεστικό ρωτά, εάν ο νόμος μπορεί να προβλέπει την



«Αυτό που ο αρχηγός της αντιπολίτευσης μάς είπε ότι είναι ταξικός, ταξικός μίσος και διχασμός. Δεν είναι καν η γλώσσα αυτός ο διχασμός διότι πότε στην Ευρώπη δεν ήταν η αναδιανομή ταξικός μίσος. Το ένα όραμα είναι ότι εργαζόμενοι και εργαζόμενες είναι το πλούτο αυτής της χώρας».

Ευκλείδης Τσακαλώτος, 26/01/2016, ομιλία στο Κοινοβούλιο (ηχητικό)

Καλώς ήρθατε στον Λίβανο της Ευρώπης

Είναι οριστικό: τα σύνορα στην Ευρώπη κλείνουν μία μόλις μέρα μετά την τελευταία σύνοδο Κορυφής της ΕΕ που επιβεβαίωνε το ακριβώς αντίθετο. Η κίνηση της Αυστρίας με τις χώρες των Βαλκανίων (πλην Αθήνας) ήταν πράγματι μονομερής, αλλά, τί παράξενο, όλοι την περίμεναν. Η Ελλάδα κατέληξε σε αυτό που ήταν προορισμένη εξ αρχής, δηλαδή ένας σκουπιδότοπος αποθήκευσης μεταναστών και προσφύγων εγκλωβισμένων και απελπισμένων, με τα μάτια στραμμένα στα βόρεια σύνορα. Η Ύπατη Αρμοστεία για τους πρόσφυγες απέστειλε στις 25 Φεβρουαρίου αίτημα προς το Ξενοδοχειακό Επιμελητήριο να μισθωθούν όλα τα μεγάλα και φθηνά ξενοδοχεία σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη, προκειμένου να στεγαστεί μέρος των ανθρώπινων κυμάτων που κατά χιλιάδες ξεβράζονται καθημερινά στην επικράτεια.

Δεν απέχει πολύς καιρός από το να χαρακτηριστεί διεθνώς η Ελλάδα (και επισήμως) "failed state" και να αναληφθεί ξένη στρατιωτική παρέμβαση στο εσωτερικό της για την αποκατάσταση της «τάξης». Τί θα κάνουν τα στίφη των πεινασμένων και εγκλωβισμένων σε μια χώρα διαλυμένη, με 30% ανεργία και χωρίς καμ-

το Ηνωμένο Βασίλειο οχυρώνεται και ακολουθώντας κατά γράμμα το παλιό δόγμα «Με την Ευρώπη αλλά όχι εκ της Ευρώπης», κατοχυρώνει την πολυπόθητη «ειδική σχέση» με την ΕΕ στην τελευταία σύνοδο. Η Τουρκία με τη βοήθεια της Δύσης ετοιμάζεται να κλείση εκ νέου τα στενά και να πυροδοτήση τον 16ο ή 17ο ρωσοτουρκικό πόλεμο από την εποχή του Ιβάν του Τρομερού.

Αυτά τα φαντάσματα παλιών αυτοκρατοριών και συμμαχιών, που ρίχνουν τη σκιά τους στο σήμερα, είναι που σκιαγραφούν μία νέα πολεμική αναμέτρηση εντός του ευρωπαϊκού εδάφους, μετά το Ουκρανικό ζήτημα, μία αναμέτρηση που δεν είναι πια τόσο μακρινή υπόθεση. «Ζωτικοί χώροι» και «σφαίρες επιρροής» είναι η απτή πραγματικότητα στο σήμερα σε ένα διεθνές περιβάλλον, που όσο επιχειρείται να ενοποιηθεί δια της βίας και της οικονομίας, τόσο ρηγματώνεται και αποσυντίθεται.

Ο φίλος των προσφυγόπουλων

Μέσα σε αυτήν τη μαυρίλα πώς να μην γελάσεις με το δελτίο τύπου του υπουργείου παιδείας! Έχει ημερομηνία 24/02 και αν διαβάσετε την ηλεκτρονική έκδοσή του, θα αναφωνήσετε «Άχου το!» Ο λόγος είναι ότι στο δελτίο τύπου δεσπόζει μια πολύ ωραία και μεγάλη φωτογραφία του Νίκου Φίλη, που καταλαμβάνει σχεδόν το μισό του δελτίου. Το άλλο μισό είναι ένα δυσκολοδιάβαστο κειμενάκι με ψιλά γραμματάκια και ακανόνιστο διάστιχο που είναι το κανονικό δελτίο τύπου. Όπως καταλαβαίνετε η κεντρική ιδέα του δελτίου είναι να προβληθούν τα συγκριτικά πλεονεκτήματα του Φίλη για λόγους που θα εξηγήσουμε παρακάτω. Είναι ένας «γλυκύτατος» υπερφυσικός μπέμπης, με τη φαλάκρα και τα ρόδινα μαγουλάκια του που σου έρχεται να τα τσιμπήσεις και να του δώσεις δύο μπατσάκια. Ο Φίλης κοιτάζει αλλού, λίγο επιτηδευμένα είναι η αλήθεια, με ένα αθώο παιδικό βλέμμα.

Το δελτίο τύπου είναι εξ ίσου χαρούμενο. Ο Φίλης πήγε στην σύνοδο των υπουργών παιδείας της ΕΕ στις 24 Φεβρουαρίου (μα πότε πρόλαβαν;) και κατέθεσε το *«Ελληνικό Σχέδιο δρά-*

…νήθηκε στο Μονάχο μοιάζει δυστυχώς με την νηνεμία πριν την επόμενη καταιγίδα. Την ίδια στιγμή, δυνάμεις του Ισλαμικού κράτους εξαπολύουν επίθεση με χημικά εναντίον των Πεσμεργκά, Κούρδων πολιτοφυλάκων στο βορειοδυτικό Ιράκ με την καθοδήγηση, φυσικά, του τουρκικού κράτους, που συνεχίζει να προσβλέπει σε εδάφη στην Μοσούλη, ενώ οι Ιρανοί κατοχυρώνουν την παρουσία τους στο Ιράκ και στην πόλη Ντιλάγια.

Σύμφωνα, άλλωστε, και με την Ανεξάρτητη Διεθνή Επιτροπή Έρευνας του ΟΗΕ για τη Συρία, οι διεθνείς και οι περιφερειακές ξένες δυνάμεις, που πιέζουν για συνομιλίες είναι οι ίδιες που «θρέφουν την στρατιωτική κλιμάκωση». Στα σημεία που υποχωρούν οι «αντιπρόσωποι», που καθοδηγούνται είτε ευθέως είτε μέσω ενός πολυπλόκαμου δικτύου συμμαχιών, φανερώνονται τα «μεγάλα αφεντικά», διαθέσιμα πλέον να συνεργαστούν «στενότερα» για την «ειρήνευση». Το ΝΑΤΟ «μπαίνει» στο Αιγαίο με πρόσχημα το προσφυγικό ζήτημα. Πότε θα «φύγει»; Άγνωστο. Το ίδιο συνέβη και με τους κεφαλαιακούς ελέγχους.

Εν τω μεταξύ, το καθεστώς Τσίπρα κηρύσσει **κατάσταση έκτακτης ανάγκης**, προβλέποντας τον εγκλωβισμό 70.000 προσφύγων και μεταναστών μόλις τον επόμενο μήνα, ενώ δειλά-δειλά ακούγονται νούμερα που υπερβαίνουν τις 200.000 μέχρι το καλοκαίρι και ανακοινώνεται η κατασκευή camps (sic!), δηλαδή στρατόπεδα 10.000 και άνω προσφύγων. Και επειδή είναι της μόδας να κατακρίνονται τα ακροδεξιά αντανακλαστικά κρατών, όπως η Αυστρία ή η Ουγγαρία, να θυμίσουμε ότι η κυβέρνηση του Μανουέλ Βαλς απευθύνθηκε, τον Δεκέμβριο, στο Συμβούλιο του Κράτους με δύο ερωτήματα. Το πρώτο αφορά πρόταση που διατύπωσε η πρόεδρος του Εθνικού Μετώπου Μαρίν Λεπέν και υιοθέτησαν οι Νικολά Σαρκοζί και Λοράν Βοκιέ (Les Républicains): **να δημιουργηθούν κέντρα κράτησης για τα 20.000 άτομα που έχουν αστυνομικό φάκελο με την ένδειξη «S»**, που θεωρούνται δηλαδή επικίνδυνα για τη δημόσια ασφάλεια (οι μισοί λόγω ισλαμικού ριζοσπαστισμού, οι άλλοι μισοί για πολιτικο-συνδικαλιστική δράση ή χουλιγκανισμό).

Το εκτελεστικό ρωτά, εάν ο νόμος μπορεί να προβλέπει την προληπτική διοικητική κράτηση για άτομα, που δεν έχουν καταδικαστεί. Και, κάτι τέτοιο, στη βάση φακέλων που, κατά την ομολογία του ίδιου του υπουργού Εσωτερικών Μπερνάρ Καζνέβ, *«επιτρέπουν **να παρακολουθείται η συμπεριφορά ατόμων** που δεν έχουν διαπράξει κανένα ποινικό παράπτωμα, αλλά ενδέχεται να διαπράξουν»*.

Το δεύτερο είναι αν η γαλλική κυβέρνηση μπορεί να ενσωματώσει στο Σύνταγμα την κατάσταση έκτακτης ανάγκης.

Όπως αναφέρει η Mon Diplomatique, σε κείμενο που δημοσιεύτηκε στις 17 Δεκεμβρίου, πάνω από εκατό ενώσεις, οργανώσεις και σωματεία καταγγέλλουν τον *«πραγματικό εκτροχιασμό της κατάστασης έκτακτης ανάγκης, η οποία στοχεύει εξίσου ανθρώπους που δεν έχουν καμία σχέση με κινδύνους επιθέσεων. (...) Οι απαγορεύσεις που αφορούν τις δημόσιες κινητοποιήσεις πολλαπλασιάζονται (...), ενώ, την ίδια στιγμή, επιτρέπονται οι αθλητικές συναντήσεις και εκδηλώσεις, όπως οι υπαίθριες αγορές των Χριστουγέννων»*, ζητώντας από την κυβέρνηση *«να άρει την κατάσταση έκτακτης ανάγκης»* και *«να εγκαταλείψει μια συνταγματική μεταρρύθμιση που προετοιμά-*

είπε ότι είναι ταξικός, ταξικός μίσος και διχασμός. Δεν είναι καν η γλώσσα αυτός ο διχασμός διότι πότε στην Ευρώπη δεν ήταν η αναδιανομή ταξικός μίσος. Το ένα όραμα είναι ότι εργαζόμενοι και εργαζόμενες είναι το πλούτο αυτής της χώρας».

Ευκλείδης Τσακαλώτος, 26/01/2016, ομιλία στο Κοινοβούλιο (ηχητικό)

Καλώς ήρθατε στον Λίβανο της Ευρώπης

Είναι οριστικό: τα σύνορα στην Ευρώπη κλείνουν μία μόλις μέρα μετά την τελευταία σύνοδο Κορυφής της ΕΕ που επιβεβαίωνε το ακριβώς αντίθετο. Η κίνηση της Αυστρίας με τις χώρες των Βαλκανίων (πλην Αθήνας) ήταν πράγματι μονομερής, αλλά, τί παράξενο, όλοι την περίμεναν. Η Ελλάδα κατέληξε σε αυτό που ήταν προορισμένη εξ αρχής, δηλαδή ένας σκουπιδότοπος αποθήκευσης μεταναστών και προσφύγων εγκλωβισμένων και απελπισμένων, με τα μάτια στραμμένα στα βόρεια σύνορα. Η Ύπατη Αρμοστεία για τους πρόσφυγες απέστειλε στις 25 Φεβρουαρίου αίτημα προς το Ξενοδοχειακό Επιμελητήριο να μισθωθούν όλα τα μεγάλα και φθηνά ξενοδοχεία σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη, προκειμένου να στεγαστεί μέρος των ανθρώπινων κυμάτων που κατά χιλιάδες ξεβράζονται καθημερινά στην επικράτεια.

Δεν απέχει πολύς καιρός από το να χαρακτηριστεί διεθνώς η Ελλάδα (και επισήμως) "failed state" και να αναληφθεί ξένη στρατιωτική παρέμβαση στο εσωτερικό της για την αποκατάσταση της «τάξης». Τί θα κάνουν τα στίφη των πεινασμένων και εγκλωβισμένων σε μια χώρα διαλυμένη, με 30% ανεργία και χωρίς καμμία προοπτική ακόμα και για τους πάλαι ποτέ προνομιούχους; Αυτό ακριβώς που φαντάζεστε, είναι αυτό που θα γίνει. Για όσους τυχόν αμφιβάλλουν ακόμα για την ολοκλήρωση της διεθνούς εποπτείας, ο έλεγχος του Αιγαίου από το ΝΑΤΟ είναι ήδη γεγονός, που αποσιωπήθηκε πολύ γρήγορα. Ο Τσίπρας έλειπε στην Τεχεράνη όταν έγινε γνωστό το γερμανο-τουρκικό σύμφωνο και ο Πάνος Καμμένος σκέφτηκε να αφιερώσει την...επιτυχία στους τρεις αξιωματικούς που σκοτώθηκαν υπό αδιευκρίνιστες συνθήκες, όταν το ελικόπτερο τους συνετρίβη, ένα συμβάν που μοιάζει καταπληκτικά με την μυστηριώδη κατάρριψη του ελικοπτέρου στα Ίμια. Ειρήσθω εν παρόδω, ότι ο Τσολάκογλου κλείνοντας την απολογία του στο ειδικό δικαστήριο δοσιλόγων αφιέρωσε την φιλοκατοχική δράση του στους πεσόντες του αλβανικού μετώπου.

Ακόμα και τα φαντάσματα του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου μπορεί να διακρίνει κάποιος ανάμεσα

και συμμαχιών, που ρίχνουν τη σκιά τους στο σήμερα, είναι που σκιαγραφούν μία νέα πολεμική αναμέτρηση εντός του ευρωπαϊκού εδάφους, μετά το Ουκρανικό ζήτημα, μία αναμέτρηση που δεν είναι πια τόσο μακρινή υπόθεση. «Ζωτικοί χώροι» και «σφαίρες επιρροής» είναι η απτή πραγματικότητα στο σήμερα σε ένα διεθνές περιβάλλον, που όσο επιχειρείται να ενοποιηθεί δια της βίας και της οικονομίας, τόσο ρηγματώνεται και αποσυντίθεται.

Ο φίλος των προσφυγόπουλων

Μέσα σε αυτήν τη μαυρίλα πώς να μην γελάσεις με το δελτίο τύπου του υπουργείου παιδείας! Έχει ημερομηνία 24/02 και αν διαβάσετε την ηλεκτρονική έκδοσή του, θα αναφωνήσετε «Άχου το!» Ο λόγος είναι ότι στο δελτίο τύπου δεσπόζει μια πολύ ωραία και μεγάλη φωτογραφία του Νίκου Φίλη, που καταλαμβάνει σχεδόν το μισό του δελτίου. Το άλλο μισό είναι ένα δυσκολοδιάβαστο κειμενάκι με ψιλά γραμματάκια και ακανόνιστο διάστιχο που είναι το κανονικό δελτίο τύπου. Όπως καταλαβαίνετε η κεντρική ιδέα του δελτίου είναι να προβληθούν τα συγκριτικά πλεονεκτήματα του Φίλη για λόγους που θα εξηγήσουμε παρακάτω. Είναι ένας «γλυκύτατος» υπερφυσικός μπέμπης, με τη φαλάκρα και τα ρόδινα μαγουλάκια του που σου έρχεται να τα τσιμπήσεις και να του δώσεις δύο μπατσάκια. Ο Φίλης κοιτάζει αλλού, λίγο επιτηδευμένα είναι η αλήθεια, με ένα αθώο παιδικό βλέμμα.

Το δελτίο τύπου είναι εξ ίσου χαρούμενο. Ο Φίλης πήγε στην σύνοδο των υπουργών παιδείας της ΕΕ στις 24 Φεβρουαρίου (μα πότε πρόλαβαν;) και κατέθεσε το *«Ελληνικό Σχέδιο δράσης για την αντιμετώπιση του νέου προσφυγικού κύματος στον τομέα της Εκπαίδευσης»*.

Ιδού λοιπόν: *Το Σχέδιο περιλαμβάνει την ψυχοκοινωνική στήριξη των παιδιών και των γονιών τους, ιδιαίτερα των ασυνόδευτων παιδιών, καθώς και την συναισθηματική ενδυνάμωσή τους την παροχή βασικών δεξιοτήτων γραμματισμού ώστε να δημιουργηθούν σχέσεις εμπιστοσύνης και την ανάπτυξη της διαπολιτισμικής ικανότητας κ.λπ. και την προετοιμασία των προσφύγων για την προώθηση τους σε άλλες Ευρωπαϊκές χώρες με στόχο την προσαρμογή τους εκεί.*

Η χαριτωμένη κουτοπονηριά, αν δεν το προσέξατε, βρίσκεται κρυμμένη στην «προετοιμασία των προσφύγων για προώθηση στις άλλες ευρωπαϊκές χώρες». Τα χάφτουν, όμως, αυτά οι Αυστρουγγαρίες και οι Πρωσσίες; Τώρα που έκλεισαν οριστικά τα σύνορα, το σχέδιο φυσικά πάει περίπατο. Δεν πειράζει, όμως, καλή η

Εν τω μεταξύ, το καθεστώς Τσίπρα κηρύσσει **κατάσταση έκτακτης ανάγκης**, προβλέποντας τον εγκλωβισμό 70.000 προσφύγων και μεταναστών μόλις τον επόμενο μήνα, ενώ δειλά-δειλά ακούγονται νούμερα που υπερβαίνουν τις 200.000 μέχρι το καλοκαίρι και ανακοινώνεται η κατασκευή camps (sic!), δηλαδή στρατόπεδα 10.000 και άνω προσφύγων. Και επειδή είναι της μόδας να κατακρίνονται τα ακροδεξιά αντανακλαστικά κρατών, όπως η Αυστρία ή η Ουγγαρία, να θυμίσουμε ότι η κυβέρνηση του Μανουέλ Βαλς απευθύνθηκε, τον Δεκέμβριο, στο Συμβούλιο του Κράτους με δύο ερωτήματα. Το πρώτο αφορά πρόταση που διατύπωσε η πρόεδρος του Εθνικού Μετώπου Μαρίν Λεπέν και υιοθέτησαν οι Νικολά Σαρκοζί και Λοράν Βοκιέ (Les Républicains): **να δημιουργηθούν κέντρα κράτησης για τα 20.000 άτομα που έχουν αστυνομικό φάκελο με την ένδειξη «S»**, που θεωρούνται δηλαδή επικίνδυνα για τη δημόσια ασφάλεια (οι μισοί λόγω ισλαμικού ριζοσπαστισμού, οι άλλοι μισοί για πολιτικο-συνδικαλιστική δράση ή χουλιγκανισμό).

Το εκτελεστικό ρωτά, εάν ο νόμος μπορεί να προβλέπει την προληπτική διοικητική κράτηση για άτομα, που δεν έχουν καταδικαστεί. Και, κάτι τέτοιο, στη βάση φακέλων που, κατά την ομολογία του ίδιου του υπουργού Εσωτερικών Μπερνάρ Καζνέβ, *«επιτρέπουν **να παρακολουθείται η συμπεριφορά ατόμων** που δεν έχουν διαπράξει κανένα ποινικό παράπτωμα, αλλά ενδέχεται να διαπράξουν»*.

Το δεύτερο είναι αν η γαλλική κυβέρνηση μπορεί να ενσωματώσει στο Σύνταγμα την κατάσταση έκτακτης ανάγκης.

Όπως αναφέρει η Mon Diplomatique, σε κείμενο που δημοσιεύτηκε στις 17 Δεκεμβρίου, πάνω από εκατό ενώσεις, οργανώσεις και σωματεία καταγγέλλουν τον *«πραγματικό εκτροχιασμό της κατάστασης έκτακτης ανάγκης, η οποία στοχεύει εξίσου ανθρώπους που δεν έχουν καμία σχέση με κινδύνους επιθέσεων. (...) Οι απαγορεύσεις που αφορούν τις δημόσιες κινητοποιήσεις πολλαπλασιάζονται (...), ενώ, την ίδια στιγμή, επιτρέπονται οι αθλητικές συναντήσεις και εκδηλώσεις, όπως οι υπαίθριες αγορές των Χριστουγέννων»*, ζητώντας από την κυβέρνηση *«να άρει την κατάσταση έκτακτης ανάγκης»* και *«να εγκαταλείψει μια συνταγματική μεταρρύθμιση που προετοιμάστηκε μέσα σε έκτακτες συνθήκες»*. Γάλλοι ιστορικοί, αλλά και νομικοί, τονίζουν με κάθε τρόπο ότι η ιστορία έχει αποδείξει ότι όλοι οι νόμοι που πρόβλεπαν κάποια κατάσταση έκτακτης ανάγκης, όπως εκείνοι που ψηφίστηκαν το 1893-1894, την επαύριο μιας σειράς αναρχικών επιθέσεων ή ο νόμος για την κατάσταση πολιορκίας, που προβλέφθηκε για να προστατευθεί η Γαλλική Δημοκρατία ο οποίος χρησιμοποιήθηκε το 1852, για να νομιμοποιηθεί το πραξικόπημα του Λουδοβίκου Ναπολέοντα, και το 1871 για να συντριβεί η Κομμούνα, *«εκτροχιάστηκαν από τους αρχικούς στόχους τους»*...

Μάρτιος 2016

προορισμένη εξ αρχής, δηλαδή ένας σκουπιδότοπος αποθήκευσης μεταναστών και προσφύγων εγκλωβισμένων και απελπισμένων, με τα μάτια στραμμένα στα βόρεια σύνορα. Η Ύπατη Αρμοστεία για τους πρόσφυγες απέστειλε στις 25 Φεβρουαρίου αίτημα προς το Ξενοδοχειακό Επιμελητήριο να μισθωθούν όλα τα μεγάλα και φθηνά ξενοδοχεία σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη, προκειμένου να στεγαστεί μέρος των ανθρώπινων κυμάτων που κατά χιλιάδες ξεβράζονται καθημερινά στην επικράτεια.

Δεν απέχει πολύς καιρός από το να χαρακτηριστεί διεθνώς η Ελλάδα (και επισήμως) "failed state" και να αναληφθεί ξένη στρατιωτική παρέμβαση στο εσωτερικό της για την αποκατάσταση της «τάξης». Τί θα κάνουν τα στίφη των πεινασμένων και εγκλωβισμένων σε μια χώρα διαλυμένη, με 30% ανεργία και χωρίς καμμία προοπτική ακόμα και για τους πάλαι ποτέ προνομιούχους; Αυτό ακριβώς που φαντάζεστε, είναι αυτό που θα γίνει. Για όσους τυχόν αμφιβάλλουν ακόμα για την ολοκλήρωση της διεθνούς εποπτείας, ο έλεγχος του Αιγαίου από το ΝΑΤΟ είναι ήδη γεγονός, που αποσιωπήθηκε πολύ γρήγορα. Ο Τσίπρας έλειπε στην Τεχεράνη όταν έγινε γνωστό το γερμανο-τουρκικό σύμφωνο και ο Πάνος Καμμένος σκέφτηκε να αφιερώσει την...επιτυχία στους τρεις αξιωματικούς που σκοτώθηκαν υπό αδιευκρίνιστες συνθήκες, όταν το ελικόπτερο τους συνετρίβη, ένα συμβάν που μοιάζει καταπληκτικά με την μυστηριώδη κατάρριψη του ελικοπτέρου στα Ίμια. Ειρήσθω εν παρόδω, ότι ο Τσολάκογλου κλείνοντας την απολογία του στο ειδικό δικαστήριο δοσιλόγων αφιέρωσε την φιλοκατοχική δράση του στους πεσόντες του αλβανικού μετώπου.

Ακόμα και τα φαντάσματα του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου μπορεί να διακρίνει κάποιος ανάμεσα στα συρματοπλέγματα και τους πάνοπλους συνοριοφύλακες. Η Αυστρουγγαρία με την μορφή των χωρών του Βίσεγκραντ, την Αυστρία και τα βαλκανικά προτεκτοράτα επιρροής της, ο Γερμανικός Άξονας στρατιωτικά αναβαθμισμένος διατηρεί τον ηγεμονικό οικονομικό και πολιτικό ρόλο του, αλλά επιδιώκει και την στρατιωτική κατοχύρωση αυτής της ισχύος, (την μόνη έμπρακτη κατοχύρωση εδώ που τα λέμε).

Οι Βαλτικές χώρες και η Φινλανδία, χώρες παραδοσιακά εχθρικές προς τη Ρωσία, είναι τα νέα προγεφυρώματα του ΝΑΤΟ προς ανατολάς·

δεσπόζει μια πολύ ωραία και μεγάλη φωτογραφία του Νίκου Φίλη, που καταλαμβάνει σχεδόν το μισό του δελτίου. Το άλλο μισό είναι ένα δυσκολοδιάβαστο κειμενάκι με ψιλά γραμματάκια και ακανόνιστο διάστιχο που είναι το κανονικό δελτίο τύπου. Όπως καταλαβαίνετε η κεντρική ιδέα του δελτίου είναι να προβληθούν τα συγκριτικά πλεονεκτήματα του Φίλη για λόγους που θα εξηγήσουμε παρακάτω. Είναι ένας «γλυκύτατος» υπερφυσικός μπέμπης, με τη φαλάκρα και τα ρόδινα μαγουλάκια του που σου έρχεται να τα τσιμπήσεις και να του δώσεις δύο μπατσάκια. Ο Φίλης κοιτάζει αλλού, λίγο επιτηδευμένα είναι η αλήθεια, με ένα αθώο παιδικό βλέμμα.

Το δελτίο τύπου είναι εξ ίσου χαρούμενο. Ο Φίλης πήγε στην σύνοδο των υπουργών παιδείας της ΕΕ στις 24 Φεβρουαρίου (μα πότε πρόλαβαν;) και κατέθεσε το *«Ελληνικό Σχέδιο δράσης για την αντιμετώπιση του νέου προσφυγικού κύματος στον τομέα της Εκπαίδευσης»*.

Ιδού λοιπόν: *Το Σχέδιο περιλαμβάνει την ψυχοκοινωνική στήριξη των παιδιών και των γονιών τους, ιδιαίτερα των ασυνόδευτων παιδιών, καθώς και την συναισθηματική ενδυνάμωσή τους την παροχή βασικών δεξιοτήτων γραμματισμού ώστε να δημιουργηθούν σχέσεις εμπιστοσύνης και την ανάπτυξη της διαπολιτισμικής ικανότητας κ.λπ. και την προετοιμασία των προσφύγων για την προώθηση τους σε άλλες Ευρωπαϊκές χώρες με στόχο την προσαρμογή τους εκεί.*

Η χαριτωμένη κουτοπονηριά, αν δεν το προσέξατε, βρίσκεται κρυμμένη στην «προετοιμασία των προσφύγων για προώθηση στις άλλες ευρωπαϊκές χώρες». Τα χάφτουν, όμως, αυτά οι Αυστρουγγαρίες και οι Πρωσσίες; Τώρα που έκλεισαν οριστικά τα σύνορα, το σχέδιο φυσικά πάει περίπατο. Δεν πειράζει, όμως, καλή η προσπάθεια!

Ποιός κυβερνά αυτό τον τόπο;

Πασίγνωστο και ιστορικό το ερώτημα συγκαταλέγεται στα άλυτα αινίγματα του νέου Ελληνισμού, όπως το «πού πάει ο Καραμήτρος» και άλλα δημώδη.

Όμως με λίγη προσπάθεια το επιλύσαμε!

Στη σελίδα 1014 του 3ου παραρτήματος του **Ν 4336 Φεκ Α 94/14.08.2015** (για όσους δεν θυ-

συνέχεια στη σελ. 4

«ΙΣΟΡΡΟΠΙΑ του NASH»: Ασκήσεις Λογοκρισίας και αντι-«τρομοκρατίας»

Στις 14 Φεβρουαρίου στην εφημερίδα το Βήμα της Κυριακής (στον απόηχο των γεγονότων του ανεβάσματος και του «κοψίματος» της γνωστής πλέον παράστασης στο Εθνικό Θέατρο) δημοσιεύεται άρθρο με τον τίτλο «***Ταμπού η τρομοκρατία και στην Ιταλία***». Στο συγκεκριμένο άρθρο αναφέρεται μεταξύ άλλων η είδηση της ακύρωσης της (εκ νέου) συνάντησης της **Αντριάντα Φαράντα**, μετανοημένου πρώην μέλους των **Ερυθρών Ταξιαρχιών**, που συμμετείχε στην απαγωγή και στην εκτέλεση του **Άλντο Μόρο** το 1978, με την **Ανιέζε Μόρο** κόρη του πρώην πρωθυπουργού του ιταλικού κράτους. Η συνάντηση θα γινόταν στα πλαίσια συζήτησης με αφορμή σεμινάριο της Ανώτερης Σχολής Δικαστών της Ιταλίας και θα συμμετείχαν, επίσης, ο **Φράνκο Μπονιζόλι**, επίσης μετανοημένο πρώην μέλος των Ερυθρών Ταξιαρχιών και η **Σαμπίνα Ρόσα** κόρη του συνδικαλιστή **Γκουίντο Ρόσο**, που επίσης δολοφονήθηκε από μέλη των Ερυθρών Ταξιαρχιών το 1979. Έτσι, σύμφωνα με το δημοσίευμα, «*έπειτα από θυελλώδεις αντιδράσεις συγγενών αλλά και πολιτικών όλων των παρατάξεων η συνάντηση ακυρώθηκε*».



Η Σαμπίνα Ρόσα δήλωσε ότι «*Η Φαράντα και ο Μπονιζόλι προσκλήθηκαν, δεν προσφέρθηκαν. Δεν θέλουν να πρωταγωνιστήσουν. Θα βρίσκονται ενώπιον 300 δικαστών εξηγώντας ποια ήταν τα λάθη τους. Πιστεύετε ότι είναι εύκολο; Είναι άτομα που ξεγυμνώνονται, και εκτιμώνται γι' αυτό.* ***Δεν πιστεύω στην ισόβια κάθειρξη του λόγου***».

Η Ανιέζε Μόρο και η Αντριάντα Φαράντα συμμετείχαν τον περασμένο Οκτώβριο στην παρουσίαση του «**Βιβλίου της Συνάντησης**» ενός συλλογικού τόμου, που πραγματεύεται τις παρόμοιες συναντήσεις, ενώ η Μόρο μόλις τρεις ημέρες μετά την ακύρωση του σεμιναρίου της Σχολής Δικαστών έδωσε το παρών, επίσης σε δημόσια συζήτηση μαζί με δύο πρώην μέλη των

η Πηγή Δημητρακοπούλου με την ομάδα της επιχειρούν τη σύνθεση ενός νέου έργου για τους αξιακούς κώδικες των ανθρώπων, τη δικαιοσύνη, την αυτοδικία και την τρομοκρατία στην πρόσφατη ελληνική ιστορία.

Ισορροπία του Nash: Ο όρος είναι δανεισμένος από τη Θεωρία των Παιγνίων. **Αποτελεί ένα συνδυασμό στρατηγικών μεταξύ δύο αντίπαλων παικτών**, του ενός από τους οποίους η στρατηγική αποτελεί την καλύτερη (απόκριση) στη στρατηγική του άλλου. Κατά την εν λόγω θεωρία, **κάθε παίγνιο με πεπερασμένο πλήθος παικτών και στρατηγικών έχει ένα τουλάχιστον σημείο ισορροπίας**, σύμφωνα με το οποίο οι παίκτες επιλέγουν τις πιο συμφέρουσες για

του ότι «*το βιβλίο αυτό παρουσιάζει όχι ένα δικό μου έγκλημα, αλλά ένα έγκλημα της Δημοκρατίας. Δεν υπάρχει πουθενά εκθειασμός των πράξεων της οργάνωσης. Παρουσιάζει τη συμπεριφορά του κρατικού μηχανισμού από τη στιγμή που πιάνει κι έχει στα χέρια του κάποιον. Δηλαδή, πώς λειτουργεί η Δημοκρατία, πώς εφαρμόζονται οι νόμοι. Εγώ δεν αρνήθηκα την τιμωρία για τις πράξεις που έκανα. Απλώς έπρεπε να εφαρμοστεί ο νόμος, γιατί ο νόμος έχει θεσπιστεί για τους παράνομους. Αν, δηλαδή, καταργείται ο νόμος, πού αλλού μπορεί να βασιστεί ένα κράτος για να πει «είμαστε Κράτος Δικαίου, είμαστε Δημοκρατία;» Επομένως, γιατί να υπάρξουν αντιδράσεις τώρα; Το βιβλίο έχει παρουσιαστεί μεταφρασμένο στην Ομοσπονδιακή*

Ασκήσεις Λογοκρισίας και αντι-«τρομοκρατίας»

Στις 14 Φεβρουαρίου στην εφημερίδα το Βήμα της Κυριακής (στον απόηχο των γεγονότων του ανεβάσματος και του «κοψίματος» της γνωστής πλέον παράστασης στο Εθνικό Θέατρο) δημοσιεύεται άρθρο με τον τίτλο «***Ταμπού η τρομοκρατία και στην Ιταλία***». Στο συγκεκριμένο άρθρο αναφέρεται μεταξύ άλλων η είδηση της ακύρωσης της (εκ νέου) συνάντησης της **Αντριάντα Φαράντα**, μετανοημένου πρώην μέλους των **Ερυθρών Ταξιαρχιών**, που συμμετείχε στην απαγωγή και στην εκτέλεση του **Άλντο Μόρο** το 1978, με την **Ανιέζε Μόρο** κόρη του πρώην πρωθυπουργού του ιταλικού κράτους. Η συνάντηση θα γινόταν στα πλαίσια συζήτησης με αφορμή σεμινάριο της Ανώτερης Σχολής Δικαστών της Ιταλίας και θα συμμετείχαν, επίσης, ο **Φράνκο Μπονιζόλι**, επίσης μετανοημένο πρώην μέλος των Ερυθρών Ταξιαρχιών και η **Σαμπίνα Ρόσα** κόρη του συνδικαλιστή **Γκουίντο Ρόσο**, που επίσης δολοφονήθηκε από μέλη των Ερυθρών Ταξιαρχιών το 1979. Έτσι, σύμφωνα με το δημοσίευμα, «*έπειτα από θυελλώδεις αντιδράσεις συγγενών αλλά και πολιτικών όλων των παρατάξεων η συνάντηση ακυρώθηκε*».

Η Σαμπίνα Ρόσα δήλωσε ότι «*Η Φαράντα και ο Μπονιζόλι προσκλήθηκαν, δεν προσφέρθηκαν. Δεν θέλουν να πρωταγωνιστήσουν. Θα βρίσκονται ενώπιον 300 δικαστών εξηγώντας ποια ήταν τα λάθη τους. Πιστεύετε ότι είναι εύκολο; Είναι άτομα που ξεγυμνώνονται, και εκτιμώνται γι' αυτό.* ***Δεν πιστεύω στην ισόβια κάθειρξη του λόγου***».

Η Ανιέζε Μόρο και η Αντριάντα Φαράντα συμμετείχαν τον περασμένο Οκτώβριο στην παρουσίαση του «**Βιβλίου της Συνάντησης**» ενός συλλογικού τόμου, που πραγματεύεται τις παρόμοιες συναντήσεις, ενώ η Μόρο μόλις τρεις ημέρες μετά την ακύρωση του σεμιναρίου της Σχολής Δικαστών έδωσε το παρών, επίσης σε δημόσια συζήτηση μαζί με δύο πρώην μέλη των Ερυθρών Ταξιαρχιών, που συμμετείχαν στην απαγωγή και την εκτέλεση του πατέρα της.

Είναι εύκολο κατ' αρχήν να παρατηρήσουμε ότι ο τίτλος του δημοσιεύματος είναι παραπλανητικός, όπως άλλωστε προκύπτει από το ίδιο το δημοσίευμα. Μ' άλλα λόγια, το θέμα δεν αποτελεί ταμπού για τους πάντες στην Ιταλία, αφού θεσμικοί παράγοντες ή φορείς, όπως η Ανώτερη Σχολή Δικαστών Ιταλίας, διοργανώνουν σχετικά σεμινάρια, στα οποία καλούνται μετανοημένοι πρώην Ερυθροταξιαρχίτες, και συγγενείς θυμάτων συναντούνται εδώ και πολλά χρόνια και συνομιλούν με κάθε αφορμή προσπαθώντας να κρατήσουν σε λειτουργία το «όπλο της συμφιλίωσης»,



η Πηγή Δημητρακοπούλου με την ομάδα της επιχειρούν τη σύνθεση ενός νέου έργου για τους αξιακούς κώδικες των ανθρώπων, τη δικαιοσύνη, την αυτοδικία και την τρομοκρατία στην πρόσφατη ελληνική ιστορία.

Ισορροπία του Nash: Ο όρος είναι δανεισμένος από τη Θεωρία των Παιγνίων. **Αποτελεί ένα συνδυασμό στρατηγικών μεταξύ δύο αντίπαλων παικτών**, του ενός από τους οποίους η στρατηγική αποτελεί την καλύτερη (απόκριση) στη στρατηγική του άλλου. Κατά την εν λόγω θεωρία, **κάθε παίγνιο με πεπερασμένο πλήθος παικτών και στρατηγικών έχει ένα τουλάχιστον σημείο ισορροπίας**, σύμφωνα με το οποίο οι παίκτες επιλέγουν τις πιο συμφέρουσες για τους ίδιους στρατηγικές, γνωρίζοντας και τις ανάλογες επιλογές των αντιπάλων τους. **Οι παίκτες σκέφτονται τι μπορεί να επιλέξει ο αντίπαλός τους και προσπαθούν να καταλάβουν τη συμπεριφορά του, επιλέγοντας τη στρατηγική τους σύμφωνα με αυτό»** (05/01/2016 ιστοσελίδα του Εθνικού Θεάτρου).

Με μια πρώτη ματιά διαπιστώνουμε, ότι δεν αναφέρεται πουθενά εκτός από τους «Δίκαιους» του Καμύ, το «λογοτεχνικό κείμενο» του Σάββα Ξηρού «Η μέρα εκείνη», αποσπάσματα του οποίου χρησιμοποιήθηκαν καθώς και πρακτικά της δίκης της 17 Νοέμβρη, ιστορικά και δημοσιογραφικά κείμενα.

του ότι «*το βιβλίο αυτό παρουσιάζει όχι ένα δικό μου έγκλημα, αλλά ένα έγκλημα της Δημοκρατίας. Δεν υπάρχει πουθενά εκθειασμός των πράξεων της οργάνωσης. Παρουσιάζει τη συμπεριφορά του κρατικού μηχανισμού από τη στιγμή που πιάνει κι έχει στα χέρια του κάποιον. Δηλαδή, πώς λειτουργεί η Δημοκρατία, πώς εφαρμόζονται οι νόμοι. Εγώ δεν αρνήθηκα την τιμωρία για τις πράξεις που έκανα. Απλώς έπρεπε να εφαρμοστεί ο νόμος, γιατί ο νόμος έχει θεσπιστεί για τους παράνομους. Αν, δηλαδή, καταργείται ο νόμος, πού αλλού μπορεί να βασιστεί ένα κράτος για να πει «είμαστε Κράτος Δικαίου, είμαστε Δημοκρατία;» Επομένως, γιατί να υπάρξουν αντιδράσεις τώρα; Το βιβλίο έχει παρουσιαστεί μεταφρασμένο στην Ομοσπονδιακή Βουλή της Γερμανίας από τα Κόμματα της Αριστεράς!*»

Οι αντιδράσεις που ξεσπούν μέχρι να «κοπεί» η παράσταση είναι άκρως ενδιαφέρουσες.

Ο υπεύθυνος τομέα Πολιτισμού της Νέας Δημοκρατίας, βουλευτής Α΄ Θεσσαλονίκης, κ. Κώστας Γκιουλέκας, προβαίνει στην εξής δήλωση:

«*Το είδαμε και αυτό: Ο Σάββας Ξηρός στο Εθνικό Θέατρο. Έως πρόσφατα, στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ εμφανίζονταν στα δικαστήρια σαν μάρτυρες υπεράσπισης τρομοκρατών και μιλούσαν στη Βουλή, παρουσιάζο-*

των Ερυθρών Ταξιαρχιών το 1979. Έτσι, σύμφωνα με το δημοσίευμα, «*έπειτα από θυελλώδεις αντιδράσεις συγγενών αλλά και πολιτικών όλων των παρατάξεων η συνάντηση ακυρώθηκε*».

Η Σαμπίνα Ρόσα δήλωσε ότι «*Η Φαράντα και ο Μπονιζόλι προσκλήθηκαν, δεν προσφέρθηκαν. Δεν θέλουν να πρωταγωνιστήσουν. Θα βρίσκονται ενώπιον 300 δικαστών εξηγώντας ποια ήταν τα λάθη τους. Πιστεύετε ότι είναι εύκολο; Είναι άτομα που ξεγυμνώνονται, και εκτιμώνται γι' αυτό. **Δεν πιστεύω στην ισόβια κάθειρξη του λόγου***».

Η Ανιέζε Μόρο και η Αντριάντα Φαράντα συμμετείχαν τον περασμένο Οκτώβριο στην παρουσίαση του «**Βιβλίου της Συνάντησης**» ενός συλλογικού τόμου, που πραγματεύεται τις παρόμοιες συναντήσεις, ενώ η Μόρο μόλις τρεις ημέρες μετά την ακύρωση του σεμιναρίου της Σχολής Δικαστών έδωσε το παρών, επίσης σε δημόσια συζήτηση μαζί με δύο πρώην μέλη των Ερυθρών Ταξιαρχιών, που συμμετείχαν στην απαγωγή και την εκτέλεση του πατέρα της.

Είναι εύκολο κατ' αρχήν να παρατηρήσουμε ότι ο τίτλος του δημοσιεύματος είναι παραπλανητικός, όπως άλλωστε προκύπτει από το ίδιο το δημοσίευμα. Μ' άλλα λόγια, το θέμα δεν αποτελεί ταμπού για τους πάντες στην Ιταλία, αφού θεσμικοί παράγοντες ή φορείς, όπως η Ανώτερη Σχολή Δικαστών Ιταλίας, διοργανώνουν σχετικά σεμινάρια, στα οποία καλούνται μετανοημένοι πρώην Ερυθροταξιαρχίτες, και συγγενείς θυμάτων συναντούνται εδώ και πολλά χρόνια και συνομιλούν με κάθε αφορμή προσπαθώντας να κρατήσουν σε λειτουργία το «όπλο της συμφιλίωσης», όπως οι ίδιοι υποστηρίζουν.

Επομένως οι αντιθέσεις, που εκδηλώνονται και αφορούν την επιβολή της «ισόβιας κάθειρξης του λόγου» ακόμα και στους μετανοημένους, είναι ένα μόνο μέρος της σκληρής στάσης του κράτους και διαφόρων θεσμικών ή μη φορέων απέναντι στο ζήτημα «τρομοκρατία».

Ας δούμε, όμως, πως εκτυλίχθηκαν τα γεγονότα με την επίμαχη παράσταση του Εθνικού Θεάτρου.

Μια παράσταση αναγγέλλεται

«Από 15 έως 31 Ιανουαρίου στην Πειραματική Σκηνή -Ι

Το «Ισορροπία του Nash» της Πηγής Δημητρακοπούλου είναι η δεύτερη παραγωγή της Πειραματικής Σκηνής -Ι, στο Rex- αίθουσα «Κατίνα Παξινού». Με αφορμή τους Δίκαιους του Αλμπέρ Καμύ, λογοτεχνικά κείμενα, αλλά και την υπόθεση της 17 Νοέμβρη, η Πηγή Δημητρακοπούλου με την ομάδα της επιχειρούν τη σύνθεση ενός νέου έργου για τους αξιακούς κώδικες των ανθρώπων, τη δικαιοσύνη, την αυτοδικία και την τρομοκρατία στην πρόσφατη ελληνική ιστορία.

Ισορροπία του Nash: Ο όρος είναι δανεισμένος από τη Θεωρία των Παιγνίων. **Αποτελεί ένα συνδυασμό στρατηγικών μεταξύ δύο αντίπαλων παικτών**, του ενός από τους οποίους η στρατηγική αποτελεί την καλύτερη (απόκριση) στη στρατηγική του άλλου. Κατά την εν λόγω θεωρία, **κάθε παίγνιο με πεπερασμένο πλήθος παικτών και στρατηγικών έχει ένα τουλάχιστον σημείο ισορροπίας**, σύμφωνα με το οποίο οι παίκτες επιλέγουν τις πιο συμφέρουσες για τους ίδιους στρατηγικές, γνωρίζοντας και τις ανάλογες επιλογές των αντιπάλων τους. **Οι παίκτες σκέφτονται τι μπορεί να επιλέξει ο αντίπαλός τους και προσπαθούν να καταλάβουν τη συμπεριφορά του, επιλέγοντας τη στρατηγική τους σύμφωνα με αυτό**» (05/01/2016 ιστοσελίδα του Εθνικού Θεάτρου).

Με μια πρώτη ματιά διαπιστώνουμε, ότι δεν αναφέρεται πουθενά εκτός από τους «Δίκαιους» του Καμύ, το «λογοτεχνικό κείμενο» του Σάββα Ξηρού «Η μέρα εκείνη», αποσπάσματα του οποίου χρησιμοποιήθηκαν καθώς και πρακτικά της δίκης της 17 Νοέμβρη, ιστορικά και δημοσιογραφικά κείμενα.

Μπορεί εν προκειμένω αυτό να μην έγινε για λόγους σκοπιμότητας, αλλά όπως θα δούμε στην συνέχεια στην συντριπτική πλειονότητα των δημοσιευμάτων, των συνεντεύξεων, των ανακοινώσεων του Εθνικού Θεάτρου, της σκηνοθέτιδας, του καλλιτεχνικού διευθυντή, και των πάσης φύσεως καταγγελιών, όχι μόνο λείπει ο τίτλος του βιβλίου του Σάββα Ξηρού, αλλά και το ζήτημα που πραγματεύεται. Και ποιο είναι αυτό; Ο βασανισμός του πολυτραυματία Σάββα Ξηρού στο Νοσοκομείο Ευαγγελισμός. Αντ' αυτού αναφέρονται το πολύ από ορισμένους συντελεστές της παράστασης οι παραβιάσεις των δικαιωμάτων του. Πουθενά δεν θα βρούμε την λέξη καταγγελία για βασανισμό, πλην δημοσιευμάτων μιας και μοναδικής εφημερίδας και συγκεκριμένα της εφημερίδας των Συντακτών.

Ο Σάββας Ξηρός σημειώνει σχετικά σε συνέντευξη του ότι «*το βιβλίο αυτό παρουσιάζει όχι ένα δικό μου έγκλημα, αλλά ένα έγκλημα της Δημοκρατίας. Δεν υπάρχει πουθενά εκθειασμός των πράξεων της οργάνωσης. Παρουσιάζει τη συμπεριφορά του κρατικού μηχανισμού από τη στιγμή που πιάνει κι έχει στα χέρια του κάποιον. Δηλαδή, πώς λειτουργεί η Δημοκρατία, πώς εφαρμόζονται οι νόμοι. Εγώ δεν αρνήθηκα την τιμωρία για τις πράξεις που έκανα. Απλώς έπρεπε να εφαρμοστεί ο νόμος, γιατί ο νόμος έχει θεσπιστεί για τους παράνομους. Αν, δηλαδή, καταργείται ο νόμος, πού αλλού μπορεί να βασιστεί ένα κράτος για να πει «είμαστε Κράτος Δικαίου, είμαστε Δημοκρατία;» Επομένως, γιατί να υπάρξουν αντιδράσεις τώρα; Το βιβλίο έχει παρουσιαστεί μεταφρασμένο στην Ομοσπονδιακή Βουλή της Γερμανίας από τα Κόμματα της Αριστεράς!*»

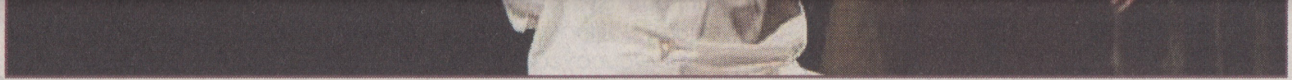
Οι αντιδράσεις που ξεσπούν μέχρι να «κοπεί» η παράσταση είναι άκρως ενδιαφέρουσες.

Ο υπεύθυνος τομέα Πολιτισμού της Νέας Δημοκρατίας, βουλευτής Α΄ Θεσσαλονίκης, κ. Κώστας Γκιουλέκας, προβαίνει στην εξής δήλωση:

«*Το είδαμε και αυτό: Ο Σάββας Ξηρός στο Εθνικό Θέατρο. Έως πρόσφατα, στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ εμφανίζονταν στα δικαστήρια σαν μάρτυρες υπεράσπισης τρομοκρατών και μιλούσαν στη Βουλή, παρουσιάζοντας την τρομοκρατία, τις στυγνές δολοφονίες, σαν μέρος ένοπλης πάλης. Σήμερα, κάποιοι άλλοι, με την ανοχή του Υπουργείου Πολιτισμού, επιχειρούν να προβάλουν το έργο τρομοκρατών και αδίστακτων δολοφόνων. **Στην πρώτη κρατική σκηνή της χώρας, στο Εθνικό Θέατρο, πρόκειται να ανέβει παράσταση, βασισμένη στα απομνημονεύματα του καταδικασμένου για ειδεχθή εγκλήματα, τρομοκράτη Σάββα Ξηρού. Καλούμε τον Υπουργό Πολιτισμού να πάρει άμεσα θέση. Κανένας δεν μπορεί να προσδώσει στην τρομοκρατία ιδεολογικό μανδύα και να βαφτίσει τα εγκλήματα μέρος του αγώνα "λαϊκών αγωνιστών"-δολοφόνων. Το αίμα αθώων δεν παράγει τέχνη***».

Ο Γκιουλέκας σέρνει τον χορό που θα ακολουθήσει, δίνοντας το στίγμα που θα πρέπει να έχει ο καταγ-

συνέχεια στη σελ. 5



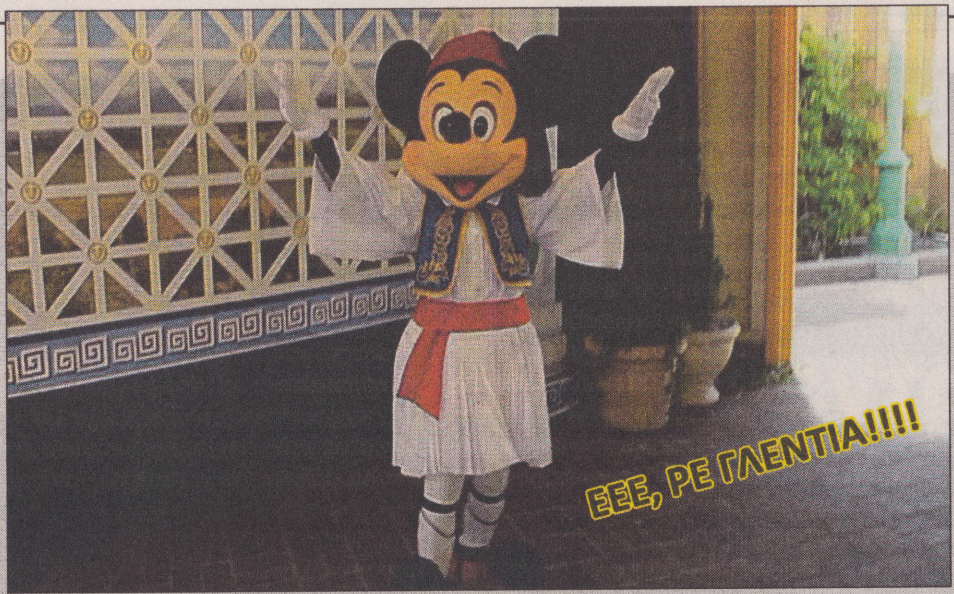
συνέχεια από τη σελ. 2 - (ΕΠΙΔΡΟΜΕΣ)

μούνται, είναι το 3ο Μνημόνιο που ψηφίστηκε παραμονές δεκαπενταύγουστου από 220 βουλευτές), διαβάζουμε τα ακόλουθα:

«Για την επιτυχία απαιτείται ο ενστερνισμός του προγράμματος μεταρρυθμίσεων από τις ελληνικές αρχές. Επομένως, η κυβέρνηση είναι έτοιμη να λάβει οποιαδήποτε μέτρα ενδέχεται να κριθούν κατάλληλα για το σκοπό αυτόν, καθώς οι περιστάσεις μεταβάλλονται. ***Η κυβέρνηση δεσμεύεται να διαβουλεύεται και να συμφωνεί με την Ευρωπαϊκή Επιτροπή, την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα και το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο για όλες τις ενέργειες που αφορούν την επίτευξη των στόχων του Μνημονίου Συνεννόησης, πριν από την οριστικοποίηση και τη νομική έγκρισή τους».***

Δηλαδή, αυτό που λεγόταν ατύπως στους πολιτικούς και δημοσιογραφικούς κύκλους, έγινε επελθόντος του χρόνου, νόμος του κράτους. Όσοι τολμούσαν να το ξεστομίσουν δημόσια, αντιμετώπιζαν τη χλεύη των αφελών, των ιδεοληπτικών και των διατεταγμένων σε υπηρεσία. «Δεν γίνονται αυτά τα πράγματα». «Δεν έχουμε δικτατορία» κ.λπ. Περασμένα ξεχασμένα.

Κάθε λέξη αυτού του νομικού κειμένου αναιρεί όλες τις λεγόμενες «θεμελιώδεις αρχές του πολιτεύματος» και τις διεθνείς συμβάσεις για τα ανθρώπινα δικαιώματα, –δεν χρειάζονται ειδικές γνώσεις περί συνταγματικού δικαίου– αλλά ο σκοπός του σημειώματος είναι διαφορετικός: Να δείξει την καταπληκτική ευλυγισία του πολιτικού προσωπικού. Νέα κατάσταση, νέα καθήκοντα.



Έτσι, η κυβέρνηση παριστάνει ότι κυβερνά, ότι κατεβάζει νόμους, ότι διαβουλεύεται και αποφασίζει και οι «κοινωνικοί εταίροι» και τα κόμματα τής αντιπολίτευσης παριστάνουν ότι πολεμούν τους νόμους της κυβέρνησης, κάνουν αγώνες, διαπραγματεύονται, και κερδίζουν ή χάνουν.

Φανταστικές μάχες και ναυμαχίες σε λεκάνες με νερό.

Για παράδειγμα, τον Γενάρη, η κυβέρνηση αμόλυσε στο διαδίκτυο ένα ανυπόγραφο και ασφράγιστο έγγραφο που το βάφτισε «νομοσχέδιο Κατρούγκαλου για το ασφαλιστικό». Το άρπαξαν αμέσως τα συνδικάτα, το ΚΚΕ και οι παραφυάδες του, και οι λοιποί παρατρεχάμενοι και τρεχατζήδες και άρχισαν τους αγώνες «να αποσυρθεί το νομοσχέδιο» και δος του διαδηλώσεις και κακό.

Όπως ξέρουμε το «νομοσχέδιο Κατρούγκαλου» είναι στην πραγματικότητα οι προτάσεις της κυβέρνησης προς τους Πιστωτές οι οποίοι το απέρριψαν αμέσως. Έτσι πράγματι το «νομοσχέδιο Κατρούγκαλου» θα αποσυρθεί ως ...υπερβολικά γενναιόδωρο και θα αντικατασταθεί από την πρόταση των Πιστωτών, που θα γίνει τελικά νόμος του κρά-

ρίου ο Μπούτας επιβεβαίωσε την συμφωνία με την κυβέρνηση, να «αποσύρει το αγροτικό νομοσχέδιο». Θρίαμβος! Να σημειωθεί ότι όσες αγροτικές ενώσεις δεν είχαν την περίφημη «βίζα Μπούτα» δεν μπόρεσαν καν να μπουν στο λεκανοπέδιο, απωθήθηκαν μάλιστα με ξύλο και χημικά.

Έτσι περνάμε την ώρα μας στο ηλιόλουστο προτεκτοράτο μας.

Τα ισλαμικά μνημόνια είναι τα καλύτερα!!!

Όπως ξέρουμε το ISIS αναδείχτηκε ως η πιο πετυχημένη πολυεθνική ισλαμιστική συμμορία, γιατί εκτός όλων των άλλων, προνομίων, προσφέρει και τις καλύτερες αμοιβές, δυνατότητες εξέλιξης κ.τ.λ. όμοια με αυτά που προσφέρουν οι κανονικές πολυεθνικές εταιρίες. Δεν είναι τυχαίο ότι το «κρέας για τα κανόνια» είναι κατά κανόνα νέοι, προερχόμενοι από τις πιο φτωχές μουσουλμανικές χώρες με δείκτες ανεργίας άνω του 30% όπως η Βοσνία, το Κόσοβο, το Μαρόκο, η Παλαιστίνη. Τα έσοδα του ISIS προέρχονται, βέβαια, από το δουλεμπόριο, το λαθρεμπόριο πετρελαίου, λεηλασίες και την

Ένας ευτυχισμένος συνταξιούχος

Αχάριστοι δεν είμαστε, πάντα σκεπτόμαστε πώς να τα περνάνε οι παλιοί μουσαφίρηδες των Επιδρομών μας, όταν εκπέσουν των αξιωμάτων τους και χάσουν την χρυσόσκονη τους. Ξεχωριστή θέση κατέχει ο Γιώργος ο Παπανδρέου ο Τρίτος, που μάλλον τα περνά θαυμάσια: Χώρισε τη γυναίκα του και πλέον διαμένει μόνος σε μια θαυμάσια μεζονέτα στα μαγευτικά «Δικαστικά», έναν ωραίο μισο-αυθαίρετο οικισμό στον Σχοινιά με θέα όλον τον Ευβοϊκό. Μόνος του, με μια ολλανδή τουρίστρια που γνώρισε στις διακοπές. Και από ασχολίες άλλο τίποτα, πνίγεται στη δουλειά για το καλό της ανθρωπότητας. Μόλις επέστρεψε από βαρυσήμαντο συνέδριο στην ινδική νήσο Γκόα, όπου ήταν κεντρικός ομιλητής προσκεκλημένος από την τοπική κυβέρνηση! Ήταν το Διεθνές Ετήσιο Φεστιβάλ Ιδεών προς τιμήν του στοχαστή Νταμοντάρ Κοσάμπι και το θέμα που ανέπτυξε ο Παπανδρέου ήταν η ειδικότητά του: «Διαπολιτισμικός Διάλογος για τον Εξανθρωπισμό της Παγκοσμιοποίησης». Σύμφωνα με το δελτίο τύπου που εξέδωσε ο ίδιος για τον εαυτό του –δύσκολα κόβονται οι πριγκηπικές συνήθειες– αναφέρθηκε στις *«κοινές προκλήσεις που δημιουργούν η αυξανόμενη ανισότητα, η συγκέντρωση της εξουσίας και του πλούτου, η έλλειψη διαφάνειας και λογοδοσίας, η κλιματική αλλαγή και οι μετακινήσεις πληθυσμών.»* Δηλαδή τα πάντα. Ταξίδια, διαλέξεις, ήλιος και θάλασσα, ο Γιώργος Παπανδρέου βρίσκεται στο στοιχείο του.



Λεόν

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ

* Όταν στέλνετε ***ΣΥΣΤΗΜΕΝΗ*** επιστολή ή δέμα, στην ταχυδρομική μας θυρίδα, αυτά θα πρέπει

καθώς οι περιστάσεις μεταβάλλονται. Η κυβέρνηση δεσμεύεται να διαβουλεύεται και να συμφωνεί με την Ευρωπαϊκή Επιτροπή, την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα και το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο για όλες τις ενέργειες που αφορούν την επίτευξη των στόχων του Μνημονίου Συνεννόησης, πριν από την οριστικοποίηση και τη νομική έγκρισή τους».

Δηλαδή, αυτό που λεγόταν ατύπως στους πολιτικούς και δημοσιογραφικούς κύκλους, έγινε επελθόντος του χρόνου, νόμος του κράτους. Όσοι τολμούσαν να το ξεστομίσουν δημόσια, αντιμετώπιζαν τη χλεύη των αφελών, των ιδεοληπτικών και των διατεταγμένων σε υπηρεσία. «Δεν γίνονται αυτά τα πράγματα». «Δεν έχουμε δικτατορία» κ.λπ. Περασμένα ξεχασμένα.

Κάθε λέξη αυτού του νομικού κειμένου αναιρεί όλες τις λεγόμενες «θεμελιώδεις αρχές του πολιτεύματος» και τις διεθνείς συμβάσεις για τα ανθρώπινα δικαιώματα, -δεν χρειάζονται ειδικές γνώσεις περί συνταγματικού δικαίου- αλλά ο σκοπός του σημειώματος είναι διαφορετικός: Να δείξει την καταπληκτική ευλυγισία του πολιτικού προσωπικού. Νέα κατάσταση, νέα καθήκοντα.



Έτσι, η κυβέρνηση παριστάνει ότι κυβερνά, ότι κατεβάζει νόμους, ότι διαβουλεύεται και αποφασίζει και οι «κοινωνικοί εταίροι» και τα κόμματα της αντιπολίτευσης παριστάνουν ότι πολεμούν τους νόμους της κυβέρνησης, κάνουν αγώνες, διαπραγματεύονται, και κερδίζουν ή χάνουν.

Φανταστικές μάχες και ναυμαχίες σε λεκάνες με νερό.

Για παράδειγμα, τον Γενάρη, η κυβέρνηση αμόλυσε στο διαδίκτυο ένα ανυπόγραφο και ασφράγιστο έγγραφο που το βάφτισε «νομοσχέδιο Κατρούγκαλου για το ασφαλιστικό». Το άρπαξαν αμέσως τα συνδικάτα, το ΚΚΕ και οι παραφυάδες του, και οι λοιποί παρατρεχάμενοι και τρεχατζήδες και άρχισαν τους αγώνες «να αποσυρθεί το νομοσχέδιο» και δος του διαδηλώσεις και κακό.

Όπως ξέρουμε το «νομοσχέδιο Κατρούγκαλου» είναι στην πραγματικότητα οι προτάσεις της κυβέρνησης προς τους Πιστωτές οι οποίοι το απέρριψαν αμέσως. Έτσι πράγματι το «νομοσχέδιο Κατρούγκαλου» θα αποσυρθεί ως ...υπερβολικά γενναιόδωρο και θα αντικατασταθεί από την πρόταση των Πιστωτών, που θα γίνει τελικά νόμος του κράτους.

Η κοροϊδία κορυφώθηκε με το περίφημο αγροτικό. Ο Βασιλιάς του κάμπου, ο παρασημοφορημένος στρατηγός Μπούτας με προσωπικό ρεκόρ 1.350 τρακτέρ στον ταϊφά του το 1996 (τα στοιχεία από την Καθημερινή) -και άρα 5.400 σκασμένα λάστιχα- ανέλαβε να παίξει το ρόλο του «σκληρού». Με την άδεια της κυβέρνησης (κυριολεκτικώς) πραγματοποίησαν οι κολλήγοι του το συλλαλητήριο στο Σύνταγμα και αποχώρησε νικητής και τροπαιούχος, έχοντας λάβει «κυβερνητικές δεσμεύσεις» για το ένα και για το άλλο. Στις 25 Φεβρουαρίου ο Μπούτας επιβεβαίωσε την συμφωνία με την κυβέρνηση, να «αποσύρει το αγροτικό νομοσχέδιο». Θρίαμβος! Να σημειωθεί ότι όσες αγροτικές ενώσεις δεν είχαν την περίφημη «βίζα Μπούτα» δεν μπόρεσαν καν να μπουν στο λεκανοπέδιο, απωθήθηκαν μάλιστα με ξύλο και χημικά.

Έτσι περνάμε την ώρα μας στο ηλιόλουστο προτεκτοράτο μας.

Τα ισλαμικά μνημόνια είναι τα καλύτερα!!!

Όπως ξέρουμε το ISIS αναδείχτηκε ως η πιο πετυχημένη πολυεθνική ισλαμιστική συμμορία, γιατί εκτός όλων των άλλων, προνομίων, προσφέρει και τις καλύτερες αμοιβές, δυνατότητες εξέλιξης κ.τ.λ. όμοια με αυτά που προσφέρουν οι κανονικές πολυεθνικές εταιρίες. Δεν είναι τυχαίο ότι το «κρέας για τα κανόνια» είναι κατά κανόνα νέοι, προερχόμενοι από τις πιο φτωχές μουσουλμανικές χώρες με δείκτες ανεργίας άνω του 30% όπως η Βοσνία, το Κόσοβο, το Μαρόκο, η Παλαιστίνη. Τα έσοδα του ISIS προέρχονται, βέβαια, από το δουλεμπόριο, το λαθρεμπόριο πετρελαίου, λεηλασίες και την εξοντωτική φορολογία στους σκλαβωμένους, χωρίς να υπολογιστούν οι χορηγίες σε είδος και χρήμα από την Τουρκία, τα Εμιράτα και την Σαουδική Αραβία. Όμως και εδώ εμφανίστηκαν τα πρώτα δημοσιονομικά προβλήματα αφού ο «πατέρας των πιστών» Αλ Μπαγντάτι αποφάσισε με φιρμάνι να κόψει στη μέση τις αμοιβές των στρατιωτών του Χαλιφάτου. Αιτία είναι οι συνεχείς ρωσοσυριακές επιθέσεις στις γραμμές του λαθρεμπορίου, που στερούν πολύτιμα έσοδα για το ISIS. Η αρχή του τέλους για το χιλιοτραγουδισμένο Χαλιφάτο;

μισο-αυθαίρετο οίκισμό στον Σχοινιά με θέα όλον τον Ευβοϊκό. Μόνος του, με μια ολλανδή τουρίστρια που γνώρισε στις διακοπές. Και από ασχολίες άλλο τίποτα, πνίγεται στη δουλειά για το καλό της ανθρωπότητας. Μόλις επέστρεψε από βαρυσήμαντο συνέδριο στην ινδική νήσο Γκόα, όπου ήταν κεντρικός ομιλητής προσκεκλημένος από την τοπική κυβέρνηση! Ήταν το Διεθνές Ετήσιο Φεστιβάλ Ιδεών προς τιμήν του στοχαστή Νταμοντάρ Κοσάμπι και το θέμα που ανέπτυξε ο Παπανδρέου ήταν η ειδικότητά του: «Διαπολιτισμικός Διάλογος για τον Εξανθρωπισμό της Παγκοσμιοποίησης». Σύμφωνα με το δελτίο τύπου που εξέδωσε ο ίδιος για τον εαυτό του -δύσκολα κόβονται οι πριγκηπικές συνήθειες- αναφέρθηκε στις *«κοινές προκλήσεις που δημιουργούν η αυξανόμενη ανισότητα, η συγκέντρωση της εξουσίας και του πλούτου, η έλλειψη διαφάνειας και λογοδοσίας, η κλιματική αλλαγή και οι μετακινήσεις πληθυσμών.»* Δηλαδή τα πάντα. Ταξίδια, διαλέξεις, ήλιος και θάλασσα, ο Γιώργος Παπανδρέου βρίσκεται στο στοιχείο του.



Λεόν

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 14ος, Φύλλο 158
ΜΑΡΤΙΟΣ 2016

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
τηλέφωνο: 69 73 79 92 07

Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Ι. Λιόλιος

Συνδρομή (για 10 τεύχη)
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 20 ευρώ, ΕΥΡΩΠΗΣ: 30 ευρώ.
Με **ταχυδρομική επιταγή** στο όνομα:
Γεώργιος Ν. Βλασσόπουλος, Τ.Θ. 30658,
Τ.Κ. 10033, ΑΘΗΝΑ.

* Όταν στέλνετε **ΣΥΣΤΗΜΕΝΗ** επιστολή ή δέμα, στην ταχυδρομική μας θυρίδα, αυτά θα πρέπει να απευθύνονται στον Παναγιώτη Ι. Λιόλιο, ή στον Γεώργιο Ν. Βλασσόπουλο. Η επικοινωνία μέσω του ηλεκτρονικού ταχυδρομείου γίνεται στη διεύθυνση: diadromi@anarchy.gr

** Η οικονομική ενίσχυση της ***ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ*** είναι ευπρόσδεκτη με κατάθεση στον τραπεζικό λογαριασμό ή απ' ευθείας. Απαραίτητη προϋπόθεση είναι αυτή να είναι ***ανιδιοτελής*** και να ***μην προέρχεται από ενέργειες που αντιτίθενται σε θεμελιακές αναρχικές αντιλήψεις και θεωρήσεις*** (π.χ. εμπόριο ναρκωτικών, ληστείες, πράξεις που παραβιάζουν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια (πορνεία, δουλεμπόριο κ.ά.), κεφαλαιοκρατικές δραστηριότητες κ.λπ.

...: «Δεν γίνονται αυτά τα πράγματα». «Δεν έχουμε δικτατορία» κ.λπ. Περασμένα ξεχασμένα.

Κάθε λέξη αυτού του νομικού κειμένου αναιρεί όλες τις λεγόμενες «θεμελιώδεις αρχές του πολιτεύματος» και τις διεθνείς συμβάσεις για τα ανθρώπινα δικαιώματα, -δεν χρειάζονται ειδικές γνώσεις περί συνταγματικού δικαίου- αλλά ο σκοπός του σημειώματος είναι διαφορετικός: Να δείξει την καταπληκτική ευλυγισία του πολιτικού προσωπικού. Νέα κατάσταση, νέα καθήκοντα.

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 14ος, Φύλλο 158
ΜΑΡΤΙΟΣ 2016

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
τηλέφωνο: 69 73 79 92 07

Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Ι. Λιόλιος

Συνδρομή (για 10 τεύχη)
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 20 ευρώ, ΕΥΡΩΠΗΣ: 30 ευρώ.
Με **ταχυδρομική επιταγή** στο όνομα:
Γεώργιος Ν. Βλασσόπουλος, Τ.Θ. 30658,
Τ.Κ. 10033, ΑΘΗΝΑ,
ή καταθέτοντας το αντίστοιχο ποσόν στον αριθμό λογαριασμού: (Εθνική Τράπεζα)
116/611-838-03
IBAN: GR77 0110 1160 0000 1166 1183 803
bic: ETHNGRAA
Σε κάθε περίπτωση είναι απαραίτητη η γνωστοποίηση των στοιχείων σας μέσω του ταχυδομείου, τηλεφωνικά ή με ηλεκτρονικό ταχυδρομείο, δηλαδή: Όνομα, επώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας και ένα τηλέφωνο.

νηση αμόλυσε στο διαδίκτυο ένα ανυπόγραφο και ασφράγιστο έγγραφο που το βάφτισε «νομοσχέδιο Κατρούγκαλου για το ασφαλιστικό». Το άρπαξαν αμέσως τα συνδικάτα, το ΚΚΕ και οι παραφυάδες του, και οι λοιποί παρατρεχάμενοι και τρεχατζήδες και άρχισαν τους αγώνες «να αποσυρθεί το νομοσχέδιο» και δος του διαδηλώσεις και κακό.

Όπως ξέρουμε το «νομοσχέδιο Κατρούγκαλου» είναι στην πραγματικότητα οι προτάσεις της κυβέρνησης προς τους Πιστωτές οι οποίοι το απέρριψαν αμέσως. Έτσι πράγματι το «νομοσχέδιο Κατρούγκαλου» θα αποσυρθεί ως ...υπερβολικά γενναιόδωρο και θα αντικατασταθεί από την πρόταση των Πιστωτών, που θα γίνει τελικά νόμος του κράτους.

Η κοροϊδία κορυφώθηκε με το περίφημο αγροτικό. Ο Βασιλιάς του κάμπου, ο παρασημοφορημένος στρατηγός Μπούτας με προσωπικό ρεκόρ 1.350 τρακτέρ στον ταϊφά του το 1996 (τα στοιχεία από την Καθημερινή) -και άρα 5.400 σκασμένα λάστιχα- ανέλαβε να παίξει το ρόλο του «σκληρού». Με την άδεια της κυβέρνησης (κυριολεκτικώς) πραγματοποίησαν οι κολλήγοι του το συλλαλητήριο στο Σύνταγμα και αποχώρησε νικητής και τροπαιούχος, έχοντας λάβει «κυβερνητικές δεσμεύσεις» για το ένα και για το άλλο. Στις 25 Φεβρουα-

Τα ισλαμικά μνημόνια είναι τα καλύτερα!!!

Όπως ξέρουμε το ISIS αναδείχτηκε ως η πιο πετυχημένη πολυεθνική ισλαμιστική συμμορία, γιατί εκτός όλων των άλλων, προνομίων, προσφέρει και τις καλύτερες αμοιβές, δυνατότητες εξέλιξης κ.τ.λ. όμοια με αυτά που προσφέρουν οι κανονικές πολυεθνικές εταιρίες. Δεν είναι τυχαίο ότι το «κρέας για τα κανόνια» είναι κατά κανόνα νέοι, προερχόμενοι από τις πιο φτωχές μουσουλμανικές χώρες με δείκτες ανεργίας άνω του 30% όπως η Βοσνία, το Κόσοβο, το Μαρόκο, η Παλαιστίνη. Τα έσοδα του ISIS προέρχονται, βέβαια, από το δουλεμπόριο, το λαθρεμπόριο πετρελαίου, λεηλασίες και την εξοντωτική φορολογία στους σκλαβωμένους, χωρίς να υπολογιστούν οι χορηγίες σε είδος και χρήμα από την Τουρκία, τα Εμιράτα και την Σαουδική Αραβία. Όμως και εδώ εμφανίστηκαν τα πρώτα δημοσιονομικά προβλήματα αφού ο «πατέρας των πιστών» Αλ Μπαγντάτι αποφάσισε με φιρμάνι να κόψει στη μέση τις αμοιβές των στρατιωτών του Χαλιφάτου. Αιτία είναι οι συνεχείς ρωσοσυριακές επιθέσεις στις γραμμές του λαθρεμπορίου, που στερούν πολύτιμα έσοδα για το ISIS. Η αρχή του τέλους για το χιλιοτραγουδισμένο Χαλιφάτο;

Ο χώρος της **ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗΣ ΑΘΗΝΑΣ**
βρίσκεται στην οδό Σαριπόλου 8
(δίπλα στο Αρχαιολογικό Μουσείο)
και ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ και ΠΕΜΠΤΗ 5-7μμ.
Το τηλέφωνο επικοινωνίας είναι: 69 73 79 92 07

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
(Δελμούζου 3, πρώτη παράλληλος της Φιλίππου, από Αγίας Σοφίας)
Το τηλέφωνο επικοινωνίας είναι: 69 73 799 207

-δύσκολα κρύβονται οι πριγκηπικές συνήθειες- αναφέρθηκε στις *«κοινές προκλήσεις που δημιουργούν η αυξανόμενη ανισότητα, η συγκέντρωση της εξουσίας και του πλούτου, η έλλειψη διαφάνειας και λογοδοσίας, η κλιματική αλλαγή και οι μετακινήσεις πληθυσμών.»* Δηλαδή τα πάντα. Ταξίδια, διαλέξεις, ήλιος και θάλασσα, ο Γιώργος Παπανδρέου βρίσκεται στο στοιχείο του.



Λεόν

* Όταν στέλνετε **ΣΥΣΤΗΜΕΝΗ** επιστολή ή δέμα, στην ταχυδρομική μας θυρίδα, αυτά θα πρέπει να απευθύνονται στον Παναγιώτη Ι. Λιόλιο, ή στον Γεώργιο Ν. Βλασσόπουλο. Η επικοινωνία μέσω του ηλεκτρονικού ταχυδρομείου γίνεται στη διεύθυνση: diadromi@anarchy.gr

** Η οικονομική ενίσχυση της ***ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ*** είναι ευπρόσδεκτη με κατάθεση στον τραπεζικό λογαριασμό ή απ' ευθείας. Απαραίτητη προϋπόθεση είναι αυτή να είναι ***ανιδιοτελής*** και να ***μην προέρχεται από ενέργειες που αντιτίθενται σε θεμελιακές αναρχικές αντιλήψεις και θεωρήσεις*** (π.χ. εμπόριο ναρκωτικών, ληστείες, πράξεις που παραβιάζουν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια (πορνεία, δουλεμπόριο κ.ά.), κεφαλαιοκρατικές δραστηριότητες κ.λπ.

*** Υπενθυμίζουμε ότι η ***ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ*** δεν διεκδικεί κανενός είδους ...copyright. Τα κείμενα και οι ειδήσεις που δημοσιεύονται δεν αποτελούν πνευματική ή άλλου είδους ιδιοκτησία του Κύκλου Σύνταξης και μπορούν να χρησιμοποιούνται, απ' όσους το επιθυμούν, στην κατεύθυνση της ελεύθερης αναρχικής πληροφόρησης και διακίνησης των απόψεων και ιδεών. Επιθυμητή είναι η δημοσίευση της πηγής προέλευσης τους.

**** Τα σημεία όπου μπορείτε να βρείτε τη ***ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ*** βρίσκονται σε διασυνδεδεμένα άρθρα στα οποία γίνεται παραπομπή από τις αρχικές σελίδες του www.anarchy.gr και του www.anarchypress.gr.

συνέχεια από την σελ. 3 - (ΙΣΟΡΡΟΠΙΑ ΤΟΥ NASH ...)

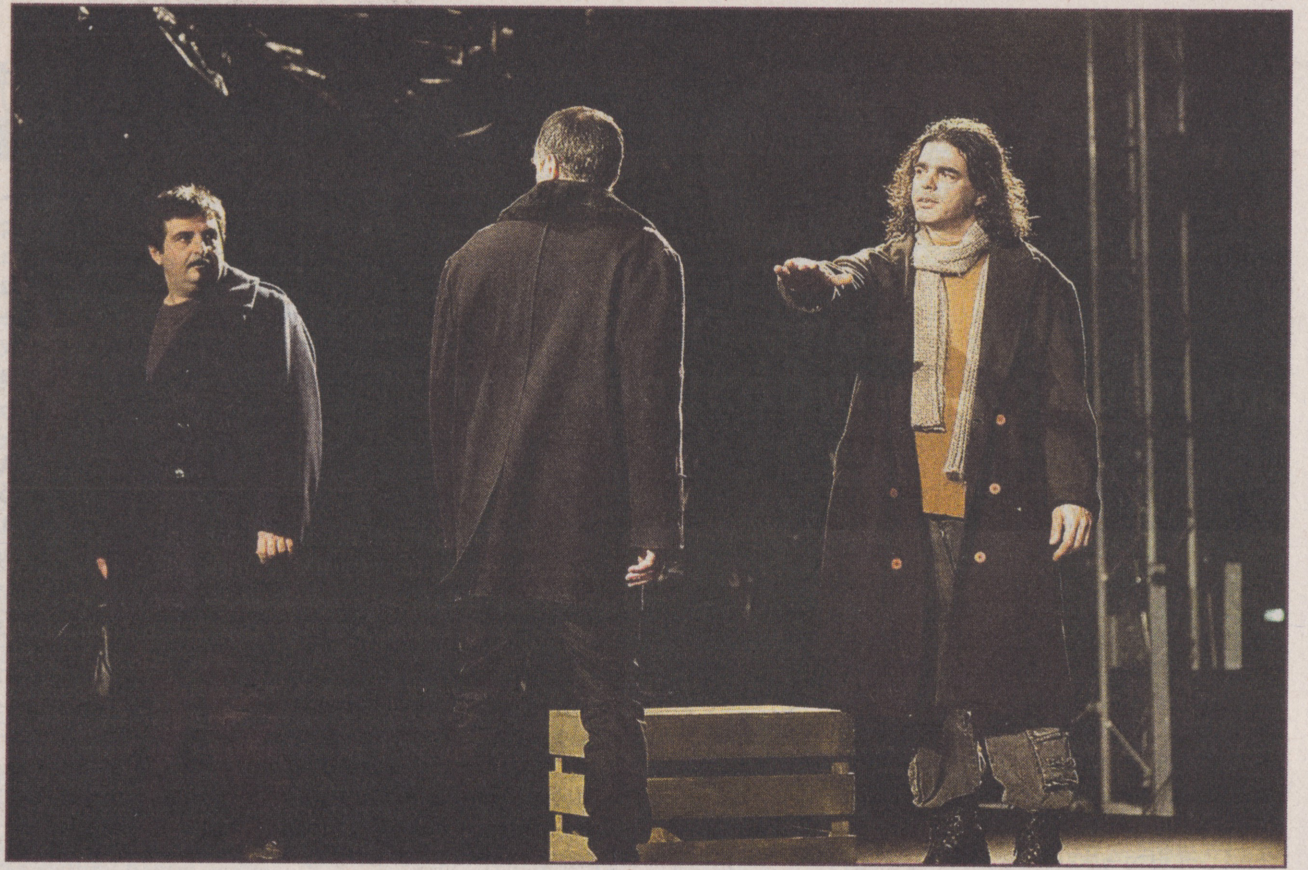
γελτικός λόγος, και κυρίως τι πρέπει να αποσιωπηθεί. Δεν είναι, λοιπόν, ο κύριος στόχος το «κατέβασμα» της παράστασης, ούτε καν ο αντιπολιτευτικός λόγος απέναντι στον Σύριζα. Αυτό που πρέπει να εξαφανιστεί είναι ότι στη παράσταση γίνεται αναφορά στους βασανισμούς, ότι γίνονται αποδεκτοί οι ισχυρισμοί του «τρομοκράτη», ότι ξένες και ντόπιες διωκτικές αρχές από κοινού βασάνισαν τον πολυτραυματία Σάββα Ξηρό για να αποσπάσουν ομολογία.

Ο βουλευτής κ. Νικήτας Κακλαμάνης, εμπεδώνοντας το «σχέδιο πορείας», δηλώνει ότι *«το Εθνικό Θέατρο της Ελλάδας **προβάλλει τις δολοφονίες ενός τρομοκράτη**. Τρίζουν τα κόκαλα του Πολίτη, του Ροντήρη, της Παξινού, του Κούρκουλου»*.

Δεν πρόκειται, λοιπόν, ούτε για αντι-«τρομοκρατικό» παραλήρημα ούτε για «λάθος ενημέρωση», ή αποτέλεσμα μιας «βιασύνης» για γρήγορη τοποθέτηση και ανάλογη πολιτική προβολή.

Την σκυτάλη παίρνουν συγγενείς των θυμάτων που δραστηριοποιούνται εδώ και χρόνια με την ονομασία ΩΣ ΕΔΩ:

*«Το Εθνικό Θέατρο αποφάσισε να ανεβάσει **μια παράσταση βασισμένη στο βιβλίο του Σάββα Ξηρού**, φέρνοντας στο Εθνικό προσκήνιο το έργο του κατά συρροή δολοφόνου. Του καταδικασμένου τρομοκράτη. Με αυτό τον τρόπο η κεντρική Εθνική σκηνή -έστω και στην επίσης χρηματοδοτούμενη από Δημόσιους πόρους, Πειραματική της εκδοχή- δίνει την ευκαιρία στον κ. Ξηρό να κάνει Τέχνη. Να γίνει Τέχνη. Να δείξει Τέχνη. Και δι' αυτού του τρόπου να εξαγνιστεί η τρομοκρατική πράξη. Να γίνει συμπαθής ο δολοφόνος, γιατί πάνω απ' όλα είναι άνθρωπος". Άνθρωπος λαλίστατος και πανταχού παρών στα ΜΜΕ, συνεντευξιαζόμενος στοχαστικά μετά την ανάδειξή του σε "κομβικό κέντρο ανάλυσης αξιακών συστημάτων" από την σκηνοθέτιδα. Μεγάλη ευκαιρία και σημαντικό δώρο, που δίδεται στον κ. Ξηρό να βγει στη σκηνή της επικαιρότητας. Είναι προφανές ότι ο εξαγνισμός του κου Ξηρού αποτελεί πλέον για κάποιους, διαρκή και επίμονη προτεραιότητα. Και μεθοδεύεται με συστηματικό τρόπο, γιατί έχει συγκεκριμένο στόχο. Την απελευθέρωσή του όχι μόνο από την φυλακή, αλλά και από το ένοχο*



παρ' όλα αυτά έχει δηλώσει βαθιά μετανοημένος για τις δολοφονίες.

Οι **Ως Εδώ** γνωρίζουν πολύ καλά ότι ήδη από το 2003, και μάλιστα εν αναμονή της πρωτόδικης απόφασης του δικαστηρίου, ο Σάββας Ξηρός είχε αναφέρει:

*«Είναι σκληρό για έναν που αγαπά το δίκαιο, τον άνθρωπο, τη ζωή, να φτάνει στο σημείο να την αφαιρεί. Και ακόμα πιο σκληρό για αυτόν που τη χάνει, αλλά δεν είναι μόνο η αντινομία. **Το ότι ανέλαβα την ευθύνη δεν συνεπάγεται αυτόματα το αμετανόητο που μου προσάπτουν. Μπορώ τώρα που τελείωσε η δίκη να πω ότι πονάω και θλίβομαι για κάθε φόνο, για κάθε δάκρυ, για κάθε κραυγή, για κάθε αναστεναγμό που έχω προκαλέσει. Όμως ουδείς αναμάρτητος ει μη ο Χριστός, στου οποίου το έλεος ελπίζω. Η δημόσια διαπόμπευση, ο διασυρμός που έγινε απαιτεί και δημόσια ομολογία μετάνοιας**, όπως αυτή ορί-*

κατέσσερα χρόνια μετά στο απυρόβλητο και μάλιστα με την πλήρη συναίνεση μιας αριστερής κυβέρνησης.

Το ξαναλέμε. **Ο κύριος στόχος δεν ήταν το κατέβασμα της παράστασης, αλλά εκπουδενί να βγει στο προσκήνιο το θέμα του βασανισμού.** Και ο στόχος είναι αλήθεια ότι επετεύχθη με την συναίνεση, όχι μόνο των συντελεστών της παράστασης, αλλά και των κινηματιών, που έσπευσαν όπως θα δούμε αργότερα να υπερασπιστούν την συνέχειά της. Ο στόχος επετεύχθη με μια απλή μετατόπιση: η διαμάχη να διεξαχθεί στο πεδίο γενικά της λογοκρισίας της τέχνης, ενώ οι απαγορευμένες λέξεις ΒΑΣΑΝΙΣΜΟΣ, ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ να εξαφανιστούν πάση θυσία από το προσκήνιο.

Η πρεσβεία των ΗΠΑ φυσικά ήταν λαλίστατη περίπου πριν ένα χρόνο, με αφορμή το νομοσχέδιο «Μεταρρυθμίσεις ποινικών διατάξεων, κατάργηση των καταστημάτων κράτησης Γ΄ τύπου και άλλες διατάξεις».

«Θέλω να είμαι σαφής», δήλωνε στις 20-4-2015 ο

του «τρομοκράτη», ότι ξένες και ντόπιες διωκτικές αρχές από κοινού βασάνισαν τον πολυτραυματία Σάββα Ξηρό για να αποσπάσουν ομολογία.

Ο βουλευτής κ. Νικήτας Κακλαμάνης, εμπεδώνοντας το «σχέδιο πορείας», δηλώνει ότι *«το Εθνικό Θέατρο της Ελλάδας* ***προβάλλει τις δολοφονίες ενός τρομοκράτη****. Τρίζουν τα κόκαλα του Πολίτη, του Ροντήρη, της Παξινού, του Κούρκουλου»*.

Δεν πρόκειται, λοιπόν, ούτε για αντι-«τρομοκρατικό» παραλήρημα ούτε για «λάθος ενημέρωση», ή αποτέλεσμα μιας «βιασύνης» για γρήγορη τοποθέτηση και ανάλογη πολιτική προβολή.

Την σκυτάλη παίρνουν συγγενείς των θυμάτων που δραστηριοποιούνται εδώ και χρόνια με την ονομασία ΩΣ ΕΔΩ:

«Το Εθνικό Θέατρο αποφάσισε να ανεβάσει ***μια παράσταση βασισμένη στο βιβλίο του Σάββα Ξηρού****, φέρνοντας στο Εθνικό προσκήνιο το έργο του κατά συρροή δολοφόνου. Του καταδικασμένου τρομοκράτη. Με αυτό τον τρόπο η κεντρική Εθνική σκηνή -έστω και στην επίσης χρηματοδοτούμενη από Δημόσιους πόρους, Πειραματική της εκδοχή- δίνει την ευκαιρία στον κ. Ξηρό να κάνει Τέχνη. Να γίνει Τέχνη. Να δείξει Τέχνη. Και δι' αυτού του τρόπου να εξαγνιστεί η τρομοκρατική πράξη. Να γίνει συμπαθής ο δολοφόνος, γιατί πάνω απ' όλα είναι άνθρωπος". Άνθρωπος λαλίστατος και πανταχού παρών στα ΜΜΕ, συνεντευξιαζόμενος στοχαστικά μετά την ανάδειξή του σε "κομβικό κέντρο ανάλυσης αξιακών συστημάτων" από την σκηνοθέτιδα. Μεγάλη ευκαιρία και σημαντικό δώρο, που δίδεται στον κ. Ξηρό να βγει στη σκηνή της επικαιρότητας. Είναι προφανές ότι ο εξαγνισμός του κου Ξηρού αποτελεί πλέον για κάποιους, διαρκή και επίμονη προτεραιότητα. Και μεθοδεύεται με συστηματικό τρόπο, γιατί έχει συγκεκριμένο στόχο. Την απελευθέρωσή του όχι μόνο από την φυλακή, αλλά και από το ένοχο στίγμα του δολοφόνου.* ***Και η διαδικασία αυτή γίνεται πράξη με τις παλιές καλές μεθόδους της ιδεολογικοποίησης της επιλογής να δολοφονείς αθώους****. Έτσι έκαναν και οι Ναζί. Έτσι έκαναν και οι Σταλινικοί. Έτσι καλύπτει ο φασισμός τις επιλογές του. Στο ΩΣ ΕΔΩ πολεμάμε χρόνια τώρα για τα αυτονόητα. Έχουμε κουραστεί. Πολύ. Έχουμε κουραστεί να υπερασπιζόμαστε το προφανές δικαίωμα στη ζωή, στη Δημοκρατία. Έχουμε κουραστεί να βλέπουμε τους ανθρώπους μας να δολοφονούνται ξανά και ξανά και ξανά.* ***Έχουμε κουραστεί από την "ηρωοποίηση" μιας χούφτας ακριβοπληρωμένων δολοφόνων****. Δεν είναι πως θα σταματήσουμε να αντιδρούμε. Αυτή είναι η κατάρα μας. Αλλά λίγη αυτοσυγκράτηση: "Κι αν δεν έχετε το θάρρος της αντίδρασης, ας έχετε τουλάχιστον το θάρρος της σιωπής"».*



παρ' όλα αυτά έχει δηλώσει βαθιά μετανοημένος για τις δολοφονίες.

Οι **Ως Εδώ** γνωρίζουν πολύ καλά ότι ήδη από το 2003, και μάλιστα εν αναμονή της πρωτόδικης απόφασης του δικαστηρίου, ο Σάββας Ξηρός είχε αναφέρει:

«Είναι σκληρό για έναν που αγαπά το δίκαιο, τον άνθρωπο, τη ζωή, να φτάνει στο σημείο να την αφαιρεί. Και ακόμα πιο σκληρό για αυτόν που τη χάνει, αλλά δεν είναι μόνο η αντινομία. ***Το ότι ανέλαβα την ευθύνη δεν συνεπάγεται αυτόματα το αμετανόητο που μου προσάπτουν. Μπορώ τώρα που τελείωσε η δίκη να πω ότι πονάω και θλίβομαι για κάθε φόνο, για κάθε δάκρυ, για κάθε κραυγή, για κάθε αναστεναγμό που έχω προκαλέσει. Όμως ουδείς αναμάρτητος ει μη ο Χριστός, στου οποίου το έλεος ελπίζω. Η δημόσια διαπόμπευση, ο διασυρμός που έγινε απαιτεί και δημόσια ομολογία μετάνοιας****, όπως αυτή ορίζεται από το Ιερό Ευαγγέλιο και το παράδειγμα του εσταυρωμένου ληστή. Αμάρτησα στον ουρανό, την γη και στον κόσμο και η απέραντη αγάπη του θεού δεν σταμάτησε να με σκεπάσει. Εκεί αποθέτω όλες μου τις ελπίδες».*

Η συγκεκριμένη δήλωση του Σάββα Ξηρού επέφερε μάλιστα τότε και το άγριο διαδικτυακό του λιντσάρισμα σε κινηματικό μέσο από πλήθος ανώνυμων «αγανακτισμένων επαναστατών».

Στις **25-1-2014** ο Σάββας Ξηρός μεταξύ άλλων δηλώνει σταθερά στον ίδιο τόνο στην *Εφημερίδα των Συντακτών*, ότι *«Αυτό που θα άλλαζα αν μπορούσα, από αυτή την ιστορία θα ήταν να μην έχω αφαιρέσει ζωή. Αυτό θα με κυνηγάει για πάντα και δεν μπορώ να κάνω και τίποτα για να το αλλάξω»*.

Την ανακοίνωση των **ΩΣ ΕΔΩ** ακολουθεί κατά πόδας ένας ιδιαίτερα «απλός και λιτός» σχολιασμός εκ μέρους της Πρεσβείας των ΗΠΑ στην Αθήνα, με αφετηρία

κατέσσερα χρόνια μετά στο απυρόβλητο και μάλιστα με την πλήρη συναίνεση μιας αριστερής κυβέρνησης.

Το ξαναλέμε. **Ο κύριος στόχος δεν ήταν το κατέβασμα της παράστασης, αλλά εν ουδενί να βγει στο προσκήνιο το θέμα του βασανισμού.** Και ο στόχος είναι αλήθεια ότι επετεύχθη με την συναίνεση, όχι μόνο των συντελεστών της παράστασης, αλλά και των κινηματιών, που έσπευσαν όπως θα δούμε αργότερα να υπερασπιστούν την συνέχειά της. Ο στόχος επετεύχθη με μια απλή μετατόπιση: η διαμάχη να διεξαχθεί στο πεδίο γενικά της λογοκρισίας της τέχνης, ενώ οι απαγορευμένες λέξεις ΒΑΣΑΝΙΣΜΟΣ, ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ να εξαφανιστούν πάση θυσία από το προσκήνιο.

Η πρεσβεία των ΗΠΑ φυσικά ήταν λαλίστατη περίπου πριν ένα χρόνο, με αφορμή το νομοσχέδιο «Μεταρρυθμίσεις ποινικών διατάξεων, κατάργηση των καταστημάτων κράτησης Γ΄ τύπου και άλλες διατάξεις».

«Θέλω να είμαι σαφής», δήλωνε στις 20-4-2015 ο πρεσβευτής των ΗΠΑ στην Αθήνα, Πιρς, *«το θέμα δεν είναι η μεταρρύθμιση των φυλακών ή η αποσυμφόρηση από τον συνωστισμό, ή η παροχή πρόσβασης στην ιατρική περίθαλψη, ή η βελτίωση των ανθρωπιστικών όρων. Όλα αυτά είναι σημαντικά»*. *«Το θέμα»*, υπογράμμιζε, *«είναι ότι καταδικασμένοι τρομοκράτες και δολοφόνοι, άνθρωποι που διέπραξαν τρομακτικά και απεχθή εγκλήματα πρέπει να εκτίσουν πλήρως την ποινή τους στις φυλακές και όχι στην άνεση του σπιτιού τους, περιτριγυρισμένοι από φίλους, οικογένειες και συγγενείς. Η αποφυλάκιση τέτοιων δολοφόνων προσβάλλει τη μνήμη αυτών, που σκοτώθηκαν και παραβιάζει τα δικαιώματα των οικογενειών τους, των οποίων η ζωή έχει καταστραφεί»*. Ο Αμερικανός πρέσβης απείλησε μάλιστα ανοικτά, ότι *«αν ο Σάββας Ξηρός αφεθεί να βγει από τη φυλακή πριν εκτίσει την ποινή του, την οποία του καταλόγισε το ελληνικό δι-*

συρροή δολοφόνου. Του καταδικασμένου τρομοκράτη. Με αυτό τον τρόπο η κεντρική Εθνική σκηνή -έστω και στην επίσης χρηματοδοτούμενη από Δημόσιους πόρους, Πειραματική της εκδοχή- δίνει την ευκαιρία στον κ. Ξηρό να κάνει Τέχνη. Να γίνει Τέχνη. Να δείξει Τέχνη. Και δι' αυτού του τρόπου να εξαγνιστεί η τρομοκρατική πράξη. Να γίνει συμπαθής ο δολοφόνος, γιατί πάνω απ' όλα είναι άνθρωπος". Άνθρωπος λαλίστατος και πανταχού παρών στα ΜΜΕ, συνεντευξιαζόμενος στοχαστικά μετά την ανάδειξή του σε "κομβικό κέντρο ανάλυσης αξιακών συστημάτων" από την σκηνοθέτιδα. Μεγάλη ευκαιρία και σημαντικό δώρο, που δίδεται στον κ. Ξηρό να βγει στη σκηνή της επικαιρότητας. Είναι προφανές ότι ο εξαγνισμός του κου Ξηρού αποτελεί πλέον για κάποιους, διαρκή και επίμονη προτεραιότητα. Και μεθοδεύεται με συστηματικό τρόπο, γιατί έχει συγκεκριμένο στόχο. Την απελευθέρωσή του όχι μόνο από την φυλακή, αλλά και από το ένοχο στίγμα του δολοφόνου. ***Και η διαδικασία αυτή γίνεται πράξη με τις παλιές καλές μεθόδους της ιδεολογικοποίησης της επιλογής να δολοφονείς αθώους.*** *Έτσι έκαναν και οι Ναζί. Έτσι έκαναν και οι Σταλινικοί. Έτσι καλύπτει ο φασισμός τις επιλογές του. Στο ΩΣ ΕΔΩ πολεμάμε χρόνια τώρα για τα αυτονόητα. Έχουμε κουραστεί. Πολύ. Έχουμε κουραστεί να υπερασπιζόμαστε το προφανές δικαίωμα στη ζωή, στη Δημοκρατία. Έχουμε κουραστεί να βλέπουμε τους ανθρώπους μας να δολοφονούνται ξανά και ξανά και ξανά.* ***Έχουμε κουραστεί από την "ηρωοποίηση" μιας χούφτας ακριβοπληρωμένων δολοφόνων.*** *Δεν είναι πως θα σταματήσουμε να αντιδρούμε. Αυτή είναι η κατάρα μας. Αλλά λίγη αυτοσυγκράτηση: "Κι αν δεν έχετε το θάρρος της αντίδρασης, ας έχετε τουλάχιστον το θάρρος της σιωπής"».*

Προφανώς οι συντάκτες της εν λόγω ανακοίνωσης έχουν παρακολουθήσει την επίμαχη παράσταση ή θα περίμενε κάποιος να την παρακολουθήσουν, να γνωρίζουν το ακριβές της περιεχόμενο όχι από περιγραφές ή σχολιασμούς είτε των υπεύθυνων διοργανωτών είτε τρίτων, ώστε στην συνέχεια να τοποθετηθούν. Εδώ ο γκαιμπελισμός φανερώνεται σε όλο του το μεγαλείο: το ψεύδος γιγαντώνεται με αχαλίνωτο τρόπο, αφού θεωρείται βέβαιο ότι ο πόνος και η οδύνη από την απώλεια των συγγενικών προσώπων εξασφαλίζει το απυρόβλητο. Έτσι, αφού θεωρείται βέβαιο ότι ουδείς θα διανοηθεί να τους εγκαλέσει ούτε για τα σκόπιμα ψέματα ούτε για τον αγριανθρωπισμό, που δείχνουν επιτιθέμενοι με μανία στο «τέρας», που επανειλημμένα παρ' όλα αυτά έχει δηλώσει βαθιά μετανοημένος για τις δολοφονίες.

Οι **Ως Εδώ** γνωρίζουν πολύ καλά ότι ήδη από το 2003, και μάλιστα εν αναμονή της πρωτόδικης απόφασης του δικαστηρίου, ο Σάββας Ξηρός είχε αναφέρει: *«Είναι σκληρό για έναν που αγαπά το δίκαιο, τον άνθρωπο, τη ζωή, να φτάνει στο σημείο να την αφαιρεί. Και ακόμα πιο σκληρό για αυτόν που τη χάνει, αλλά δεν είναι μόνο η αντινομία.* ***Το ότι ανέλαβα την ευθύνη δεν συνεπάγεται αυτόματα το αμετανόητο που μου προσάπτουν. Μπορώ τώρα που τελείωσε η δίκη να πω ότι πονάω και θλίβομαι για κάθε φόνο, για κάθε δάκρυ, για κάθε κραυγή, για κάθε αναστεναγμό που έχω προκαλέσει. Όμως ουδείς αναμάρτητος ει μη ο Χριστός, στου οποίου το έλεος ελπίζω. Η δημόσια διαπόμπευση, ο διασυρμός που έγινε απαιτεί και δημόσια ομολογία μετάνοιας,*** *όπως αυτή ορίζεται από το Ιερό Ευαγγέλιο και το παράδειγμα του εσταυρωμένου ληστή. Αμάρτησα στον ουρανό, την γη και στον κόσμο και η απέραντη αγάπη του θεού δεν σταμάτησε να με σκεπάσει. Εκεί αποθέτω όλες μου τις ελπίδες».*

Η συγκεκριμένη δήλωση του Σάββα Ξηρού επέφερε μάλιστα τότε και το άγριο διαδικτυακό του λιντσάρισμα σε κινηματικό μέσο από πλήθος ανώνυμων «αγανακτισμένων επαναστατών».

Στις **25-1-2014** ο Σάββας Ξηρός μεταξύ άλλων δηλώνει σταθερά στον ίδιο τόνο στην *Εφημερίδα των Συντακτών*, ότι *«Αυτό που θα άλλαζα αν μπορούσα, από αυτή την ιστορία θα ήταν να μην έχω αφαιρέσει ζωή. Αυτό θα με κυνηγάει για πάντα και δεν μπορώ να κάνω και τίποτα για να το αλλάξω».*

Την ανακοίνωση των **ΩΣ ΕΔΩ** ακολουθεί κατά πόδας ένας ιδιαίτερα «απλός και λιτός» σχολιασμός εκ μέρους της Πρεσβείας των ΗΠΑ στην Αθήνα, με σχετική ανάρτηση στον λογαριασμό της στο Twitter:

«Ενώ η τέχνη δεν θα έπρεπε να λογοκρίνεται, ενωνόμαστε με το κίνημα «Ως Εδώ» θέτοντας το ερώτημα αν το δημόσιο θα έπρεπε να χρηματοδοτεί την τέχνη ενός τρομοκράτη».

Οι αμερικανοί «φίλοι» γνωρίζουν καλά ότι στο σπίτι του κρεμασμένου δεν ομιλούν για σκοινί. Βλέπουν ότι η «γραμμή» τηρείται με ευλάβεια και κρατούνται με προσοχή στο «περιθώριο», θέτοντας γενικά και αόριστα ερωτήματα περί τέχνης των «τρομοκρατών» και άλλες φτηνές μπουρδολογίες, προφανώς πλήρως ικανοποιημένοι, που η «βρώμικη δουλειά» παραμένει δεκατέσσερα χρόνια μετά στο απυρόβλητο και μάλιστα με την πλήρη συναίνεση μιας αριστερής κυβέρνησης.

Το ξαναλέμε. **Ο κύριος στόχος δεν ήταν το κατέβασμα της παράστασης, αλλά επουδενί να βγει στο προσκήνιο το θέμα του βασανισμού.** Και ο στόχος είναι αλήθεια ότι επετεύχθη με την συναίνεση, όχι μόνο των συντελεστών της παράστασης, αλλά και των κινηματιών, που έσπευσαν όπως θα δούμε αργότερα να υπερασπιστούν την συνέχειά της. Ο στόχος επετεύχθη με μια απλή μετατόπιση: η διαμάχη να διεξαχθεί στο πεδίο γενικά της λογοκρισίας της τέχνης, ενώ οι απαγορευμένες λέξεις ΒΑΣΑΝΙΣΜΟΣ, ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ να εξαφανιστούν πάση θυσία από το προσκήνιο.

Η πρεσβεία των ΗΠΑ φυσικά ήταν λαλίστατη περίπου πριν ένα χρόνο, με αφορμή το νομοσχέδιο «Μεταρρυθμίσεις ποινικών διατάξεων, κατάργηση των καταστημάτων κράτησης Γ΄ τύπου και άλλες διατάξεις».

«Θέλω να είμαι σαφής», δήλωνε στις 20-4-2015 ο πρεσβευτής των ΗΠΑ στην Αθήνα, Πιρς, *«το θέμα δεν είναι η μεταρρύθμιση των φυλακών ή η αποσυμφόρηση από τον συνωστισμό, ή η παροχή πρόσβασης στην ιατρική περίθαλψη, ή η βελτίωση των ανθρωπιστικών όρων. Όλα αυτά είναι σημαντικά». «Το θέμα»,* υπογράμμιζε, *«είναι ότι καταδικασμένοι τρομοκράτες και δολοφόνοι, άνθρωποι που διέπραξαν τρομακτικά και απεχθή εγκλήματα πρέπει να εκτίσουν πλήρως την ποινή τους στις φυλακές και όχι στην άνεση του σπιτιού τους, περιτριγυρισμένοι από φίλους, οικογένειες και συγγενείς. Η αποφυλάκιση τέτοιων δολοφόνων προσβάλλει τη μνήμη αυτών, που σκοτώθηκαν και παραβιάζει τα δικαιώματα των οικογενειών τους, των οποίων η ζωή έχει καταστραφεί».*Ο Αμερικανός πρέσβης απείλησε μάλιστα ανοικτά, ότι *«αν ο Σάββας Ξηρός αφεθεί να βγει από τη φυλακή πριν εκτίσει την ποινή του, την οποία του καταλόγισε το ελληνικό δικαστικό σύστημα, θα αποτελούσε κακή υπηρεσία για τους Αμερικανούς διπλωμάτες που σκοτώθηκαν και για τις οικογένειές τους. Δεν μπορούμε να κατανοήσουμε κάτι τέτοιο».*

Αφήνοντας στην άκρη τις διπλωματικές φιοριτούρες, ξεκαθάρισε άμεσα τις απαιτήσεις και τις εντολές των ΗΠΑ:

*«**Δεν υπάρχει θέση για τους καταδικασμένους τρομοκράτες στον πολιτισμένο πολιτικό λόγο ή η επιστροφή στην ελληνική κοινωνία.** Πρόκειται για βίαιους εγκληματίες και ανήκουν στη φυλακή. Πουθενά αλλού».* Για το ζήτημα αυτό πραγματοποιήθηκε συνο-

συνέχεια στη σελ. 6

συνέχεια από την σελ. 5 - (ΙΣΟΡΡΟΠΙΑ ΤΟΥ NASH ...)

μιλία Κέρι-Τσίπρα ώστε να «διασκεδαστούν οι ανησυχίες» της αμερικάνικης κυβέρνησης. Εδώ οι μάσκες απλά πέφτουν και μάλιστα στην ίδια συνέντευξη.

Τελικά ο Σάββας Ξηρός αρνείται να δεχτεί το «βραχιολάκι», την ίδια στιγμή που το κίνημα είχε βγει στο κλαρί για να νομιμοποιηθεί κοινωνικά η επιβολή του.

Σε σχετική δήλωση του στις 11-5-2015 από το Νοσοκομείο Κρατουμένων Κορυδαλλού ο Σάββας Ξηρός ανέφερε μεταξύ άλλων:

*«**Ο ίδιος ο βασανισμός είναι μέθοδος έκτισης ποινής και μάλιστα πανάρχαια. Τότε ο παθών, μετά τον ξυλοδαρμό αφηνόταν ελεύθερος και μόνο στα πιο βάρβαρα συστήματα πριν από μια βαριά καταδίκη προηγούνταν άγριος βασανισμός.***

*Το 2002, ενώ είχα 5% πιθανότητες επιβίωσης, κατέφθασαν στην **εντατική του Ευαγγελισμού** 7 (εφτά) ξένες μυστικές υπηρεσίες για τις ανακρίσεις, πιέζοντας παράλληλα τους γιατρούς για ταχεία -έστω και βραχύβια- αποκατάσταση των αναγκαίων για το σκοπό τους ζωτικών λειτουργιών, **με πρωτεργάτη τον αμερικάνο πράκτορα Robert F. Clifford, ο οποίος βραβεύτηκε για το έργο του, όπως αναφέρεται σε ανάρτηση στην επίσημη ιστοσελίδα του FBI. Στην ανάρτηση αυτή σημειώνεται ότι ο εν λόγω πράκτορας με «έπεισε» να μιλήσω, αλλά δεν διευκρινίζει το πώς:***

Ενώ χαροπάλευα από την έκρηξη, με κατάγματα στα πλευρά, στο κρανίο και στο χέρι, αιμορραγία στους πνεύμονες, θερμικά και χημικά εγκαύματα στο σώμα και στο πρόσωπο, ακρωτηριασμένο χέρι, τραυματισμένα και δεμένα μάτια και τρυπημένα τύμπανα στα αυτιά, δηλαδή με απώλεια του μεγαλύτερου μέρους των πέντε αισθήσεων, με κυριότερη την τύφλωση, με κρατούσαν δεμένο χειροπόδαρα με σχοινιά και ιμάντες, μέρα-νύχτα σε σκοτάδι, γυμνό και εκτεθειμένο σε κάθε απειλή, πραγματική ή παραίσθηση λόγω χορήγησης ισχυρών ψυχοτρόπων, με δυνατούς ήχους στα τραυματισμένα μου αυτιά, κρατώντας με άγρυπνο για μέρες και σε απόλυτη απομόνωση από συγγενείς ή φίλους ή δικηγόρο, κάνοντας πολύωρες μεταμεσονύκτιες ανακρίσεις.

*Έφυγα από εκεί **σωματικό και ψυχικό ερείπιο**, με αισθητηριακές, κινητικές και νοητικές -μόνιμες ή παροδικές- αναπηρίες, κατάσταση στην οποία και «δικάστηκα» -με βάση τα προϊόντα βασανιστηρίων- χωρίς*

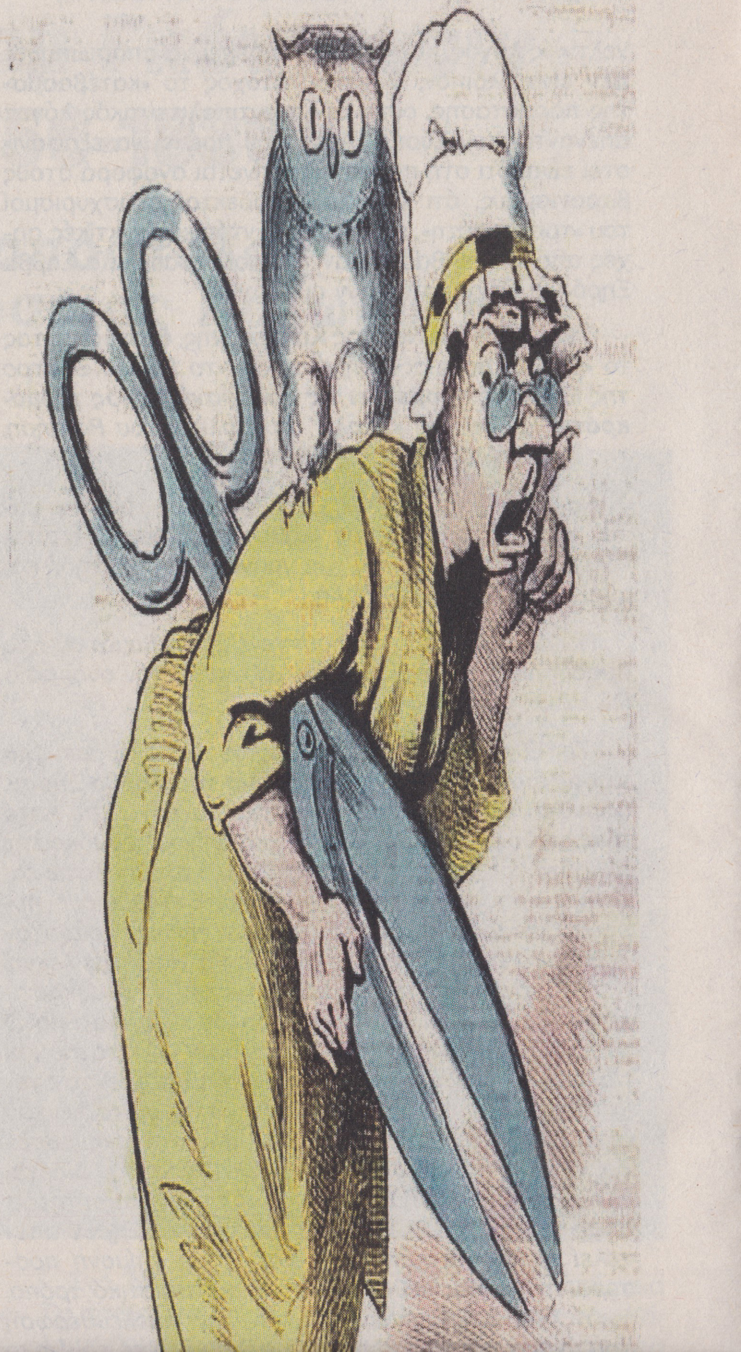
νοβουλίου χαρακτήρισε «έγκλημα» τα βασανιστήρια τα οποία σύμφωνα με την έκθεση της Γερουσίας των ΗΠΑ, διέπραξε η CIA εναντίον υπόπτων για τρομοκρατία.

Ο Αβραμόπουλος δεν έκανε φυσικά καμία επαναστατική πράξη παρά συντάχθηκε με προηγούμενες δηλώσεις του Μπαράκ Ομπάμα, που ανέφερε ότι «οι δράσεις που αναλαμβάνονται στο πλαίσιο του παρόντος προγράμματος της CIA ήταν σε αντίθεση με τις αξίες των ΗΠΑ», διευκρινίζοντας ότι «δεν είναι απλά λάθος, είναι έγκλημα», σημειώνοντας ότι η έκθεση εγείρει σημαντικά ερωτήματα όσον αφορά σοβαρές παραβιάσεις των θεμελιωδών δικαιωμάτων, που διαπράχθηκαν **από τις Αρχές των ΗΠΑ και άλλα πρόσωπα στην υπηρεσία της CIA από τα τέλη του 2001 έως και τον Ιανουάριο του 2009**. «*Η ύπαρξη εγκαταστάσεων μυστικής κράτησης, οι έκνομες μεταγωγές και οι καταγγελίες για βασανιστήρια και κακομεταχείριση των κρατουμένων από τη CIA στο πλαίσιο της καταπολέμησης της τρομοκρατίας από τις ΗΠΑ, προκάλεσαν ανησυχία, δεδομένου ότι έγιναν δημόσια γνωστά περίπου πριν από δέκα χρόνια*», πρόσθεσε χαρακτηριστικά ο Αβραμόπουλος. Τόνισε, επίσης, πως η Επιτροπή έχει προτρέψει επανειλημμένα από την αρχή όλα τα ενδιαφερόμενα κράτη μέλη να διεξάγουν σε βάθος, ανεξάρτητες και αμερόληπτες έρευνες για να διαπιστώσουν τα πραγματικά περιστατικά σε σχέση με τις δραστηριότητες της CIA στην Ευρώπη και υπογράμμισε ότι τα θύματα αυτών των πρακτικών θα πρέπει να αποζημιωθούν. Προφανώς ούτε ο Αβραμόπουλος και το κόμμα του, ούτε όμως και οι αριστεροί τσανακογλείφτες των ΗΠΑ σκοπεύουν να διεξάγουν κάποια έρευνα για τους βασανισμούς στον Ευαγγελισμό, που διεπράχθησαν ακριβώς την ίδια περίοδο που αναφέρει η έκθεση της αμερικανικής Γερουσίας.

Η παράσταση «κόβεται»

Ο καλλιτεχνικός διευθυντής Σπύρος Λιβαθινός διορισμένος προσφάτως από τους υπουργούς του Συριζα Μπαλτά και Ξυδάκη «κόβει» την παράσταση.

«*Η παράσταση Ισορροπία του Nash που παίζεται στην Πειραματική Σκηνή του Εθνικού Θεάτρου* ***ξέφυγε από τον καλλιτεχνικό της στόχο και μοιάζει, χω-***



συνέχεια από την σελ. 5 - (ΙΣΟΡΡΟΠΙΑ ΤΟΥ NASH ...)

μιλία Κέρι-Τσίπρα ώστε να «διασκεδαστούν οι ανησυχίες» της αμερικάνικης κυβέρνησης. Εδώ οι μάσκες απλά πέφτουν και μάλιστα στην ίδια συνέντευξη.

Τελικά ο Σάββας Ξηρός αρνείται να δεχτεί το «βραχιολάκι», την ίδια στιγμή που το κίνημα είχε βγει στο κλαρί για να νομιμοποιηθεί κοινωνικά η επιβολή του.

Σε σχετική δήλωση του στις 11-5-2015 από το Νοσοκομείο Κρατουμένων Κορυδαλλού ο Σάββας Ξηρός ανέφερε μεταξύ άλλων:

«Ο ίδιος ο βασανισμός είναι μέθοδος έκτισης ποινής και μάλιστα πανάρχαια. Τότε ο παθών, μετά τον ξυλοδαρμό αφηνόταν ελεύθερος και μόνο στα πιο βάρβαρα συστήματα πριν από μια βαριά καταδίκη προηγούνταν άγριος βασανισμός.

Το 2002, ενώ είχα 5% πιθανότητες επιβίωσης, κατέφθασαν στην ***εντατική του Ευαγγελισμού*** *7 (εφτά) ξένες μυστικές υπηρεσίες για τις ανακρίσεις, πιέζοντας παράλληλα τους γιατρούς για ταχεία -έστω και βραχύβια- αποκατάσταση των αναγκαίων για το σκοπό τους ζωτικών λειτουργιών,* ***με πρωτεργάτη τον αμερικάνο πράκτορα Robert F. Clifford, ο οποίος βραβεύτηκε για το έργο του, όπως αναφέρεται σε ανάρτηση στην επίσημη ιστοσελίδα του FBI. Στην ανάρτηση αυτή σημειώνεται ότι ο εν λόγω πράκτορας με «έπεισε» να μιλήσω, αλλά δεν διευκρινίζει το πώς:***

Ενώ χαροπάλευα από την έκρηξη, με κατάγματα στα πλευρά, στο κρανίο και στο χέρι, αιμορραγία στους πνεύμονες, θερμικά και χημικά εγκαύματα στο σώμα και στο πρόσωπο, ακρωτηριασμένο χέρι, τραυματισμένα και δεμένα μάτια και τρυπημένα τύμπανα στα αυτιά, δηλαδή με απώλεια του μεγαλύτερου μέρους των πέντε αισθήσεων, με κυριότερη την τύφλωση, με κρατούσαν δεμένο χειροπόδαρα με σχοινιά και ιμάντες, μέρα-νύχτα σε σκοτάδι, γυμνό και εκτεθειμένο σε κάθε απειλή, πραγματική ή παραίσθηση λόγω χορήγησης ισχυρών ψυχοτρόπων, με δυνατούς ήχους στα τραυματισμένα μου αυτιά, κρατώντας με άγρυπνο για μέρες και σε απόλυτη απομόνωση από συγγενείς ή φίλους ή δικηγόρο, κάνοντας πολύωρες μεταμεσονύκτιες ανακρίσεις.

Έφυγα από εκεί ***σωματικό και ψυχικό ερείπιο****, με αισθητηριακές, κινητικές και νοητικές -μόνιμες ή παροδικές- αναπηρίες, κατάσταση στην οποία και «δικάστηκα» -με βάση τα προϊόντα βασανιστηρίων- χωρίς να έχω επαφή με τη διαδικασία, το περιβάλλον και την πραγματικότητα.*

Έγκριτος νομικός, σε επιστολή του σε απογευματινή εφημερίδα, κατέθεσε τότε δημόσια την ***επιστημονική άποψη****, ότι και μόνον με τη μεταχείριση που έχω υποστεί στο νοσοκομείο Ευαγγελισμός έχουν αποδοθεί πλήρως οι ποινικές αξιώσεις της Πολιτείας.*

Οι εφτά αυτοί τρόποι έκτισης ποινής για ορισμένους δεν αρκούν και σαν να ήμουν «οφειλέτης παρά

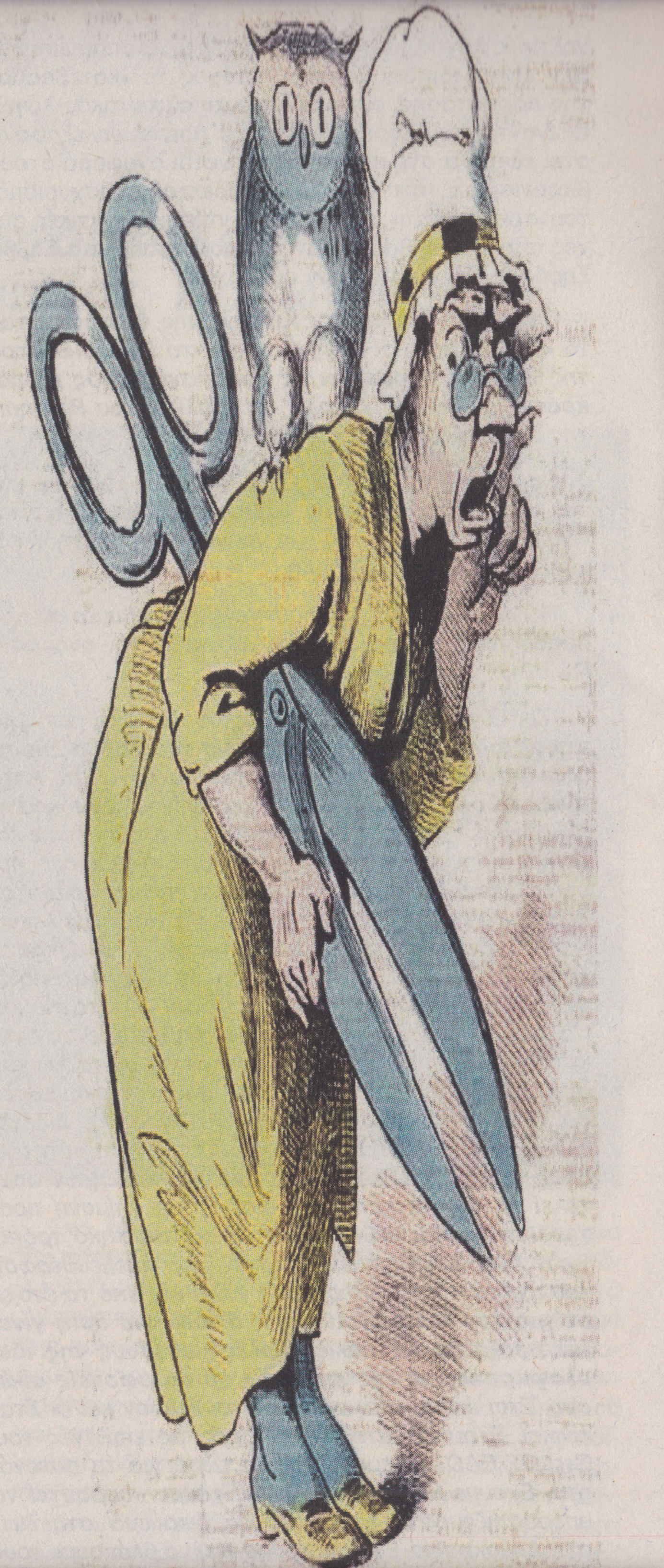
νοβουλίου χαρακτήρισε «έγκλημα» τα βασανιστήρια τα οποία σύμφωνα με την έκθεση της Γερουσίας των ΗΠΑ, διέπραξε η CIA εναντίον υπόπτων για τρομοκρατία.

Ο Αβραμόπουλος δεν έκανε φυσικά καμία επαναστατική πράξη παρά συντάχθηκε με προηγούμενες δηλώσεις του Μπαράκ Ομπάμα, που ανέφερε ότι «οι δράσεις που αναλαμβάνονται στο πλαίσιο του παρόντος προγράμματος της CIA ήταν σε αντίθεση με τις αξίες των ΗΠΑ», διευκρινίζοντας ότι «δεν είναι απλά λάθος, είναι έγκλημα», σημειώνοντας ότι η έκθεση εγείρει σημαντικά ερωτήματα όσον αφορά σοβαρές παραβιάσεις των θεμελιωδών δικαιωμάτων, που διαπράχθηκαν **από τις Αρχές των ΗΠΑ και άλλα πρόσωπα στην υπηρεσία της CIA από τα τέλη του 2001 έως και τον Ιανουάριο του 2009**. *«Η ύπαρξη εγκαταστάσεων μυστικής κράτησης, οι έκνομες μεταγωγές και οι καταγγελίες για βασανιστήρια και κακομεταχείριση των κρατουμένων από τη CIA στο πλαίσιο της καταπολέμησης της τρομοκρατίας από τις ΗΠΑ, προκάλεσαν ανησυχία, δεδομένου ότι έγιναν δημόσια γνωστά περίπου πριν από δέκα χρόνια»*, πρόσθεσε χαρακτηριστικά ο Αβραμόπουλος. Τόνισε, επίσης, πως η Επιτροπή έχει προτρέψει επανειλημμένα από την αρχή όλα τα ενδιαφερόμενα κράτη μέλη να διεξάγουν σε βάθος, ανεξάρτητες και αμερόληπτες έρευνες για να διαπιστώσουν τα πραγματικά περιστατικά σε σχέση με τις δραστηριότητες της CIA στην Ευρώπη και υπογράμμισε ότι τα θύματα αυτών των πρακτικών θα πρέπει να αποζημιωθούν. Προφανώς ούτε ο Αβραμόπουλος και το κόμμα του, ούτε όμως και οι αριστεροί τσανακογλείφτες των ΗΠΑ σκοπεύουν να διεξάγουν κάποια έρευνα για τους βασανισμούς στον Ευαγγελισμό, που διεπράχθησαν ακριβώς την ίδια περίοδο που αναφέρει η έκθεση της αμερικανικής Γερουσίας.

Η παράσταση «κόβεται»

Ο καλλιτεχνικός διευθυντής Σπύρος Λιβαθινός διορισμένος προσφάτως από τους υπουργούς του Συριζα Μπαλτά και Ξυδάκη «κόβει» την παράσταση.

«Η παράσταση Ισορροπία του Nash που παίζεται στην Πειραματική Σκηνή του Εθνικού Θεάτρου ***ξέφυγε από τον καλλιτεχνικό της στόχο και μοιάζει, χωρίς να το επιδιώκει, να εξαντλεί τις αντοχές μιας κοινωνίας****. Έγινε αντικείμενο πολιτικής εκμετάλλευσης σε μια δύσκολη συγκυρία και παρερμηνεύτηκε η ιδεολογική της πρόθεση. Δέχτηκε τη σκληρή και απολύτως δογματική κριτική ανθρώπων που, ως επί το πλείστον, δεν την έχουν παρακολουθήσει. Ενώ το βασικό της μήνυμα είναι πως καμία ιδέα δεν δικαιούται να αφαιρέσει ανθρώπινη ζωή, η παράσταση οδήγησε, ερήμην της, στο αντίθετο από το επιδιωκόμενο*



στα πλευρά, στο κρανίο και στο χέρι, αιμορραγία στους πνεύμονες, θερμικά και χημικά εγκαύματα στο σώμα και στο πρόσωπο, ακρωτηριασμένο χέρι, τραυματισμένα και δεμένα μάτια και τρυπημένα τύμπανα στα αυτιά, δηλαδή με απώλεια του μεγαλύτερου μέρους των πέντε αισθήσεων, με κυριότερη την τύφλωση, με κρατούσαν δεμένο χειροπόδαρα με σχοινιά και ιμάντες, μέρα-νύχτα σε σκοτάδι, γυμνό και εκτεθειμένο σε κάθε απειλή, πραγματική ή παραίσθηση λόγω χορήγησης ισχυρών ψυχοτρόπων, με δυνατούς ήχους στα τραυματισμένα μου αυτιά, κρατώντας με άγρυπνο για μέρες και σε απόλυτη απομόνωση από συγγενείς ή φίλους ή δικηγόρο, κάνοντας πολύωρες μεταμεσονύκτιες ανακρίσεις.

*Έφυγα από εκεί **σωματικό και ψυχικό ερείπιο**, με αισθητηριακές, κινητικές και νοητικές -μόνιμες ή παροδικές- αναπηρίες, κατάσταση στην οποία και «δικάστηκα» -με βάση τα προϊόντα βασανιστηρίων- χωρίς να έχω επαφή με τη διαδικασία, το περιβάλλον και την πραγματικότητα.*

*Έγκριτος νομικός, σε επιστολή του σε απογευματινή εφημερίδα, κατέθεσε τότε δημόσια την **επιστημονική άποψη**, ότι και μόνον με τη μεταχείριση που έχω υποστεί στο νοσοκομείο Ευαγγελισμός έχουν αποδοθεί πλήρως οι ποινικές αξιώσεις της Πολιτείας.*

Οι εφτά αυτοί τρόποι έκτισης ποινής για ορισμένους δεν αρκούν και σαν να ήμουν «οφειλέτης παρά πάντας», επιδεικνύουν μια άσβεστη, απύθμενη και ακόρεστη δίψα για εκδίκηση.

*Γιατί αυτό που θέλουν από εμάς δεν είναι απλά κάποιο εύλογο ή παράλογο κέρδος, αν ήθελαν αυτό θα φρόντιζαν να έχουμε εργασία, αλλά **αυτό που απαιτούν** πραγματικά **είναι εμάς τους ίδιους**.*

*Τότε ο **άνθρωπος υποβιβάζεται σε ανδράποδο** με το σήμα υποτέλειας χαραγμένο ή προσαρμοσμένο σφιχτά, σαν πρόσθετο μέλος, στο σώμα του, και από ανδράποδο μετουσιώνεται σε εξάρτημα ενός ηλεκτρονικού κυκλώματος που το καθοδηγούν τα ρεύματα.*

Αν δεν τεθούν κάπου όρια, το μέλλον προβάλλει ανατριχιαστικό.

Πλην όμως, υπάρχουν πράγματα που δεν μπορούν να μας τα πάρουν, εάν δεν τους τα παραδώσουμε μόνοι μας».

Στις 17-12-2014 ο έλληνας επίτροπος Δημήτρης Αβραμόπουλος, εκπροσωπώντας την Ύπατη Εκπρόσωπο της ΕΕ, Φεντερίκα Μογκερίνι, κατά την εναρκτήρια ομιλία στη συζήτηση της Ολομέλειας του Ευρωκοι-

περιστατικά σε σχέση με τις δραστηριότητες της CIA στην Ευρώπη και υπογράμμισε ότι τα θύματα αυτών των πρακτικών θα πρέπει να αποζημιωθούν. Προφανώς ούτε ο Αβραμόπουλος και το κόμμα του, ούτε όμως και οι αριστεροί τσανακογλείφτες των ΗΠΑ σκοπεύουν να διεξάγουν κάποια έρευνα για τους βασανισμούς στον Ευαγγελισμό, που διεπράχθησαν ακριβώς την ίδια περίοδο που αναφέρει η έκθεση της αμερικανικής Γερουσίας.

Η παράσταση «κόβεται»

Ο καλλιτεχνικός διευθυντής Σπύρος Λιβαθινός διορισμένος προσφάτως από τους υπουργούς του Συριζα Μπαλτά και Ξυδάκη «κόβει» την παράσταση.

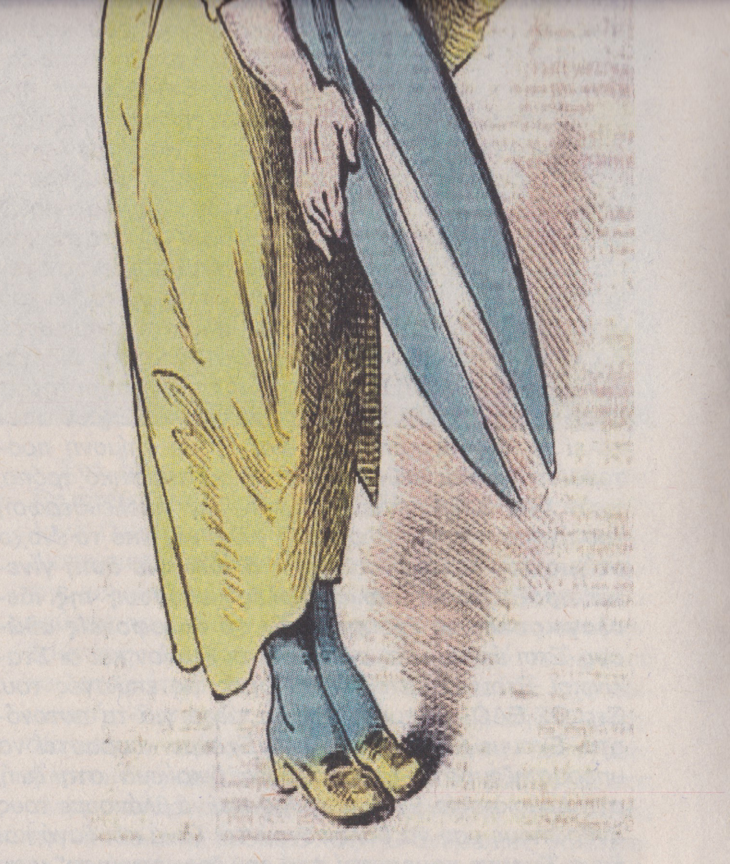
*«Η παράσταση Ισορροπία του Nash που παίζεται στην Πειραματική Σκηνή του Εθνικού Θεάτρου **ξέφυγε από τον καλλιτεχνικό της στόχο και μοιάζει, χωρίς να το επιδιώκει, να εξαντλεί τις αντοχές μιας κοινωνίας**. Έγινε αντικείμενο πολιτικής εκμετάλλευσης σε μια δύσκολη συγκυρία και παρερμηνεύτηκε η ιδεολογική της πρόθεση. Δέχτηκε τη σκληρή και απολύτως δογματική κριτική ανθρώπων που, ως επί το πλείστον, δεν την έχουν παρακολουθήσει. Ενώ το βασικό της μήνυμα είναι πως καμία ιδέα δεν δικαιούται να αφαιρέσει ανθρώπινη ζωή, η παράσταση οδήγησε, ερήμην της, στο αντίθετο από το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα, προξενώντας περισσότερο πόνο παρά προβληματισμό. Τέλος, **ενεργοποίησε αντιδράσεις ακραίων κύκλων, που έφτασαν στο σημείο να εκφράζουν απειλές για τη σωματική ακεραιότητα του κοινού, των καλλιτεχνών και των εργαζομένων του Εθνικού Θεάτρου**.*

*Κάτω από αυτές τις συνθήκες θεωρούμε ότι η συνέχιση της παράστασης θα καλλιεργήσει τη στρεβλή εντύπωση ότι **το Εθνικό Θέατρο, αντί να προβάλει τη σύγχρονη καλλιτεχνική δημιουργία και το γόνιμο προβληματισμό, στηρίζει εγκληματίες για πάντα καταδικασμένους στη συνείδηση του ελληνικού λαού**.*

Για τους παραπάνω λόγους επιλέγουμε να σταματήσουμε τις παραστάσεις του έργου Ισορροπία του Nash, χωρίς επ' ουδενί να παραιτούμαστε από το δικαίωμα, τώρα και στο μέλλον, της ελεύθερης καλλιτεχνικής έκφρασης, όπως οφείλουμε να κάνουμε ως Εθνικό Θέατρο.

Από την Καλλιτεχνική Διεύθυνση του Εθνικού Θεάτρου».

Η Τέχνη υποκλίνεται στα κελεύσματα της εξουσίας.



Μια ανακοίνωση που αποτελεί τον ορισμό της υποταγής και της αποδοχής της λογοκρισίας, μια ανακοίνωση που κάλλιστα θα μπορούσε να βγει από τα κιτάπια οποιασδήποτε κρατικής υπηρεσίας στο παρελθόν, ώστε να διασφαλιστεί η τάξη και ασφάλεια από τα "εγκληματικά μιάσματα» που απειλούν τον ελληνικό λαό!!!

Η κάθε μορφής εξουσία εμφανίζεται συχνά και σε αρκετές περιπτώσεις πετυχημένα ως ο καταλληλότερος διαχειριστής των κοινωνικών εντάσεων, ο αδιαφιλονίκητος ρυθμιστής των αντιθέσεων ανάμεσα σε κοινωνικές ομάδες, που «φιλονικούν» όχι μόνο σε σχέση με οικονομικά ζητήματα, αλλά και σε σχέση με εκείνα που εντάσσονται στο πεδίο της «ηθικής προσβολής».

Ο παροπλισμός της σιδερένιας πυγμής εκ μέρους του κράτους και των μηχανισμών του δεν συνεπάγεται επ' ουδενί την χαλάρωση του κοινωνικού ελέγχου. Γνωρίζουν καλά οι καλλιτεχνικοί διευθυντάδες ότι τα κομμουνιστικά καθεστώτα στο παρελθόν κατευθύν-



άκουσον στο «όνομα του ελληνικού λαού» καταδικάζοντας τους «εγκληματίες τρομοκράτες».

«Η τέχνη οφείλει να φιλοξενεί **τη φωνή των αδικημένων αλλά και των αδικούντων**», αναφέρει στην ανακοίνωσή του το ΔΣ του Εθνικού Θεάτρου, διαφωνώντας με το κόψιμο της παράστασης από τον διορισμένο καλλιτεχνικό διευθυντή του Εθνικού Θεάτρου.

Ούτε λέξη και πάλι για τους **βασανισμούς στον Ευαγγελισμό**. Αγώνας ενάντια στην λογοκρισία, αλλά ποια λογοκρισία; Η τέχνη, λέει, οφείλει να φιλοξενεί την φωνή που Ξηρού που αδίκησε δολοφονώντας, όχι του Ξηρού που βασανίστηκε. Η τέλεια άρνηση του ΓΕΓΟΝΟΤΟΣ.

Ας περάσουμε και στην τοποθέτηση της σκηνοθέτιδος Πηγής Δημητρακοπούλου:

«Μου πήρε δυο μέρες για να συνέλθω από την έκπληξη και να μπορέσω να αρθρώσω λόγο. Δυο μέρες “στη δίνη του κυκλώνα” που έβλεπα τη φωτογραφία μου σ' όλα τα δελτία ειδήσεων και δεν το πίστευα, το όνομα μου παντού, ένοιωσα σαν καταζητούμενη. Μέσα σε μια νύχτα “κέρδισα” όλη τη δημοσιότητα που είχα καταφέρει να αποφύγω στα 20 χρόνια δουλειάς στην τηλεόραση. Νόμισα πως δεν ζω στην Ευρώπη του 2016, αλλά σε κάποια μακρινή χώρα της Ασίας, απ' αυτές που λιθοβολούν τους “ασεβείς”. Άκουσα πολλά, -τα περισσότερα δεν έχουν καμμία σχέση με την πραγματικότητα- από πολλούς και διάφορους. Αν και έχω συνηθίσει να μιλάω με την δουλειά μου, κι όχι με τα λόγια, θα προσπαθήσω να ξεκαθαρίσω ένα-δυο πράγματα απλά και ειλικρινά:

Το Εθνικό θέατρο και οι άνθρωποί του, δεν έχουν καμμία ευθύνη για την επιλογή των κειμένων της παράστασης. Η ευθύνη είναι αποκλειστικά δική μου και την αναλαμβάνω εξ ολοκλήρου. Και είναι **προς τιμήν του κου Λιβαθινού που δεν προσπάθησε να κάνει “προληπτική λογοκρισία” πριν ανεβεί η παράσταση**, για να προστατεύσει τον εαυτό του από τον ανηλεή πόλεμο που υφίσταται σήμερα. Το αντίθετο θα ήταν καταδικαστέο, όχι αυτό που έκανε. Το ίδιο βέβαια ισχύει και για τους διευθυντές της Πειραματικής σκηνής. (Δυστυχώς πρέπει να λέμε και τα αυτονόητα). Κανείς δεν θα ήθελε ελπίζω να γυρίσουμε στην εποχή της Χούντας, που τα σενάρια και τα θεατρικά κείμενα σφραγίζονταν σε κάθε σελίδα από την επιτροπή Λογοκρισίας. Το ότι δεν “λογοκρίθηκε”

ελάχιστο, που πρέπει να προασπιζόμαστε καθημερινά, είναι η ελευθερία της έκφρασης. Αν πάλι κάποιοι εκμεταλλεύονται την παράσταση μόνο για να κάνουν “εύκολη” αντιπολίτευση, να ξέρουν ότι το Θέατρο και γενικά ο Πολιτισμός δεν προσφέρονται γι αυτόν τον σκοπό. Άλλωστε δεν είναι και το δυνατό τους σημείο, ας “αγωνιστούν” αλλού».

Παραθέτουμε ολόκληρο το κείμενο της συμπαθούς κατά τ' άλλα σκηνοθέτιδος, που όμως, επίσης, εξαφανίζει τις ΑΠΑΓΟΡΕΥΜΕΝΕΣ ΛΕΞΕΙΣ: βασανισμός του Ξηρού στον Ευαγγελισμό, αφού καταφανώς αυτός είναι και ο λόγος που επελέγησαν αποσπάσματα από το συγκεκριμένο βιβλίο, αφού ακριβώς αυτό τονίσθηκε με την συγκεκριμένη χρήση τους: ένας βαριά τραυματίας «τρομοκράτης» στα χέρια των διωκτών-βασανιστών του. Η σκηνοθέτιδα το γνωρίζει καλά.

Γι' αυτό με ιδιαίτερη προσοχή γράφει ότι «*Έχω να τους απαντήσω μόνο ότι κανείς δεν “εξαγνίζεται”, ούτε “ηρωοποιείται” επειδή καταπατήθηκαν τα δικαιώματα του, αυτό είναι εντελώς διαφορετικό θέμα και δεν αναιρεί τις πράξεις του*». Γνωρίζει, ότι αλλιώς ακούγεται γενικά μια καταγγελία περί καταπάτησης δικαιωμάτων και αλλιώς περί βασανισμών. Δεν χρησιμοποίησε γενικά και αόριστα ένα βιβλίο «μέλους μιας οργάνωσης» αλλά ένα βιβλίο που καταγγέλλει τους **ΒΑΣΑΝΙΣΜΟΥΣ ΣΤΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟ**. Επίσης γνωρίζει καλά ότι οι θεατές που είδαν την παράσταση αποτελούν ένα ελάχιστο πλήθος ανθρώπων μπροστά σε εκείνους στους οποίους απαγορεύτηκε και με δική της πλέον συναίνεση να ακούσουν και να κρίνουν οι ίδιοι, ότι ναι, άνθρωποι σαν και αυτή, όχι μόνο πιστεύουν το γεγονός, που καταγγέλθηκε από το «τέρας», αλλά και είναι διατεθειμένοι να το συζητήσουν, να προβληματίσουν και άλλους. Η σκηνοθέτις, παρ' ότι ανθίσταται στην λογοκρισία, τελικά αυτολογοκρίνεται με τον χειρότερο τρόπο ακριβώς στο σημείο που της επιβάλλεται. Και το γνωρίζει.

Η παράσταση ανεβαίνει και πάλι

Στις 31 Γενάρη ανεβαίνει η τελευταία «κομμένη» παράσταση στο Rex με την παρουσία διαδηλωτών που περιφρουρούσαν την «ομαλή» διεξαγωγή της: «**Ο φόβος δεν θα νικήσει**», «**Να μην αφήσουμε το μακαρθισμό να ακουμπήσει την τέχνη**», αναγραφόταν σε πανώ, ενώ διαδηλώτρια με καπέλο μάγισσας στέκεται μπρο-



ντας τους «εγκληματίες τρομοκράτες».

«Η τέχνη οφείλει να φιλοξενεί **τη φωνή των αδικημένων αλλά και των αδικούντων**», αναφέρει στην ανακοίνωσή του το ΔΣ του Εθνικού Θεάτρου, διαφωνώντας με το κόψιμο της παράστασης από τον διορισμένο καλλιτεχνικό διευθυντή του Εθνικού Θεάτρου.

Ούτε λέξη και πάλι για τους **βασανισμούς στον Ευαγγελισμό**. Αγώνας ενάντια στην λογοκρισία, αλλά ποια λογοκρισία; Η τέχνη, λέει, οφείλει να φιλοξενεί την φωνή που Ξηρού που αδίκησε δολοφονώντας, όχι του Ξηρού που βασανίστηκε. Η τέλεια άρνηση του ΓΕΓΟΝΟΤΟΣ.

Ας περάσουμε και στην τοποθέτηση της σκηνοθέτιδος Πηγής Δημητρακοπούλου:

«Μου πήρε δυο μέρες για να συνέλθω από την έκπληξη και να μπορέσω να αρθρώσω λόγο. Δυο μέρες "στη δίνη του κυκλώνα" που έβλεπα τη φωτογραφία μου σ' όλα τα δελτία ειδήσεων και δεν το πίστευα, το όνομα μου παντού, ένοιωσα σαν καταζητούμενη. Μέσα σε μια νύχτα "κέρδισα" όλη τη δημοσιότητα που είχα καταφέρει να αποφύγω στα 20 χρόνια δουλειάς στην τηλεόραση. Νόμισα πως δεν ζω στην Ευρώπη του 2016, αλλά σε κάποια μακρινή χώρα της Ασίας, απ' αυτές που λιθοβολούν τους "ασεβείς". Άκουσα πολλά, -τα περισσότερα δεν έχουν καμμία σχέση με την πραγματικότητα- από πολλούς και διάφορους. Αν και έχω συνηθίσει να μιλάω με την δουλειά μου, κι όχι με τα λόγια, θα προσπαθήσω να ξεκαθαρίσω ένα-δυο πράγματα απλά και ειλικρινά:

Το Εθνικό θέατρο και οι άνθρωποί του, δεν έχουν καμμία ευθύνη για την επιλογή των κειμένων της παράστασης. Η ευθύνη είναι αποκλειστικά δική μου και την αναλαμβάνω εξ ολοκλήρου. Και είναι **προς τιμήν του κου Λιβαθινού που δεν προσπάθησε να κάνει "προληπτική λογοκρισία" πριν ανεβεί η παράσταση**, για να προστατεύσει τον εαυτό του από τον ανηλεή πόλεμο που υφίσταται σήμερα. Το αντίθετο θα ήταν καταδικαστέο, όχι αυτό που έκανε. Το ίδιο βέβαια ισχύει και για τους διευθυντές της Πειραματικής σκηνής. (Δυστυχώς πρέπει να λέμε και τα αυτονόητα). Κανείς δεν θα ήθελε ελπίζω να γυρίσουμε στην εποχή της Χούντας, που τα σενάρια και τα θεατρικά κείμενα σφραγίζονταν σε κάθε σελίδα από την επιτροπή Λογοκρισίας. Το ότι δεν "λογοκρίθηκα" όμως, εν έτει 2016, θεωρήθηκε ατόπημα, και το ότι **χρησιμοποίησα βιβλίο μέλους μιας οργάνωσης που εξαρθρώθηκε** πριν 14 χρόνια, τουλάχιστον "εγκληματικό". Δεν έχω κάνει τίποτα που να θέλω να απολογηθώ γι' αυτό, αντίθετα είμαι περήφανη γιατί με πολλή δουλειά, κόπο, μεράκι και σεβασμό δώσαμε μαζί με όλους τους ηθοποιούς και τους συνεργάτες μου τον καλύτερό μας εαυτό για να βγει με ελάχιστα μέσα -κόστος και χρόνο- μια αξιοπρεπής παράσταση και

νά, είναι η ελευθερία της έκφρασης. Αν πάλι κάποιοι εκμεταλλεύονται την παράσταση μόνο για να κάνουν "εύκολη" αντιπολίτευση, να ξέρουν ότι το Θέατρο και γενικά ο Πολιτισμός δεν προσφέρονται γι αυτόν τον σκοπό. Άλλωστε δεν είναι και το δυνατό τους σημείο, ας "αγωνιστούν" αλλού».

Παραθέτουμε ολόκληρο το κείμενο της συμπαθούς κατά τ' άλλα σκηνοθέτιδος, που όμως, επίσης, εξαφανίζει τις ΑΠΑΓΟΡΕΥΜΕΝΕΣ ΛΕΞΕΙΣ: βασανισμός του Ξηρού στον Ευαγγελισμό, αφού καταφανώς αυτός είναι και ο λόγος που επελέγησαν αποσπάσματα από το συγκεκριμένο βιβλίο, αφού ακριβώς αυτό τονίσθηκε με την συγκεκριμένη χρήση τους: ένας βαριά τραυματίας «τρομοκράτης» στα χέρια των διωκτών-βασανιστών του. Η σκηνοθέτιδα το γνωρίζει καλά.

Γι' αυτό με ιδιαίτερη προσοχή γράφει ότι «*Έχω να τους απαντήσω μόνο ότι κανείς δεν "εξαγνίζεται", ούτε "ηρωοποιείται" επειδή καταπατήθηκαν τα δικαιώματα του, αυτό είναι εντελώς διαφορετικό θέμα και δεν αναιρεί τις πράξεις του*». Γνωρίζει, ότι αλλιώς ακούγεται γενικά μια καταγγελία περί καταπάτησης δικαιωμάτων και αλλιώς περί βασανισμών. Δεν χρησιμοποίησε γενικά και αόριστα ένα βιβλίο «μέλους μιας οργάνωσης» αλλά ένα βιβλίο που καταγγέλλει τους **ΒΑΣΑΝΙΣΜΟΥΣ ΣΤΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟ**. Επίσης γνωρίζει καλά ότι οι θεατές που είδαν την παράσταση αποτελούν ένα ελάχιστο πλήθος ανθρώπων μπροστά σε εκείνους στους οποίους απαγορεύτηκε και με δική της πλέον συναίνεση να ακούσουν και να κρίνουν οι ίδιοι, ότι ναι, άνθρωποι σαν και αυτή, όχι μόνο πιστεύουν το γεγονός, που καταγγέλθηκε από το «τέρας», αλλά και είναι διατεθειμένοι να το συζητήσουν, να προβληματίσουν και άλλους. Η σκηνοθέτις, παρ' ότι ανθίσταται στην λογοκρισία, τελικά αυτολογοκρίνεται με τον χειρότερο τρόπο ακριβώς στο σημείο που της επιβάλλεται. Και το γνωρίζει.

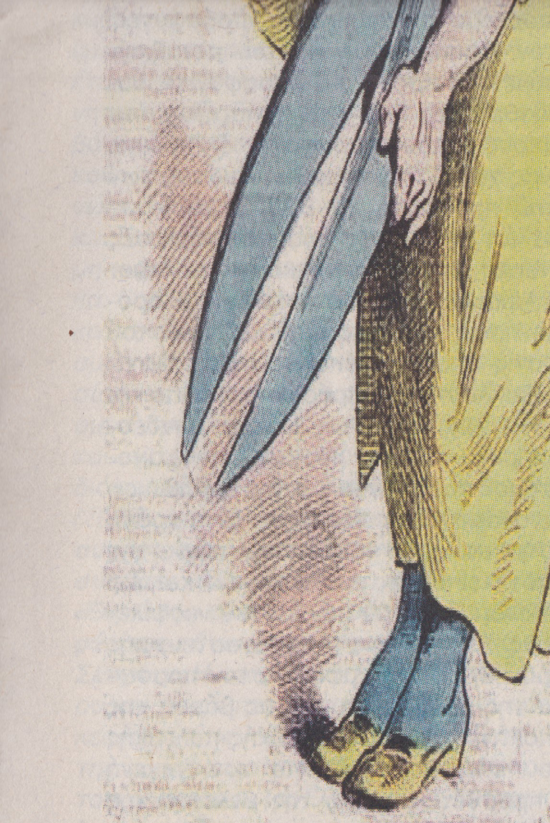
Η παράσταση ανεβαίνει και πάλι

Στις 31 Γενάρη ανεβαίνει η τελευταία «κομμένη» παράσταση στο Rex με την παρουσία διαδηλωτών που περιφρουρούσαν την «ομαλή» διεξαγωγή της: «**Ο φόβος δεν θα νικήσει**», «**Να μην αφήσουμε το μακαρθισμό να ακουμπήσει την τέχνη**», αναγραφόταν σε πανώ, ενώ διαδηλώτρια με καπέλο μάγισσας στέκεται μπροστά από το σύνθημα «**Όχι στη νεκρανάσταση της Ιεράς Εξέτασης**».

Επιφανείς κινηματίες, που στήριξαν και στηρίζουν την αριστερή κυβέρνηση δίδουν το παρών διαμαρτυρόμενοι για την απόφαση να αποσυρθεί η παράσταση.

Και όλα καλά και όλα ωραία.

Η παράσταση ανέβηκε, κόπηκε και ξανανέβηκε. Όλοι ευχαριστημένοι... Πηγές από το Εθνικό Θέατρο



θηκαν συστηματικά στην επιβολή της εσωτερίκευσης της λογοκριτικής λειτουργίας εκ μέρους των συγγραφέων.

Ο συνεργαζόμενος με τον λογοκριτή αποτελούσε το «νέο άτομο», που επιδίωκε να κατασκευάσει ο κομμουνισμός. Ο εκδημοκρατισμός «παλαιών» και «νέων» καθεστώτων παρουσίασε την εξάλειψη της λογοκριτικής λειτουργίας ως ένα τετελεσμένο γεγονός, ενώ στην πραγματικότητα το μόνο που άλλαξε είναι ο τρόπος φιλτραρίσματος. Ο «πλουραλισμός» στην ενημέρωση μέσα από ένα ορυμαγδό πληροφοριών εξαφανίζει τις επικίνδυνες γνώμες, ενώ την ίδια στιγμή «ανταγωνιστικά» ιδιωτικά μέσα παράγουν μαζικά πανομοιότυπα δελτία ειδήσεων.

Γνωρίζουν, επίσης, καλά οι καλλιτεχνικοί διευθυντάδες ότι η επιβολή λογοκρισίας έχει μεταδοτική δύναμη και συνδέεται άρρηκτα με την κατασκευή και την διαχείριση της «δημόσιας αγανάκτησης», αλλά και της «δημόσιας επιδοκιμασίας». Γνωρίζουν καλά, ακόμη, ότι ουδείς τους εξουσιοδότησε να μιλούν άκουσον

πραγματικότητα- από πολλούς και διάφορους. Αν και έχω συνηθίσει να μιλάω με την δουλειά μου, κι όχι με τα λόγια, θα προσπαθήσω να ξεκαθαρίσω ένα-δυο πράγματα απλά και ειλικρινά:

Το Εθνικό θέατρο και οι άνθρωποί του, δεν έχουν καμμία ευθύνη για την επιλογή των κειμένων της παράστασης. Η ευθύνη είναι αποκλειστικά δική μου και την αναλαμβάνω εξ ολοκλήρου. Και είναι **προς τιμήν του κου Λιβαθινού που δεν προσπάθησε να κάνει "προληπτική λογοκρισία" πριν ανεβεί η παράσταση**, για να προστατεύσει τον εαυτό του από τον ανηλεή πόλεμο που υφίσταται σήμερα. Το αντίθετο θα ήταν καταδικαστέο, όχι αυτό που έκανε. Το ίδιο βέβαια ισχύει και για τους διευθυντές της Πειραματικής σκηνής. (Δυστυχώς πρέπει να λέμε και τα αυτονόητα). Κανείς δεν θα ήθελε ελπίζω να γυρίσουμε στην εποχή της Χούντας, που τα σενάρια και τα θεατρικά κείμενα σφραγίζονταν σε κάθε σελίδα από την επιτροπή Λογοκρισίας. Το ότι δεν "λογοκρίθηκα" όμως, εν έτει 2016, θεωρήθηκε ατόπημα, και το ότι **χρησιμοποίησα βιβλίο μέλους μιας οργάνωσης που εξαρθρώθηκε** πριν 14 χρόνια, τουλάχιστον "εγκληματικό". Δεν έχω κάνει τίποτα που να θέλω να απολογηθώ γι' αυτό, αντίθετα είμαι περήφανη γιατί με πολλή δουλειά, κόπο, μεράκι και σεβασμό δώσαμε μαζί με όλους τους ηθοποιούς και τους συνεργάτες μου τον καλύτερό μας εαυτό για να βγει με ελάχιστα μέσα -κόστος και χρόνο- μια αξιοπρεπής παράσταση και να "ισορροπήσουμε" σ' ένα τόσο δύσκολο θέμα. Η ίδια η παράσταση είναι η απάντησή μας σε *όλα. Το αν τα καταφέραμε ή όχι, μπορούν να το κρίνουν μόνο οι θεατές της, αλλά με κριτήρια καλλιτεχνικά, όχι πολιτικά, ούτε ιδεολογικά. Σέβομαι απόλυτα τη θλίψη των συγγενών των θυμάτων, είναι οι μόνοι που πραγματικά δικαιούνται να έχουν ενστάσεις, αν και δεν έχουν δει την παράσταση. Ούτε θα τους συνιστούσα να την δουν, το θέμα από μόνο του είναι επώδυνο γι αυτούς. Αυτοί είναι και τα μεγαλύτερα θύματα όλης αυτής της εκρηκτικής δημοσιότητας, γιατί τους ξύπνησε τραγικές μνήμες.* ***Έχω να τους απαντήσω μόνο ότι κανείς δεν "εξαγνίζεται", ούτε "ηρωοποιείται" επειδή καταπατήθηκαν τα δικαιώματά του, αυτό είναι εντελώς διαφορετικό θέμα και δεν αναιρεί τις πράξεις του.*** *Στους υπόλοιπους, πολιτικούς και δημοσιογράφους που γέμισαν έξαλλοι τα τηλεπαράθυρα έχω να πω το εξής: Δεν κινδυνεύει πια από κανέναν Σάββα Ξηρό η Δημοκρατία μας κύριοι, αυτός έχει αφοπλιστεί χρόνια τώρα. Κινδυνεύει από πολλά άλλα, πολύ πιο σοβαρά, που τα ξέρουμε καλά όλοι μας, και ένα απ' αυτά, το*

σε εκείνους στους οποίους απαγορεύτηκε και με δική της πλέον συναίνεση να ακούσουν και να κρίνουν οι ίδιοι, ότι ναι, άνθρωποι σαν και αυτή, όχι μόνο πιστεύουν το γεγονός, που καταγγέλθηκε από το «τέρας», αλλά και είναι διατεθειμένοι να το συζητήσουν, να προβληματίσουν και άλλους. Η σκηνοθέτις, παρ' ότι ανθίσταται στην λογοκρισία, τελικά αυτολογοκρίνεται με τον χειρότερο τρόπο ακριβώς στο σημείο που της επιβάλλεται. Και το γνωρίζει.

Η παράσταση ανεβαίνει και πάλι

Στις 31 Γενάρη ανεβαίνει η τελευταία «κομμένη» παράσταση στο Rex με την παρουσία διαδηλωτών που περιφρουρούσαν την «ομαλή» διεξαγωγή της: **«Ο φόβος δεν θα νικήσει»**, **«Να μην αφήσουμε το μακαρθισμό να ακουμπήσει την τέχνη»**, αναγραφόταν σε πανώ, ενώ διαδηλώτρια με καπέλο μάγισσας στέκεται μπροστά από το σύνθημα **«Όχι στη νεκρανάσταση της Ιεράς Εξέτασης»**.

Επιφανείς κινηματίες, που στήριξαν και στηρίζουν την αριστερή κυβέρνηση δίδουν το παρών διαμαρτυρόμενοι για την απόφαση να αποσυρθεί η παράσταση.

Και όλα καλά και όλα ωραία.

Η παράσταση ανέβηκε, κόπηκε και ξανανέβηκε. Όλοι ευχαριστημένοι... Πηγές από το Εθνικό Θέατρο ανέφεραν ότι η παράσταση ανέβηκε στο πλαίσιο της συζήτησης, που είχε εξαγγελθεί για **«την υπεράσπιση της ελευθερίας της τέχνης στην Ελλάδα»** με τους ηθοποιούς να μην φορούν κοστούμια, προσθέτοντας ότι ήταν μια κίνηση για να εκτονωθεί η κατάσταση...

Κλείνοντας θα παραθέσουμε ορισμένα λόγια του **Κώστα Μπέη**, ομότιμου καθηγητή Πολιτικής Δικονομίας Πανεπιστημίου Αθηνών και Φιλοσοφίας:

«...Ήρθε στα χέρια μου ένα μικρό βιβλίο του Σάββα Ξηρού «Η Μέρα Εκείνη» [...] Και συνειδητοποιώντας, μέσα από τη σύγχυση των σελίδων αυτού του βιβλίου, πόσο εύκολα η βάναυση εξουσία μπορεί να μεταβάλει τον ανθρώπινο εγκέφαλο σε παρανοϊκό φυτό, ντράπηκα που κι από τα δικά μου χέρια πήραν εισιτήριο για το δικαστικό σώμα όσοι στη συνέχεια κάλυψαν αυτή τη βάναυση υποβάθμιση σε ζωώδη κατάσταση της κατά το άρθρο 2 του Συντάγματος ανθρώπινης αξιοπρέπειας (Menschenwürde), ανεπίδεκτης εξαιρέσεων ακόμη και ενώπιον αυτόφωρων εγκλημάτων...».

Συσπείρωση Αναρχικών

Καραβάνια

Άραγε θα υπήρχαν τα επονομαζόμενα «οικονομικά θαύματα» του σύγχρονου δυτικού κόσμου χωρίς την χρήση εργαλείων μετανάστευσης και προσφυγιάς; Η απάντηση είναι προφανής για όλους. Όπως προφανής είναι και η πολιτική διάσταση του φαινομένου στον τομέα της γεωστρατηγικής και γεωπολιτικής, στο να καθορίζει σφαίρες επιρροής ή στην κατασκευή και χάραξη νέων συνόρων. Στον τομέα της οικονομίας χρειάζεται να ρίξουμε μια ματιά στο μέγεθος του εργατικού δυναμικού που απασχολούνταν στις φάμπρικες και στις φυτείες, για να γίνει αντιληπτή η έκταση της «συνεισφοράς» στην «ανάπτυξη». Στον καπιταλισμό, στην εκσυγχρονισμένη μορφή εκμετάλλευσης, ο μετακινούμενος εργάτης λαμβάνει τον χαρακτηρισμό του μετανάστη, ενώ σε προγενέστερες μορφές πολιτικής και οικονομικής δομής (βλέπε αποικίες και αυτοκρατορίες, μερικές εκατοντάδες και χιλιάδες χρόνια πριν) οι μετακινούμενοι ή μεταφερόμενοι ονομάζονταν είτε έποικοι/άποικοι είτε σκλάβοι. Σκοπός αυτών των μετακινήσεων ήταν η απομύζηση των τοπικών υλών και εδαφών για την περαιτέρω ισχυροποίηση των εκάστοτε εξουσιαστών, πολιτικών και οικονομικών.

Ευρώπη και αλλού. Οφείλουμε, όμως, να επισημάνουμε ότι σημαντικές ομάδες ανθρώπων δεν μετακινήθηκαν ή δεν μετακινούνται, παρ' όλο που οι συνθήκες φαντάζουν και είναι δυσκολότερες από τις μέσες καταστάσεις. Οι Εσκιμώοι στις πολικές περιοχές, οι κάτοικοι των ερήμων σε Αφρική (Βενδουίνοι) και αλλού, επιδεικνύουν μια αξιοθαύμαστη ικανότητα να αντιμετωπίζουν και να προσαρμόζονται κατάλληλα. **Οπότε, πιστεύουμε, πως δεν μπορούμε να θεωρήσουμε την μετακίνηση πληθυσμών ως μια «εγγενή ή έμφυτη προδιάθεση του ανθρώπου», αλλά μια διαδικασία που διαθέτει πολλά και** μιουργία μιας νέας συνθήκης. Έτσι, **η σαφής διάκριση μεταξύ πρόσφυγα και μετανάστη πολλές φορές τέμνεται εννοιολογικά και από τις δυο πλευρές.**

Στο πλαίσιο της τρέχουσας κρίσης, η **επισφάλεια** κρίνεται ως κυρίαρχη πολιτική αξία για το δυτικό ευρωπαϊκό κατεστημένο και οι πρόσφυγες/μετανάστες τα «ξένα σώματα» αυτού. Όπου στις χώρες από όπου προέρχονται οι πρόσφυγες διενεργείται η επαναχάραξη και αναδιάταξη των συνόρων και στις χώρες όπου επιθυμούν να διασχίσουν, ως ένα μεγάλο καραβάνι, τα σύνορα και οι φράχτες ορθώνονται όλο και ψηλότερα, θέλοντας να εμφανίσουν την απόλυτη ανελαστική σταθερότητα των συνόρων τους. Τα καραβάνια από την Ανατολή ενίοτε μετέφεραν εμπορεύματα και ενίοτε πρόσφυγες, ξεκίνησαν με τον «εμπορικό δρόμο του μεταξιού» για να οδηγηθούμε στα πρόσφατα προσφυγικά, θυμίζοντας επιπρόσθετα το 1922 και τα παράλια του Αιγαίου με κάποιους άλλους πρόσφυγες. Όχι άδικα, ο εικοστός αιώνας χαρακτηρίστηκε ως «αιώνας των προσφύγων», ενώ πρόσφατα το BBC δημοσίευσε την πληροφορία ότι οι τωρινές προσφυγικές ροές είναι οι μεγαλύτερες από το 2ο παγκόσμιο πόλεμο.



Οι μεγάλης κλίμακας μεταναστευτικές και προσφυγικές μετακινήσεις του εικοστού και εικοστού πρώτου αιώνα, στις οποίες πρέπει να συνυπολογίσουμε τους περιβαλλοντικούς πρόσφυγες, έστω και αν νομικά δεν αναγνωρίζονται ως τέτοιοι, συνδέονται με την ανακήρυξη, από την κυριαρχία, της αγοράς ως καθοριστικού παράγοντα και την εμβάθυνση της ανισότητας ανάμεσα σε περιοχές, έθνη-κράτη

Καραβάνια

και χάραξη νέων συνόρων. Στον τομέα της οικονομίας χρειάζεται να ρίξουμε μια ματιά στο μέγεθος του εργατικού δυναμικού που απασχολούνταν στις φάμπρικες και στις φυτείες, για να γίνει αντιληπτή η έκταση της «συνεισφοράς» στην «ανάπτυξη». Στον καπιταλισμό, στην εκσυγχρονισμένη μορφή εκμετάλλευσης, ο μετακινούμενος εργάτης λαμβάνει τον χαρακτηρισμό του μετανάστη, ενώ σε προγενέστερες μορφές πολιτικής και οικονομικής δομής (βλέπε αποικίες και αυτοκρατορίες, μερικές εκατοντάδες και χιλιάδες χρόνια πριν) οι μετακινούμενοι ή μεταφερόμενοι ονομάζονταν είτε έποικοι/άποικοι είτε σκλάβοι. Σκοπός αυτών των μετακινήσεων ήταν η απομύζηση των τοπικών υλών και εδαφών για την περαιτέρω ισχυροποίηση των εκάστοτε εξουσιαστών, πολιτικών και οικονομικών.



Χαλέπι, Συρία 1920, σχολείο για πρόσφυγες

Όμως, η μετανάστευση ή μετακίνηση δεν ξεκίνησε με την δημιουργία εξουσιαστικών-εξουσιαζόμενων κοινωνιών, υπήρξε πάντα παρούσα για το ανθρώπινο είδος, σε μικρή ή μεγαλύτερη έκταση λόγω κλιματικών, περιβαλλοντικών και κυρίως βιοποριστικών συνθηκών. Έτσι αρκετοί συμφωνούν ότι είναι

νται κατάλληλα. **Οπότε, πιστεύουμε, πως δεν μπορούμε να θεωρήσουμε την μετακίνηση πληθυσμών ως μια «εγγενή ή έμφυτη προδιάθεση του ανθρώπου», αλλά μια διαδικασία που διαθέτει πολλά και διαφορετικά σημεία εκκίνησης.** Και που πολλοί παράγοντες επιδρούν στον καθορισμό της απόφασης και τις προηγούμενες εκατονταετίες κινούνταν γύρω από τον πυρήνα της εξασφάλισης ή μετατόπισης του τρόπου εξασφάλισης τροφής. Είναι γνωστή η μετακίνηση ολόκληρων χωριών, κατόπιν συλλο-

η επαναχάραξη και αναδιάταξη των συνόρων και στις χώρες όπου επιθυμούν να διασχίσουν, ως ένα μεγάλο καραβάνι, τα σύνορα και οι φράχτες ορθώνονται όλο και ψηλότερα, θέλοντας να εμφανίσουν την απόλυτη ανελαστική σταθερότητα των συνόρων τους. Τα καραβάνια από την Ανατολή ενίοτε μετέφεραν εμπορεύματα και ενίοτε πρόσφυγες, ξεκίνησαν με τον «εμπορικό δρόμο του μεταξιού» για να οδηγηθούμε στα πρόσφατα προσφυγικά, θυμίζοντας επιπρόσθετα το 1922 και τα παράλια του Αιγαίου με κάποιους άλλους πρόσφυγες. Όχι άδικα, ο εικοστός αιώνας χαρακτηρίστηκε ως «αιώνας των προσφύγων», ενώ πρόσφατα το BBC δημοσίευσε την πληροφορία ότι οι τωρινές προσφυγικές ροές είναι οι μεγαλύτερες από το 2ο παγκόσμιο πόλεμο.

Οι μεγάλης κλίμακας μεταναστευτικές και προσφυγικές μετακινήσεις του εικοστού και εικοστού πρώτου αιώνα, στις οποίες πρέπει να συνυπολογίσουμε τους περιβαλλοντικούς πρόσφυγες, έστω και αν νομικά δεν αναγνωρίζονται ως τέτοιοι, συνδέονται με την ανακήρυξη, από την κυριαρχία, της αγοράς ως καθοριστικού παράγοντα και την εμβάθυνση της ανισότητας ανάμεσα σε περιοχές, έθνη-κράτη και κοινωνικά στρώματα. Ο πολλαπλασιασμός της επισφάλειας αποτελεί συστατικό στοιχείο και όχι εξαίρεση του επονομαζόμενου σύγχρονου νεοφιλελεύθερου κράτους. Στο πεδίο της μεταναστευτικής πολιτικής, διαχρονική είναι η έμφαση στον προσωρινό χαρακτήρα της μετάστευσης σε βάρος της ιδιότητας του πολίτη, με όρους κρατικής-πολιτικής διαχείρισης, που επιφυλάσσεται για τον γηγενή πληθυσμό. Επί προσθέτως, μέσω της μελέτης της μεταπολεμικής ευρωπαϊκής μεταναστευτικής ιστορίας, καταδεικνύεται ότι **σε συνθήκες σχετικής ευημερίας και ανάγκης για «φτηνά εργατικά χέρια», έτοιμα να αναλάβουν χειρωνακτικές και βρώμικες δουλειές, οι συνοριακοί έλεγχοι χαλαρώνουν και οι εξαιρέσεις για προσωρινούς μετανάστες ειδικών κατηγοριών αυξάνονται.** Αντίθετα, σε συνθήκες



Χαλέπι, Συρία 1920, σχολείο για πρόσφυγες

Όμως, η μετανάστευση ή μετακίνηση δεν ξεκίνησε με την δημιουργία εξουσιαστικών-εξουσιαζόμενων κοινωνιών, υπήρξε πάντα παρούσα για το ανθρώπινο είδος, σε μικρή ή μεγαλύτερη έκταση λόγω κλιματικών, περιβαλλοντικών και κυρίως βιοποριστικών συνθηκών. Έτσι αρκετοί συμφωνούν ότι είναι «εγγενής στην ανθρώπινη φύση μια ενστικτώδης και έμφυτη προδιάθεση και κλίση προς την περιπλάνηση και την περιέργεια, αναζητώντας νέες ευκαιρίες και νέους ορίζοντες». Ή, επίσης, ότι: «οι άνθρωποι είναι γεννημένοι μετανάστες: η εξέλιξή μας συνδέεται θεμελιακά με την πράξη της μετανάστευσης, της μετακίνησης από τον ένα τόπο στον άλλο και της προσαρμογής στο νέο περιβάλλον». Στην πορεία της ανθρώπινης προϊστορίας και ύστερα, τα εξημερωμένα ζώα και φυτά, βρίσκονται εκεί που υπάρχουν σήμερα, επειδή ομάδες ανθρώπων μετανάστευσαν μαζί τους κάποια στιγμή στο παρελθόν, από τη Μεσσοποταμία, για παράδειγμα, προς την **διαφορετικά σημεία εκκίνησης.** Και που πολλοί παράγοντες επιδρούν στον καθορισμό της απόφασης και τις προηγούμενες εκατονταετίες κινούνταν γύρω από τον πυρήνα της εξασφάλισης ή μετατόπισης του τρόπου εξασφάλισης τροφής. Είναι γνωστή η μετακίνηση ολόκληρων χωριών, κατόπιν συλλογικής απόφασης και επιλογής από τους κατοίκους ορεινών κοινοτήτων σε πεδινά ή λιγότερο ορεινά μέρη, στον ελλαδικό και βαλκανικό χώρο, για λόγους μεταστροφής ασχολίας από κτηνοτρόφους σε γεωργούς.

Γίνεται, λοιπόν, αντιληπτό ότι το ζήτημα της μετακίνησης πληθυσμών περιλαμβάνει πολλές και διαφορετικές περιπτώσεις, συχνά αντιφατικές και αντίρροπες μεταξύ τους. Άλλες είναι βίαιες και εκφοβιστικές, ενώ άλλες από επιλογή, αναγκαίες ή απαραίτητες, που ορισμένες μπορούν να περιλαμβάνουν στοιχεία επιδίωξης πλουτισμού και άλλες απλώς φυγή από μια ψυχοφθόρα κατάσταση και δη-

ρων τους. Τα καραβάνια από την Ανατολή ενίοτε μετέφεραν εμπορεύματα και ενίοτε πρόσφυγες, ξεκίνησαν με τον «εμπορικό δρόμο του μεταξιού» για να οδηγηθούμε στα πρόσφατα προσφυγικά, θυμίζοντας επιπρόσθετα το 1922 και τα παράλια του Αιγαίου με κάποιους άλλους πρόσφυγες. Όχι άδικα, ο εικοστός αιώνας χαρακτηρίστηκε ως «αιώνας των προσφύγων», ενώ πρόσφατα το BBC δημοσίευσε την πληροφορία ότι οι τωρινές προσφυγικές ροές είναι οι μεγαλύτερες από το 2ο παγκόσμιο πόλεμο.

Οι μεγάλης κλίμακας μεταναστευτικές και προσφυγικές μετακινήσεις του εικοστού και εικοστού πρώτου αιώνα, στις οποίες πρέπει να συνυπολογίσουμε τους περιβαλλοντικούς πρόσφυγες, έστω και αν νομικά δεν αναγνωρίζονται ως τέτοιοι, συνδέονται με την ανακήρυξη, από την κυριαρχία, της αγοράς ως καθοριστικού παράγοντα και την εμβάθυνση της ανισότητας ανάμεσα σε περιοχές, έθνη-κράτη και κοινωνικά στρώματα. Ο πολλαπλασιασμός της επισφάλειας αποτελεί συστατικό στοιχείο και όχι εξαίρεση του επονομαζόμενου σύγχρονου νεοφιλελεύθερου κράτους. Στο πεδίο της μεταναστευτικής πολιτικής, διαχρονική είναι η έμφαση στον προσωρινό χαρακτήρα της μετανάστευσης σε βάρος της ιδιότητας του πολίτη, με όρους κρατικής-πολιτικής διαχείρισης, που επιφυλάσσεται για τον γηγενή πληθυσμό. Επί προσθέτως, μέσω της μελέτης της μεταπολεμικής ευρωπαϊκής μεταναστευτικής ιστορίας, καταδεικνύεται ότι **σε συνθήκες σχετικής ευημερίας και ανάγκης για «φτηνά εργατικά χέρια», έτοιμα να αναλάβουν χειρωνακτικές και βρώμικες δουλειές, οι συνοριακοί έλεγχοι χαλαρώνουν και οι εξαιρέσεις για προσωρινούς μετανάστες ειδικών κατηγοριών αυξάνονται.** Αντίθετα, σε συνθήκες κρίσης, η μετανάστευση έρχεται δυναμικά στο προσκήνιο ως εθνικό ή ευρωπαϊκό πρόβλημα, οι έλεγχοι στα μεταναστευτικά περάσματα εντείνονται, τα τείχη ορθώνονται και οι «επιχειρήσεις-σκούπα» αυξάνονται. Σε αυτές τις συνθήκες, οι αυστηρές μεταναστευτικές πολιτικές συμβάλλουν στην περαιτέρω αστυνόμευση της δημόσιας ζωής και εμπεδώνουν την καταστολή των λεγόμενων «δικαιωμάτων».

Η επίσημη ευρωπαϊκή μεταναστευτική πολιτική, λοιπόν, αλλά και οι επιμέρους διακρατικές συναντήσεις ερμηνεύουν τα γεγονότα αυτά ως ζήτημα ασφαλείας που συνυφαίνεται με την ραγδαία στρατιωτικοποίηση των εξωτερικών ευρωπαϊκών συνόρων.

Στις σημερινές συνθήκες οξύτατης πολιτικο-οικονομικής κρίσης και νεο-αποικιακής αναδιάρθρωσης της παγκόσμιας κυριαρχίας, αναδύονται ολοένα και περισσότερες και εντατικότερες μορφές οικονομικής και κοινωνικής βίας. «Καθώς η διεθνικότητα αναδύεται ως πεδίο παραγωγής και διακύβευσης του «νέου βιοπολιτικού σώματος της ανθρωπότητας» (Agamben), τα σύνορα ανάμεσα στη φουκωική έννοια της κυριαρχίας, ως μορφής διακυβέρνησης που προσβλέπει στον έλεγχο εντοπίσιμων σωμάτων, και σ' αυτήν της βιοεξουσίας, ως διάχυτης, διευρυμένης, αποκεντρωμένης και αποεδαφοποιημένης μορφής

και Σύνορα

*εξουσίας, γίνονται ολοένα και περισσότερο ρευστά και διαπερατά (Foucault), καθώς ποικίλες μορφές κυβερνολογικής αναδύονται και εμπεδώνονται τόσο εμπερικλείοντας όσο και αποκλείοντας. Αναδύεται έτσι ένα σύστημα διεθνικής νεοφιλελεύθερης κυβερνητικότητας (Ferguson και Gupta), το οποίο περιλαμβάνει διεθνικά δίκτυα γνώσης-εξουσίας, υπερεθνικούς φορείς, διακρατικές συνθήκες, τοπικές οργανώσεις βάσης, οργανισμούς ανθρωπιστικής αρωγής και διαχείρισης, καθώς και την κυβερνητικότητα των μη-κυβερνητικών οργανισμών και οργανώσεων (Ong και Collier). Στο πλαίσιο αυτής της «γεωπολιτικής της κινητικότητας» (Hyndman), μετακίνηση και περιορισμός αποτελούν αλληλένδετες τροπικότητες εξουσίας και κοινωνικής εμπειρίας. Καθώς η μονοπολιτισμικότητα και η πολυπολιτισμικότητα περιπλέκουν και ανταλλάσσουν τις τεχνικές τους, παράγονται διάφορες εκδοχές αυτού που η Anne-Marie Fortier (2008) αποκαλεί **«πολυπολιτισμικό εθνικισμό», η***

Επί πρόσθετα, μια άλλη διάσταση, τόσο της κρίσης όσο και της προσφυγικής/μεταναστευτικής ροής, είναι η συνδιαμόρφωση από κοινού της κεντρικής ευρωπαϊκής πολιτικής σκηνής και του βιομηχανικού συμπλέγματος παραγωγής προϊόντων και υπηρεσιών ασφαλείας. Μεγαλόπνοα και πανάκριβα projects επιτήρησης όλων των μετακινήσεων προς και από τα σύνορα της Ευρώπης δρομολογούνται. Προγράμματα ολοκληρωμένης επιτήρησης συνόρων, μη επανδρωμένα αεροσκάφη, θερμικές κάμερες και λοιπά προϊόντα της βιομηχανίας εξοπλισμών έχουν ήδη διατεθεί στην αγορά, με την Ευτισμένη γηραιά ήπειρος, με τα πολυδιαφημιζόμενα «σοσιαλιστικά» μοντέλα σκανδιναβικού τύπου, που τώρα αποφασίζουν ξεδιάντροπα να συλλέγουν τιμαλφή από τους «περιττούς». Έχουμε φτάσει στη περίοδο που η εξουσία θα διαχειριστεί την «κρίση» με την χρήση πολλών παραμέτρων και παραγόντων, ανεξαρτήτως εάν απογυμνωθεί τελείως το ψευδοοικοδόμημα των τελευταίων δεκαετιών. Το διακύβευμα της αναδιάταξης προφανώς είναι μεγαλύτερο για εκείνους.

Να υπενθυμίσουμε, επίσης, ότι το περασμένο Ιούλιο η ΕΕ, ομόφωνα, εγκαινίασε τις **στρατιωτικές επιχειρήσεις** εναντίον των «εμπόρων» που μετέφεραν πρόσφυγες και μετανάστες από τη Λιβύη στην Ιταλία. Ήταν αναμενόμενο και γνωστό ότι θα ενεργοποιήσει την ετέρα διαδρομή Τουρκία-Ελλάδα, για να αποφασιστεί, μερικούς μήνες μετά, μια άλλη στρατιωτικοποίηση της περιοχής του Αιγαίου μέσω του ΝΑΤΟ. Ταυτόχρονα, ο έλληνας αναπληρωτής υπουργός Μεταναστευτικής Πολιτικής δήλωνε στη βουλή ότι η λήψη δακτυλικών αποτυπωμάτων σημείωσε αύξηση από 8% τον περασμένο Σεπτέμβριο σε 78% τον Ιανουάριο. Έτσι, στην εντατικοποίηση των βιομετρικών χρήσεων και στο ταυτόχρονο ξεπέρα-



και Σύνορα

(Agamben), τα σύνορα ανάμεσα στη φουκωική έννοια της κυριαρχίας, ως μορφής διακυβέρνησης που προσβλέπει στον έλεγχο εντοπίσιμων σωμάτων, και σ' αυτήν της βιοεξουσίας, ως διάχυτης, διευρυμένης, αποκεντρωμένης και αποεδαφοποιημένης μορφής εξουσίας, γίνονται ολοένα και περισσότερο ρευστά και διαπερατά (Foucault), καθώς ποικίλες μορφές κυβερνολογικής αναδύονται και εμπεδώνονται τόσο εμπερικλείοντας όσο και αποκλείοντας. Αναδύεται έτσι ένα σύστημα διεθνικής νεοφιλελεύθερης κυβερνητικότητας (Ferguson και Gupta), το οποίο περιλαμβάνει διεθνικά δίκτυα γνώσης-εξουσίας, υπερεθνικούς φορείς, διακρατικές συνθήκες, τοπικές οργανώσεις βάσης, οργανισμούς ανθρωπιστικής αρωγής και διαχείρισης, καθώς και την κυβερνητικότητα των μη-κυβερνητικών οργανισμών και οργανώσεων (Ong και Collier). Στο πλαίσιο αυτής της «γεωπολιτικής της κινητικότητας» (Hyndman), μετακίνηση και περιορισμός αποτελούν αλληλένδετες τροπικότητες εξουσίας και κοινωνικής εμπειρίας. Καθώς η μονοπολιτισμικότητα και η πολυπολιτισμικότητα περιπλέκουν και ανταλλάσσουν τις τεχνικές τους, παράγονται διάφορες εκδοχές αυτού που η Anne-Marie Fortier (2008) αποκαλεί ***«πολυπολιτισμικό εθνικισμό», η συγκρότηση μιας Ευρώπης «χωρίς (εσωτερικά) σύνορα» συνυφαίνεται με την οικοδόμηση μιας «Ευρώπης-φρουρίου» μέσω της χάραξης και στερέωσης εθνικών συνόρων στα όρια της ζώνης της Σένγκεν.*** *Η απεριόριστη κινητικότητα του κεφαλαίου και των καπιταλιστικών και κοσμοπολίτικων υποκειμένων της «νέας Ευρώπης» εξασφαλίζεται μέσω της εμπορευματοποιημένης κυκλοφορίας και ακινητοποίησης των μη-Ευρωπαίων, μετακινούμενων «άλλων»: μεταναστών χωρίς χαρτιά, αιτούντων άσυλο, παράνομων ξένων και μη-πολιτών. Η ευέλικτη ευρωπαϊκή πολιτειότητα της «ελεύθερης αγοράς» καθίσταται δυνατή μέσω της αντικειμενοποίησης αυτών των μετακινούμενων και ακινητοποιούμενων «άλλων» που μετατρέπονται σε παρίες και «ύλη εκτός τόπου» (Malkki). (Χαρτογραφώντας τη βιοπολιτική των συ-*

προς και από τα σύνορα της Ευρώπης δρομολογούνται. Προγράμματα ολοκληρωμένης επιτήρησης συνόρων, μη επανδρωμένα αεροσκάφη, θερμικές κάμερες και λοιπά προϊόντα της βιομηχανίας εξοπλισμών έχουν ήδη διατεθεί στην αγορά, με την Ευρωπαϊκή Επιτροπή να χρηματοδοτεί τόσο την έρευνα και την ανάπτυξη της τεχνολογίας όσο και την αγορά των προϊόντων από τα κράτη-μέλη. Όσο το μεταναστευτικό μετατρέπεται σταδιακά σε ζήτημα ασφάλειας, μια ολόκληρη βιομηχανία επεκτείνεται και κερδοφορεί, όπως προηγουμένως έχουν επανα-



οικοδόμημα των τελευταίων δεκαετιών. Το διακύβευμα της αναδιάταξης προφανώς είναι μεγαλύτερο για εκείνους.

Να υπενθυμίσουμε, επίσης, ότι το περασμένο Ιούλιο η ΕΕ, ομόφωνα, εγκαινίασε τις **στρατιωτικές επιχειρήσεις** εναντίον των «εμπόρων» που μετέφεραν πρόσφυγες και μετανάστες από τη Λιβύη στην Ιταλία. Ήταν αναμενόμενο και γνωστό ότι θα ενεργοποιήσει την ετέρα διαδρομή Τουρκία-Ελλάδα, για να αποφασιστεί, μερικούς μήνες μετά, μια άλλη στρατιωτικοποίηση της περιοχής του Αιγαίου μέσω του ΝΑΤΟ. Ταυτόχρονα, ο έλληνας αναπληρωτής υπουργός Μεταναστευτικής Πολιτικής δήλωνε στη βουλή ότι η λήψη δακτυλικών αποτυπωμάτων σημείωσε αύξηση από 8% τον περασμένο Σεπτέμβριο σε 78% τον Ιανουάριο. Έτσι, στην εντατικοποίηση των βιομετρικών χρήσεων και στο ταυτόχρονο ξεπέρασμα των «δημοκρατικών δικαιωμάτων», η επιφαινόμενη διαχείριση «κρίσεων» έχει ήδη περάσει το κατώφλι και είναι πολλάκις παρούσα. Για την εξουσία σημασία δεν έχει για ποιό λόγο το κάνεις, αλλά για ποιό λόγο εμφανίζεσαι να το κάνεις. Όταν η Δύση «μπούκαρε» στο Αφγανιστάν μετά τους Δίδυμους

κυβερνολογικής αναδύονται και εμπεδώνονται τόσο εμπερικλείοντας όσο και αποκλείοντας. Αναδύεται έτσι ένα σύστημα διεθνικής νεοφιλελεύθερης κυβερνητικότητας (Ferguson και Gupta), το οποίο περιλαμβάνει διεθνικά δίκτυα γνώσης-εξουσίας, υπερεθνικούς φορείς, διακρατικές συνθήκες, τοπικές οργανώσεις βάσης, οργανισμούς ανθρωπιστικής αρωγής και διαχείρισης, καθώς και την κυβερνητικότητα των μη-κυβερνητικών οργανισμών και οργανώσεων (Ong και Collier). Στο πλαίσιο αυτής της «γεωπολιτικής της κινητικότητας» (Hyndman), μετακίνηση και περιορισμός αποτελούν αλληλένδετες τροπικότητες εξουσίας και κοινωνικής εμπειρίας. Καθώς η μονοπολιτισμικότητα και η πολυπολιτισμικότητα περιπλέκουν και ανταλλάσσουν τις τεχνικές τους, παράγονται διάφορες εκδοχές αυτού που η Anne-Marie Fortier (2008) αποκαλεί **«πολυπολιτισμικό εθνικισμό», η συγκρότηση μιας Ευρώπης «χωρίς (εσωτερικά) σύνορα» συνυφαίνεται με την οικοδόμηση μιας «Ευρώπης-φρουρίου» μέσω της χάραξης και στερέωσης εθνικών συνόρων στα όρια της ζώνης της Σένγκεν.** Η απεριόριστη κινητικότητα του κεφαλαίου και των καπιταλιστικών και κοσμοπολίτικων υποκειμένων της «νέας Ευρώπης» εξασφαλίζεται μέσω της εμπορευματοποιημένης κυκλοφορίας και ακινητοποίησης των μη-Ευρωπαίων, μετακινούμενων «άλλων»: μεταναστών χωρίς χαρτιά, αιτούντων άσυλο, παράνομων ξένων και μη-πολιτών. Η ευέλικτη ευρωπαϊκή πολιτειότητα της «ελεύθερης αγοράς» καθίσταται δυνατή μέσω της αντικειμενοποίησης αυτών των μετακινούμενων και ακινητοποιούμενων «άλλων» που μετατρέπονται σε παρίες και «ύλη εκτός τόπου» (Malkki)» (Χαρτογραφώντας τη βιοπολιτική των συνόρων, ΕΚΚΕ [Εθνικό Κέντρο Κοινωνικών Ερευνών], 2013, Α. Αθανασίου-Γ. Τσιμουρής). Επί πλέον, για τη νομιμοποίηση και την κοινωνική αποδοχή των περαιτέρω περιορισμών και ελέγχων του δημόσιου χώρου, η ηγεμονική εθνική τάξη πραγμάτων, ενεργοποιεί το δόγμα σοκ, όπως παρατηρείται και στην περίπτωση της Γαλλίας, μετά και τις τελευταίες επιθέσεις. Παράλληλα, παρά τον διακηρυγμένο υπερεθνικό χαρακτήρα της κρίσης, η θεώρησή της πρωτίστως ως εθνικό ζήτημα και η συνακόλουθη προσπάθεια αντιμετώπισής της συνοδεύεται από την επίκληση του πατριωτισμού, όπως όλο και συχνότερα αναφέρεται σε αυτόν και ο πρωθυπουργός κύριος Τσίπρας.



ρωπαϊκή Επιτροπή να χρηματοδοτεί τόσο την έρευνα και την ανάπτυξη της τεχνολογίας όσο και την αγορά των προϊόντων από τα κράτη-μέλη. Όσο το μεταναστευτικό μετατρέπεται σταδιακά σε ζήτημα ασφάλειας, μια ολόκληρη βιομηχανία επεκτείνεται και κερδοφορεί, όπως προηγουμένως έχουν επαναλάβει οι ΗΠΑ. Και αυτή δεν είναι απλώς μια επιλογή νεοσυντηρητικών κύκλων της Ευρώπης αλλά μια δομική επιλογή της ΕΕ, σε όλα τα επίπεδα, η οποία προστίθεται σε μια σειρά άλλων που σχετίζονται με ασφάλεια, δικαιώματα, έκτακτη ανάγκη και δόγμα σοκ. Είναι η στιγμή που αποφασίζεται να καταρρεύσει το σύστημα ασύλου στην Ευρώπη, το οποίο δημιουργήθηκε μετά την Β' παγκόσμια ανθρωποσφαγή. Για ολόκληρες δεκαετίες προωθούνταν η αντίληψη περί «δημοκρατικά ευαίσθητης Ευρώπης», «κοινωνικού κράτους» και «παροχών» που, σε αντιδιαστολή με την «απολίτιστη» Αμερική, έχει εδραιώσει αυτά τα χαρακτηριστικά η διαφωτιστική και διαφωσμα των «δημοκρατικών δικαιωμάτων», η επιφαινόμενη διαχείριση «κρίσεων» έχει ήδη περάσει το κατώφλι και είναι πολλάκις παρούσα. Για την εξουσία σημασία δεν έχει για ποιό λόγο το κάνεις, αλλά για ποιό λόγο εμφανίζεσαι να το κάνεις. Όταν η Δύση «μπούκαρε» στο Αφγανιστάν μετά τους Δίδυμους Πύργους, η σταυροφορία της είχε και αντισεξιστικό και αντιπατριαρχικό πρόσημο. Υποτίθεται ότι ήθελαν να απελευθερώσουν τις γυναίκες από την καταπίεση της μπούργκας και από τους φαλλοκράτες Ταλιμπάν. Εν χορώ τα ΜΜΕ διεθνώς είχαν αναλάβει προπαγανδιστικό ρόλο αλλά, δυστυχώς, κανείς σήμερα δεν θυμάται αυτή τη διάσταση και αυτή τη χρήση απέναντι στις καταπιεσμένες γυναίκες. Είναι άλλωστε συχνή η εκμετάλλευση υποκειμένων ώστε η εξουσία να πετύχει ευκολότερα και αποτελεσματικότερα τη δουλειά της. Σήμερα αυτός ο ρόλος επιφυλάχθηκε για τους πρόσφυγες...

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

Αστ(ε)ροβάμων Αστηρ

Προτού οι λαμπτήρες της «προόδου» ξεθωριάσουν το χρώμα των σκιών, στα μάτια, στο στόμα και στην καρδιά, η φυλή των ανθρώπων διασκέδαζε το άρρητο μέσα από την αφήγηση. Ιστορίες γεννούσαν ή έσβηναν κόσμους, πόνοι και πόθοι, όνειρα κι εφιάλτες έπαιρναν σχήμα μέσα από λέξεις, λαμπρά βασίλεια γίνονταν στάχτη και ταπεινά καλύβια άνθιζαν με την γιορτή, μέσα σε μια πρόταση. Η αφήγηση, όπως και η μουσική, έρχεται αυθόρμητα, όταν οι συνθήκες το απαιτούν, να επουλώσει ένα συλλογικό τραύμα. Ένα συλλογικό τραύμα που η εξουσία προκαλεί. Η αξία της αφήγησης, σαφώς παλιότερη από τον πολιτισμό, αναβαπτίστηκε στο συλλογικό θυμικό της ανθρωπότητας, κάτω από τον ζυγό της εξουσίας. Τα τραύματα που σπέρνουν οι πόλεμοι, η πείνα, η πνευματική, ψυχική και σωματική εξαθλίωση, επουλώνονταν με την αφηγηματική αλληγορία. Ο καταρχήν κατακερματισμός μιας ατομικής ή συλλογικής τραγωδίας κι ο μετασχηματισμός των σπαραγμάτων της, σε κάτι μη αιχμηρό κι επικίνδυνο, μέσα από την λεκτική κολυμπήθρα, αποδείχτηκε αλάνθαστο γιατρικό. Όλη η γνώση

σως μετά: *και τι να είμαι άραγε εγώ;* Το κοντάρι δεν μίλησε, βέβαια, δεν ήταν ο Πινόκιο, αλλά αρκούσαν αυτά τα δύο ερωτήματα, για να αρχίσει ο διάλογος στη συνείδηση του αστέρος.

Το έπιανε απ' τη μια, το έκανε όπλο. Το εκτόξευε σαν ακόντιο και το ξαναμάζευε. Στόχευε άλλα αστέρια, για πλάκα στην αρχή, για την χαρά του παιγνιδιού, μετά σ' εκείνα που το ενοχλούσαν λιγάκι και τέλος έστηνε καρτέρι σε πολλά περισσότερα. Του έδινε ένα αίσθημα κυριαρχίας και μια διάθεση επιβολής. Σε τέτοιο βαθμό, που λίγο έλειψε να ξεκινήσει ο τρίτος πόλεμος των άστρων.

Κάποτε κουράστηκε, κάποτε μισήθηκε, κάποτε όλοι οι πόλεμοι νταν τυφλά. Νερό έπιναν στ' όνομά του και τα άστρα και τα σύννεφα, αν χρειαζόταν.

Ξανασκέφτηκε το αστέρι και είπε: κανείς δε με κουνάει από 'δω, για πάντα θα εξουσιάζω το σύμπαν. Ξάπλωσε να κοιμηθεί στην αγκαλιά του απείρου κι είδε ένα παράξενο όνειρο. Ξύπνησε και το ξημέρωμα πήρε μια απόφαση.

Ο γαλαξίας ήταν δικός του, αλλά αυτό δεν ήταν αρκετό, γι' αυτό κίνησε να κατακτήσει κι άλλους γαλαξίες. Οι γαλαξίες αργά ή γρήγορα κατακτιούνται, αυτό δεν είναι πρόβλημα. Το πρόβλημα δεν ήταν γύρω, αλλά μέσα του.

Ποιος θα φανταζόταν ότι ακόμη και τ' αστέρια νιώθουν κενά. Περνώντας τα έτη του φωτός και του σκότους, τ' αφήνουν ξεψυχισμένα. Πίνουν την ενέργειά τους και δε μέ-





Δεν πληρώνω! Δεν πληρώνω!! (έλα που θα πληρώσεις όμως...)

Οι μάσκες, που ούτως ή άλλως της πλάκας ήτανε εξ αρχής, χάσκουν, προ πολλού, μικροκακόμοιρες και φθηνές στα πατώματα. Τα σώβρακα επίσης μια από τα ίδια. Κι όσο κι αν οι καλοθελητές το κουράζουν, τα κινήματα-βαλβίδες αποσυμπίεσης της κοινωνικής οργής, θυμίζουν πλέον ταλαίπωρα άρβυλα εικοσιτετραμηνίτη «παλαίουρα» πεζικάριου. Και ήγγικεν η ώρα, για κάποιους ψιλικατζίδες-σφογγοκωλάριους των αριστερών κουραφέξαλων να λάβουν το «μίσθιο» που κέρδισαν, αν μη τι άλλο, με την αξία τους. Το λοιπόν, εις εκ των ταρατατζούμ παιανιζόντων, αβανταδόρος του εναλλακτικού Συριζαϊκού κρατισμού, καλείται, λένε, να πληρώσει 21.000 ευρώ για τις δεκάδες φορές που πέρασε από διόδια εις άπασα την ελλαδικήν επικράτειαν, δίχως να πληρώσει γρόσι, αλλά και με τα πρόστιμα που αναλογούν στην κάθε παράβαση επιπροσθέτως. Ο ίδιος, μάλιστα, ισχυρίζεται πως το «βιολί» αυτό το τήρησε με ευλάβεια θρησκευτική για τρία ολάκερα χρόνια, μιας και οι διαβεβαιώσεις, τότε, από την «Παράγκα του Λαού» στην Κουμουνδούρου, ξεκαθάριζαν πως μαζί με τα μνημόνια, θα σχιστούν κι όλες των διοδίων οι παραβάσεις.

Ο εν λόγω κύριος εξαπέλυσε, μάλιστα, μύδρους κατά της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, τους αποκάλεσε ψεύτες, κλέφτες και με άλλους, παρόμοιας αξίας, τιμητικούς χαρακτηρισμούς. Άντε και καλά κρασά! Προφανώς ούτε ο Πόντιξ ούτε το σόι αυτού διασκεδάζει με τον πόνο οποιουδήποτε ανθρώπου, μιας κι ο κύριος αυτός κινδυνεύει να χάσει το σπίτι του, αν δεν εξοφλήσει το χρωστούμενο χρηματικό ποσό, σε ορισμένο χρονικό διάστημα. Ωστόσο, δεν λησμονούμε και τον

Προτού οι λαμπτήρες της «προόδου» ξεθωριάσουν το χρώμα των σκιών, στα μάτια, στο στόμα και στην καρδιά, η φυλή των ανθρώπων διασκέδαζε το άρρητο μέσα από την αφήγηση. Ιστορίες γεννούσαν ή έσβηναν κόσμους, πόνοι και πόθοι, όνειρα κι εφιάλτες έπαιρναν σχήμα μέσα από λέξεις, λαμπρά βασίλεια γίνονταν στάχτη και ταπεινά καλύβια άνθιζαν με την γιορτή, μέσα σε μια πρόταση. Η αφήγηση, όπως και η μουσική, έρχεται αυθόρμητα, όταν οι συνθήκες το απαιτούν, να επουλώσει ένα συλλογικό τραύμα. Ένα συλλογικό τραύμα που η εξουσία προκαλεί. Η αξία της αφήγησης, σαφώς παλιότερη από τον πολιτισμό, αναβαπτίστηκε στο συλλογικό θυμικό της ανθρωπότητας, κάτω από τον ζυγό της εξουσίας. Τα τραύματα που σπέρνουν οι πόλεμοι, η πείνα, η πνευματική, ψυχική και σωματική εξαθλίωση, επουλώνονταν με την αφηγηματική αλληγορία. Ο καταρχήν κατακερματισμός μιας ατομικής ή συλλογικής τραγωδίας κι ο μετασχηματισμός των σπαραγμάτων της, σε κάτι μη αιχμηρό κι επικίνδυνο, μέσα από την λεκτική κολυμπήθρα, αποδείχτηκε αλάνθαστο γιατρικό. Όλη η γνώση της σύγχρονης ψυχανάλυσης θα χωρούσε εύκολα σε μια στάλα αυθόρμητο αφηγηματικό λόγο του παρελθόντος. Όλα αυτά, βεβαίως, πριν η μηχανή εξοβελίσει σιγά-σιγά ό,τι ομορφότερο διαθέτει η ανθρώπινη παρουσία προς χάριν μιας αόριστης κι ακατανόητης «εξέλιξης». Ακολουθεί μια αφηγηματική αλληγορία, ένα μικρό παραμύθι, για ένα αστέρι, κάπως διαφορετικό από τα άλλα.

Ένα αστέρι ήταν, που διέσχιζε το γαλαξία. Τα έτη του φωτός και τα έτη του σκότους τα αμέτρητα περνούσαν, αλλά αυτό δε σταματούσε να ταξιδεύει. Αλήτευε στο άρρητο



το ξαναμάζευε. Στόχευε άλλα αστέρια, για πλάκα στην αρχή, για την χαρά του παιγνιδιού, μετά σ' εκείνα που το ενοχλούσαν λιγάκι και τέλος έστηνε καρτέρι σε πολλά περισσότερα. Του έδινε ένα αίσθημα κυριαρχίας και μια διάθεση επιβολής. Σε τέτοιο βαθμό, που λίγο έλειψε να ξεκινήσει ο τρίτος πόλεμος των άστρων.

Κάποτε κουράστηκε, κάποτε μισήθηκε, κάποτε όλοι οι πόλεμοι τελειώνουν. Και σκέφτηκε να χρησιμοποιήσει το ξύλινο κοντάρι για μπαστούνι, να στηρίζεται και να προχωράει. Κάπως είχε συνηθίσει να το κρατάει κιόλας. Του ταίριαζε, σίγουρα.

Λίγο τα αισθήματα ανωτερότητας, λίγο αυτό το επιβλητικό που του έδινε το μπαστούνι, αποφάσισε να χρήσει τον εαυτό του βασιλιά. Λέει στα άλλα αστέρια να παραμείνουν υπάκουα και σιωπηλά, επειδή αυτός που είχε το σκήπτρο, αυτός ήταν κι ο βασιλιάς. Λοιπόν, πείστηκαν.

Ο γαλαξίας ήταν δικός του, αλλά αυτό δεν ήταν αρκετό, γι' αυτό κίνησε να κατακτήσει κι άλλους γαλαξίες. Οι γαλαξίες αργά ή γρήγορα κατακτιούνται, αυτό δεν είναι πρόβλημα. Το πρόβλημα δεν ήταν γύρω, αλλά μέσα του.

Ποιος θα φανταζόταν ότι ακόμη και τ' αστέρια νιώθουν κενά. Περνώντας τα έτη του φωτός και του σκότους, τ' αφήνουν ξεψυχισμένα. Πίνουν την ενέργειά τους και δε μένουν πολλά να θυμηθεί κανείς από ένα αστέρι.

Ρέει το σύμπαν χωρίς αιτία και σκοπό. Ρέει και η ζωή του αστέρος μας. Ρέουν και τα δάκρυα εκείνου που ξέρει ν' ακούει τις ιστορίες.

Σταμάτησε η καρδιά του. Σίγησε το αστέρι. Στέρεψαν ακόμη και τα δάκρυα.

Τότε σκέφτηκε να κάνει μια τελευταία κίνηση. Το αποφάσισε και κάρφωσε μέσα του το ξύλινο κοντάρι. Το κοντάρι το διαπέρασε και βγήκε απ' την άλλη.

Υφαίνει, όμως, ο κόσμος αλλιώς

τα κινήματα-βαλβίδες αποσυμπίεσης της κοινωνικής οργής, θυμίζουν πλέον ταλαίπωρα άρβυλα εικοσιτετραμηνίτη «παλαίουρα» πεζικάριου. Και ήγγικεν η ώρα, για κάποιους ψιλικατζίδες-σφογγοκωλάριους των αριστερών κουραφέξαλων να λάβουν το «μίσθιο» που κέρδισαν, αν μη τι άλλο, με την αξία τους. Το λοιπόν, εις εκ των ταρατατζούμ παιανιζόντων, αβανταδόρος του εναλλακτικού Συριζαϊκού κρατισμού, καλείται, λένε, να πληρώσει 21.000 ευρώ για τις δεκάδες φορές που πέρασε από διόδια εις άπασα την ελλαδικήν επικράτειαν, δίχως να πληρώσει γρόσι, αλλά και με τα πρόστιμα που αναλογούν στην κάθε παράβαση επιπροσθέτως. Ο ίδιος, μάλιστα, ισχυρίζεται πως το «βιολί» αυτό το τήρησε με ευλάβεια θρησκευτική για τρία ολάκερα χρόνια, μιας και οι διαβεβαιώσεις, τότε, από την «Παράγκα του Λαού» στην Κουμουνδούρου, ξεκαθάριζαν πως μαζί με τα μνημόνια, θα σχιστούν κι όλες των διοδίων οι παραβάσεις.

Ο εν λόγω κύριος εξαπέλυσε, μάλιστα, μύδρους κατά της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, τους αποκάλεσε ψεύτες, κλέφτες και με άλλους, παρόμοιας αξίας, τιμητικούς χαρακτηρισμούς. Άντε και καλά κρασά! Προφανώς ούτε ο Πόντιξ ούτε το σόι αυτού διασκεδάζει με τον πόνο οποιουδήποτε ανθρώπου, μιας κι ο κύριος αυτός κινδυνεύει να χάσει το σπίτι του, αν δεν εξοφλήσει το χρωστούμενο χρηματικό πόσο, σε ορισμένο χρονικό διάστημα. Ωστόσο, δεν λησμονούμε και τον ρόλο όλων αυτών των «καλοθελητών» της εξουσίας την περίοδο των πρόσφατων βίαιων κοινωνικών αγώνων, οι οποίοι στελέχωσαν με θέρμη τους εν λόγω πολιτικούς μηχανισμούς εκτόνωσης, μερικότητας κι εγκεφαλικής αφασίας. Κι εδώ μιλάμε για περσόνα τού εν λόγω κινήματος, όχι για κάποιον τυχαίο, που, άνθρωπος κι αυτός, πάτησε πάνω στην γλιστερή μπανανόφλουδα της απανταχού αριστεράς. *Δεν Πληρώνω!, κινήματα πλατείας, Αγανακτισμένοι* και λοιπές δυνάμεις εις την υπηρεσία τού προχωρήματος των πλέον εν Ελλάδι απεχθών εξουσιαστικών σχεδιασμών. Σε όσους πιαστήκατε, ως άλλα έξυπνα πουλιά, από την μύτη και τρέχατε δώθε-κείθε, για να δείτε στο φινάλε τον Αλέξη πρωθυπουργάρα, ευχόμαστε καλύτερη γνώση εις το μέλλον.

απαιτούν, να επουλώσει ένα συλλογικό τραύμα. Ένα συλλογικό τραύμα που η εξουσία προκαλεί. Η αξία της αφήγησης, σαφώς παλιότερη από τον πολιτισμό, αναβαπτίστηκε στο συλλογικό θυμικό της ανθρωπότητας, κάτω από τον ζυγό της εξουσίας. Τα τραύματα που σπέρνουν οι πόλεμοι, η πείνα, η πνευματική, ψυχική και σωματική εξαθλίωση, επουλώνονταν με την αφηγηματική αλληγορία. Ο καταρχήν κατακερματισμός μιας ατομικής ή συλλογικής τραγωδίας κι ο μετασχηματισμός των σπαραγμάτων της, σε κάτι μη αιχμηρό κι επικίνδυνο, μέσα από την λεκτική κολυμπήθρα, αποδείχτηκε αλάνθαστο γιατρικό. Όλη η γνώση της σύγχρονης ψυχανάλυσης θα χωρούσε εύκολα σε μια στάλα αυθόρμητο αφηγηματικό λόγο του παρελθόντος. Όλα αυτά, βεβαίως, πριν η μηχανή εξοβελίσει σιγά-σιγά ό,τι ομορφότερο διαθέτει η ανθρώπινη παρουσία προς χάριν μιας αόριστης κι ακατανόητης «εξέλιξης». Ακολουθεί μια αφηγηματική αλληγορία, ένα μικρό παραμύθι, για ένα αστέρι, κάπως διαφορετικό από τα άλλα.



Ένα αστέρι ήταν, που διέσχιζε το γαλαξία. Τα έτη του φωτός και τα έτη του σκότους τα αμέτρητα περνούσαν, αλλά αυτό δε σταματούσε να ταξιδεύει. Αλήτευε στο άρρητο και στο μηδέν, ώσπου έπεσε πάνω σε ένα ξύλινο κοντάρι. Κι όπως και να το κάνουμε, με βαρύτητα ή άνευ, το ξύλο είναι ξύλο και το κοντάρι, κοντάρι. Καλά μέχρι εδώ. Αλλά, θα μπορούσε να σκεφτεί κανείς, τι γυρεύει ένα ξύλινο κοντάρι στις εσχατιές του σύμπαντος;

Η απάντηση δεν μπορεί να δοθεί· τουλάχιστον όχι από αυτές εδώ τις γραμμές. Λοιπόν, το αστέρι σκέφτηκε: *τι να είσαι άραγε εσύ*; Και αμέτελειώνουν. Και σκέφτηκε να χρησιμοποιήσει το ξύλινο κοντάρι για μπαστούνι, να στηρίζεται και να προχωράει. Κάπως είχε συνηθίσει να το κρατάει κιόλας. Του ταίριαζε, σίγουρα.

Λίγο τα αισθήματα ανωτερότητας, λίγο αυτό το επιβλητικό που του έδινε το μπαστούνι, αποφάσισε να χρήσει τον εαυτό του βασιλιά. Λέει στα άλλα αστέρια να παραμείνουν υπάκουα και σιωπηλά, επειδή αυτός που είχε το σκήπτρο, αυτός ήταν κι ο βασιλιάς. Λοιπόν, πείστηκαν.

Με περίεργα πράγματα πείθονται τελικά οι άλλοι. Μοιάζει να τους έχουν μαγέψει οι ιστορίες της δύναμης και δέχονται τα πάντα. Μαλώνουν μεταξύ τους, αλλά όχι με τον άρχοντα, κυνηγώντας ένα αόριστο δίκαιο, που δεν έχει κεφάλι μήτε πόδια.

Να, τι κάνει ένα μονάχα ξύλο σε όλο το γαλαξία· του παίζει παράξενα παιγνίδια. Νόμιζαν όλοι ότι αυτός ήξερε τα πάντα και τον εμπιστεύονουν πολλά να θυμηθεί κανείς από ένα αστέρι.

Ρέει το σύμπαν χωρίς αιτία και σκοπό. Ρέει και η ζωή του αστέρος μας. Ρέουν και τα δάκρυα εκείνου που ξέρει ν' ακούει τις ιστορίες.

Σταμάτησε η καρδιά του. Σίγησε το αστέρι. Στέρεψαν ακόμη και τα δάκρυα.

Τότε σκέφτηκε να κάνει μια τελευταία κίνηση. Το αποφάσισε και κάρφωσε μέσα του το ξύλινο κοντάρι. Το κοντάρι το διαπέρασε και βγήκε απ' την άλλη.

Υφαίνει, όμως, ο κόσμος αλλιώς τα πράγματα και όλοι είδαν το θαύμα. Ύστερα εκείνο απέκτησε ουρά. Ύστερα έγινε κομήτης. Κι ο χρόνος σταμάτησε, επειδή δεν είχε πια σημασία.

Φαίνεται ότι τίποτε δεν έχει τέλος· ούτε καν αυτός ο κόσμος. Φώτα σβήστε, απόψε περνάει το αστέρι.

σύντροφοι για την ***Αναρχική απελευθερωτική δράση***

τήρησε με ευλάβεια θρησκευτική για τρία ολάκερα χρόνια, μιας και οι διαβεβαιώσεις, τότε, από την «Παράγκα του Λαού» στην Κουμουνδούρου, ξεκαθάριζαν πως μαζί με τα μνημόνια, θα σχιστούν κι όλες των διοδίων οι παραβάσεις.

Ο εν λόγω κύριος εξαπέλυσε, μάλιστα, μύδρους κατά της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, τους αποκάλεσε ψεύτες, κλέφτες και με άλλους, παρόμοιας αξίας, τιμητικούς χαρακτηρισμούς. Άντε και καλά κρασά! Προφανώς ούτε ο Πόντιξ ούτε το σόι αυτού διασκεδάζει με τον πόνο οποιουδήποτε ανθρώπου, μιας κι ο κύριος αυτός κινδυνεύει να χάσει το σπίτι του, αν δεν εξοφλήσει το χρωστούμενο χρηματικό πόσο, σε ορισμένο χρονικό διάστημα. Ωστόσο, δεν λησμονούμε και τον ρόλο όλων αυτών των «καλοθελητών» της εξουσίας την περίοδο των πρόσφατων βίαιων κοινωνικών αγώνων, οι οποίοι στελέχωσαν με θέρμη τους εν λόγω πολιτικούς μηχανισμούς εκτόνωσης, μερικότητας κι εγκεφαλικής αφασίας. Κι εδώ μιλάμε για περσόνα τού εν λόγω κινήματος, όχι για κάποιον τυχαίο, που, άνθρωπος κι αυτός, πάτησε πάνω στην γλιστερή μπανανόφλουδα της απανταχού αριστεράς. *Δεν Πληρώνω!, κινήματα πλατείας, Αγανακτισμένοι* και λοιπές δυνάμεις εις την υπηρεσία τού προχωρήματος των πλέον εν Ελλάδι απεχθών εξουσιαστικών σχεδιασμών. Σε όσους πιστήκατε, ως άλλα έξυπνα πουλιά, από την μύτη και τρέχατε δώθε-κείθε, για να δείτε στο φινάλε τον Αλέξη πρωθυπουργάρα, ευχόμαστε καλύτερη γνώση εις το μέλλον.

Η πολιτική είναι μία και συμπυκνώνει ό,τι στοιχείο βρίσκεται στον αντίποδα της αξιοπρέπειας, της τρυφερότητας κι ανιδιοτέλειας· τα κόμματα, οι πολιτικές γκρούπες, οι θεσμοί, οι φορείς και τα κινήματα, είναι απλώς τα πλοκάμια αυτής. Όσοι, όμως, στελεχώσατε και δουλέψατε άκοπα να δημιουργηθούν και να ισχυροποιηθούν όλοι αυτοί οι μηχανισμοί εξαπάτησης και χειραγώγησης του αυθόρμητου κι ανεξέλεγκτου, σταματήστε, παρακαλούμε, να

ΠΟΝΤΙΚΟΛΟΓΙΕΣ...ΕΞ ΥΠΝΟΥ

κλαίγεστε σαν τις μωρές παρθένες στο «γυαλί». Δεν διαθέτουμε όλοι μνήμη χρυσόψαρου. Τα παράπονα σας, ως αναφέρθη, στην «Παράγκα του Λαού». Όσο προλαβαίνετε δηλαδή...

«Προς μουσείο Κεμάλ Ατατούρκ»!

Αυτή την πινακίδα αντίκρισα, κυρίες και κύριοι, εξ υπονομίου κιγκλιδώματος εξερχόμενος, εις την συμβολή των οδών Πρίγκηπος Νικολάου κι Ολυμπιάδος. Η χαρά μου δεν περιγράφεται! Εντάξει, γνώριζα εκ προοιμίου για την ύπαρξη μουσείου στην μνήμη αυτού του «άγιου» ανθρώπου, στην οικία όπου είδε τις πρώτες του φωτός ηλιαχτίδες και σήμερα στεγάζεται το τουρκικό προξενείο Θεσσαλονίκης. Ντροπή κι όνειδος που δεν είχε βάλει μια ταμπέλα για το μουσείο ο δήμος τόσα χρόνια! Καλά που ήρθε ο Γιάννης, η δημαρχάρα πασών των Θεσσαλονικέων, να βάλει τα πράγματα στην θέση τους. Ποιος δίνει τώρα δεκάρα τσακιστή για μερικές, σου λέει, γενοκτονίες εκατομμυρίων Ελλήνων (Ποντίων και Μικρασιατών), Αρμένιων κι άλλων, με τις πλέον αντιανθρώπινες κι απεχθείς μεθόδους; Ψιλολόγια δηλαδή. Περασμένα ξεχασμένα κι από την μνήμη διαγραμμένα!

Ο παραλής τούρκος τουρίστας να ευφραίνεται, να δουλεύουν τα καφέμπαρ, να 'ναι γιομάτες οι ξενοδοχειακές κλίνες και δεν βαριέσαι! Τι αξία έχει η μνήμη εμπρός στο κέρδος; Καμμία! Για αυτό λοιπόν, καλά κάνουνε τα παιδιά. Η ταπεινότητα μου, μάλιστα, αν ποτέ με αξιώσει η ζωή να δω εκ του σύνεγγυς την δημαρχάρα ημών, θα τον θερμοπαρακαλέσω, η ημέρα μνήμης της γενοκτονίας των Ποντίων (19η Μαΐου) και η αντίστοιχη των Αρμενίων

Εθνικισμός-διεθνισμός, το ένα και το αυτό. Κι ομιλώ σοβαρά. Δυο οι όψεις, ένα το νόμισμα. Το ρίχνει στον αέρα η εξουσία κι όπου κάτσει. Και οι καλοθελητές εξουσιαζόμενοι ακολουθούν. Φανταστείτε τώρα, μια ωραία πρωία, να αποφασίζανε οι εν Ισραήλ εξουσιαστές να φτιάξουν ένα ωραίο, σύγχρονο και μοντέρνο μουσείο για τον Χίτλερ! Άσχημα θα ήτανε; Ή στην Λάσα του Θιβέτ, να σκάβανε αύριο κιόλας τα θεμέλια για μια μουσειάρα προς δόξαν και τιμή του Μάο. Δεν είναι κακό, τι λέτε κι εσείς; Ο Λαφαζάνης πάντως, groupie του Μάο παιδιόθεν, σίγουρα θα πήγαινε.

Ο πάτος τελικά βρίσκεται ακόμη πολύ βαθιά, ούτε που τον πλησιάζουμε, η πτώση δε απροσμέτρητος και σχεδόν το μόνο που ακούς πλέον γύρω σου είναι μια προσέγγιση του ζην - πετυχημένη ή αποτυχημένη, υψηλού ή όχι επιπέδου, δεν έχει καμιά απολύτως σημασία- αποκλειστικά με οικονομικούς όρους. Είναι αγρίως τραγελαφικό, πάντως, να σου αρπάζουνε νύχτα την γυναίκα και τα παιδιά σου κι εσύ, σε πλήρη αφασία, να κλαις για το σπασμένο σου παρ-μπριζ.

«Βάλε φωτιά και γέλα»! (με «αλφάδι» σε τοίχο της Ροτόντας)

Ναι, έχετε δίκιο. Στερείται νοήματος να σχολιάζεις συνθήματα και λοιπές, επί τοίχου, εξυπναδούρες, αλλά, συγχωρέ-

ακολούθησε είναι γνωστό τοις πάσι. Μάλλον ο πήχης της αποκτήνωσης για κάποιους βρίσκεται ακόμη σε ανοδική πορεία.

Ζήτω το έθνος, ζήτω ο Πορτοσάλτε, ζήτω ο στρατός!

Εντάξει, δεν πέσαμε κι από τα σύννεφα. Γνωστός εις άπασα την ελλαδική επικράτεια για την απαράμιλλη ικανότητά του να δημιουργεί έντονες αναγούλες σε όσους είχαν την φαεινή ιδέα να δειπνήσουν με τη μουτράκλα του συντροφιά, ο τιτανομέγιστος, λοιπόν, αυτός ανήρ, στο βραδινό δελτίο ειδήσεων του ΣΚΑΪ, στις 24 Φλεβάρη, είπε τα εξής: *Νομίζω ότι ήρθε η στιγμή Σία (ο διάλογος έγινε με το άλλο μεγάλο πουλέν της ελλαδικής δημοσιογραφίας, την Σία Κοσιώνη)* ***να ενεργοποιηθεί ο στρατός***. *(...) Πρέπει να ενεργοποιηθεί περαιτέρω... Κατ' αρχάς για να πάρει ενεργό ρόλο στη διαχείριση αυτού του ανθρωπιστικού ζητήματος, και δεύτερον* ***να εμπεδωθεί στην κοινωνία ένα αίσθημα Ασφάλειας· νομίζω ότι τίθεται σε επίπεδο χώρας πια ένα ζήτημα που αφορά στην εθνική μας ασφάλεια***. *(...) Πρέπει να πάρει ενεργό ρόλο ο στρατός διότι και* ***ο Έλληνας πολίτης πρέπει να δει ότι υπάρχει μια χώρα εδώ η οποία έχει συντεταγμένη, έχει μια φύλαξη...*** Κι εν συνεχεία, εξήρε τον ρόλο που διαδραματίζει, πλέον, ο στρατός στην Γαλλία και στο Βέλ-



την προσωπίδα του απόλυτου κακού, θα την φορέσει άλλος. Δεν υφίσταται πλέον ο λεγόμενος «κομμουνιστικός κίνδυνος». Κι αν δεν υπάρχουν «κακοί», τους κατασκευάζουν οι ίδιοι, μεθοδευμένα και υπομονετικά, με πλάνο δεκαετιών, όπως κάνουνε πάντα. Όλα δείχνουν πως λειτουργούν ως ντόμινο. Καταστρέφουν τις πατρίδες εκατομμυρίων ανθρώπων, μέσω αιματηρών πολέμων κι όσοι καταφέρουν να επιζήσουν έχουν να αντιμετωπίσουν ένα χάος εμφυλίων συρράξεων, πείνας κι εξαθλίωσης που ακολουθεί, οπότε, οι έχοντες να πληρώσουν τα ζητούμενα στους δουλεμπόρους, προσπαθούν εναγωνίως να φθάσουν στον «παράδεισο» που λέγεται Ευρώπη και είναι απόλυτα λογικό να βλέπουν την εδώ πραγματικότητα ως λύτρωση, αναντίρρητα. Οι άνθρωποι αυτοί, αναμένεται να χρησιμοποιηθούν από την εξουσία ως «πολιορκητικός κριός», ενάντια

Κεμάλ Ατατούρκ»

Αυτή την πινακίδα αντίκρισα, κυρίες και κύριοι, εξ υπονομίου κιγκλιδώματος εξερχόμενος, εις την συμβολή των οδών Πρίγκηπος Νικολάου κι Ολυμπιάδος. Η χαρά μου δεν περιγράφεται! Εντάξει, γνώριζα εκ προοιμίου για την ύπαρξη μουσείου στην μνήμη αυτού του «άγιου» ανθρώπου, στην οικία όπου είδε τις πρώτες του φωτός ηλιαχτίδες και σήμερα στεγάζεται το τουρκικό προξενείο Θεσσαλονίκης. Ντροπή κι όνειδος που δεν είχε βάλει μια ταμπέλα για το μουσείο ο δήμος τόσα χρόνια! Καλά που ήρθε ο Γιάννης, η δημαρχάρα πασών των Θεσσαλονικέων, να βάλει τα πράγματα στην θέση τους. Ποιος δίνει τώρα δεκάρα τσακιστή για μερικές, σου λέει, γενοκτονίες εκατομμυρίων Ελλήνων (Ποντίων και Μικρασιατών), Αρμένιων κι άλλων, με τις πλέον αντιανθρώπινες κι απεχθείς μεθόδους; Ψιλολόγια δηλαδή. Περασμένα ξεχασμένα κι από την μνήμη διαγραμμένα!

Ο παραλής τούρκος τουρίστας να ευφραίνεται, να δουλεύουν τα καφέμπαρ, να 'ναι γιομάτες οι ξενοδοχειακές κλίνες και δεν βαριέσαι! Τι αξία έχει η μνήμη εμπρός στο κέρδος; Καμμία! Για αυτό λοιπόν, καλά κάνουνε τα παιδιά. Η ταπεινότητα μου, μάλιστα, αν ποτέ με αξιώσει η ζωή να δω εκ του σύνεγγυς την δημαρχάρα ημών, θα τον θερμοπαρακαλέσω, η ημέρα μνήμης της γενοκτονίας των Ποντίων (19η Μαΐου) και η αντίστοιχη των Αρμενίων (24 Απριλίου), να αντικατασταθούν από ένα μεγαλειώδες κι ανυπέρβλητο μπαλνταφάν εις την «αγιότητα» του Κεμάλ, όπως αποκλειστικά ο Γιάννης και οι χατζηαβάτες του μπορούν να μας προσφέρουν!

Αλλά δεν είναι μόνον οι τεχνικοί της εξουσίας και οι γλείφτες αυτών, όχι. Στο πανηγυράκι συμμετέχουν ομοθυμαδόν, όπως είπαμε κι ανωτέρω, από ξενοδόχοι και πωλώντες αήρ κοπανιστόν, ήτοι καφέ και ζάχαρη με κέρδος 1000% και βάλε, έως ταβερνιαραίοι, με τιμοκαταλόγους έξωθεν των μαγαζιών των, εις άπταιστη τουρκικήν και, βεβαίως (λείπει ο Μάρτης από την Σαρακοστή;), καταστήματα πώλησης

αυτό. Κι ομιλώ σοβαρά. Δύο οι όψεις, ένα το νόμισμα. Το ρίχνει στον αέρα η εξουσία κι όπου κάτσει. Και οι καλοθελητές εξουσιαζόμενοι ακολουθούν. Φανταστείτε τώρα, μια ωραία πρωία, να αποφασίζανε οι εν Ισραήλ εξουσιαστές να φτιάξουν ένα ωραίο, σύγχρονο και μοντέρνο μουσείο για τον Χίτλερ! Άσχημα θα ήτανε; Ή στην Λάσα του Θιβέτ, να σκάβανε αύριο κιόλας τα θεμέλια για μια μουσειάρα προς δόξαν και τιμή του Μάο. Δεν είναι κακό, τι λέτε κι εσείς; Ο Λαφαζάνης πάντως, groupie του Μάο παιδιόθεν, σίγουρα θα πήγαινε.

Ο πάτος τελικά βρίσκεται ακόμη πολύ βαθιά, ούτε που τον πλησιάζουμε, η πτώση δε απροσμέτρητος και σχεδόν το μόνο που ακούς πλέον γύρω σου είναι μια προσέγγιση του ζην - πετυχημένη ή αποτυχημένη, υψηλού ή όχι επιπέδου, δεν έχει καμιά απολύτως σημασία- αποκλειστικά με οικονομικούς όρους. Είναι αγρίως τραγελαφικό, πάντως, να σου αρπάζουνε νύχτα την γυναίκα και τα παιδιά σου κι εσύ, σε πλήρη αφασία, να κλαις για το σπασμένο σου παρ-μπριζ.

«Βάλε φωτιά και γέλα»! (με «αλφάδι» σε τοίχο της Ροτόντας)

Ναι, έχετε δίκιο. Στερείται νοήματος να σχολιάζεις συνθήματα και λοιπές, επί τοίχου, εξυπναδούρες, αλλά, συγχωρέστε με, η άνωθι ήτο τόσο (μα τόσο) «γαργαλιστική», που, όσο κι αν προσπάθησα, δεν μπόρεσα ν' αντισταθώ στον πειρασμό, να πω δυο λόγια. Θεωρώ εμαυτόν μειράκιο γνώσεως, ήτοι πόντικας εμφορούμενος με απόψεις τα μάλα θετικές περί το μεγαλείον της αυτομορφώσεως και προσπαθώ στο βραχύ του βίου μου για το καλύτερο δυνατόν. Ωστόσο, με ολίγον Φρόυντ και ένα τεταρτάκι της οκάς Βίλχεμ Ράιχ, που έχω διαβάσει ο καψερός, τί μπορώ να πω; Εδώ πρόκειται για ζήτημα, που χρήζει ψυχοέρευνας σοβαρής. Σηκώνω, το λοιπόν, χέρια, πόδια και την ουρά μου ψηλά. Φανταστείτε, όμως, σε τι πελάγη αποβλάκωσης, βι-

Μάλλον ο ήχος της αποκτήνωσης για κάποιους βρίσκεται ακόμη σε ανοδική πορεία.

Ζήτω το έθνος, ζήτω ο Πορτοσάλτε, ζήτω ο στρατός!

Εντάξει, δεν πέσαμε κι από τα σύννεφα. Γνωστός εις άπασα την ελλαδική επικράτεια για την απαράμιλλη ικανότητά του να δημιουργεί έντονες αναγούλες σε όσους είχαν την φαεινή ιδέα να δειπνήσουν με τη μουτράκλα του συντροφιά, ο τιτανομέγιστος, λοιπόν, αυτός ανήρ, στο βραδινό δελτίο ειδήσεων του ΣΚΑΪ, στις 24 Φλεβάρη, είπε τα εξής: *Νομίζω ότι ήρθε η στιγμή Σία (ο διάλογος έγινε με το άλλο μεγάλο πουλέν της ελλαδικής δημοσιογραφίας, την Σία Κοσιώνη)* ***να ενεργοποιηθεί ο στρατός****. (...) Πρέπει να ενεργοποιηθεί περαιτέρω... Κατ' αρχάς για να πάρει ενεργό ρόλο στη διαχείριση αυτού του ανθρωπιστικού ζητήματος, και δεύτερον* ***να εμπεδωθεί στην κοινωνία ένα αίσθημα Ασφάλειας· νομίζω ότι τίθεται σε επίπεδο χώρας πια ένα ζήτημα που αφορά στην εθνική μας ασφάλεια****. (...) Πρέπει να πάρει ενεργό ρόλο ο στρατός διότι και* ***ο Έλληνας πολίτης πρέπει να δει ότι υπάρχει μια χώρα εδώ η οποία έχει συντεταγμένη, έχει μια φύλαξη...*** Κι εν συνεχεία, εξήρε τον ρόλο που διαδραματίζει, πλέον, ο στρατός στην Γαλλία και στο Βέλγιο, από την επομένη των βομβιστικών επιθέσεων, μίλησε επίσης με τα καλύτερα λόγια για τους πάνοπλους στρατιώτες σε Σλαβομακεδονία, Αυστρία και λοιπά κράτη, που «συνεπικουρούν» τις αστυνομικές δυνάμεις, στην «φύλαξη» των συνόρων. Μια πρώτη παρατήρηση είναι πως μέσα στα σχέδια της Νέας Τάξης πραγμάτων, αν μη τι άλλο, είναι το να μετατρέψουν, αν φυσικά οι κοινωνίες το επιτρέψουν, όλες τις μεγάλες ευρωπαϊκές πόλεις, σε στρατοκρατούμενα φρούρια πανοπτικού ελέγχου. Έτσι κι αλλιώς, αν αυτό συμβεί, θα είναι ουσιαστικά μια επί πλέον «αναβάθμιση» των όρων επιβολής, μιας και, συν τω χρόνω, η αστυνομία, στο



την προσωπίδα του απόλυτου κακού, θα την φορέσει άλλος. Δεν υφίσταται πλέον ο λεγόμενος «κομμουνιστικός κίνδυνος». Κι αν δεν υπάρχουν «κακοί», τους κατασκευάζουν οι ίδιοι, μεθοδευμένα και υπομονετικά, με πλάνο δεκαετιών, όπως κάνουνε πάντα. Όλα δείχνουν πως λειτουργούν ως ντόμινο. Καταστρέφουν τις πατρίδες εκατομμυρίων ανθρώπων, μέσω αιματηρών πολέμων κι όσοι καταφέρουν να επιζήσουν έχουν να αντιμετωπίσουν ένα χάος εμφυλίων συρράξεων, πείνας κι εξαθλίωσης που ακολουθεί, οπότε, οι έχοντες να πληρώσουν τα ζητούμενα στους δουλεμπόρους, προσπαθούν εναγωνίως να φθάσουν στον «παράδεισο» που λέγεται Ευρώπη και είναι απόλυτα λογικό να βλέπουν την εδώ πραγματικότητα ως λύτρωση, αναντίρρητα. Οι άνθρωποι αυτοί, αναμένεται να χρησιμοποιηθούν από την εξουσία ως «πολιορκητικός κριός», ενάντια στην όποια εναπομένουσα υφιστάμενη κοινωνική συνοχή. Μια κοινωνική συνοχή που έτσι κι αλλιώς παραπαίει, στην μέγγενη του φόβου που γεννά η φτωχοποίηση, η ηθική κατάπτωση και η δυσκολία σύνδεσης του σήμερα με ένα, αν μη τι άλλο, εξαιρετικά πλούσιο σε κοινωνικούς αγώνες γεωγραφικό χώρο μέχρι πρόσφατα. Δοκιμασμένο κι αυτό στις Η.Π.Α, σε περασμένους αιώνες, όταν οι καραβιές των εξαθλιωμένων, από όλη την Υδρόγειο, υπήρξαν το άλλοθι για περαιτέρω αστυνόμευση κι έλεγχο, που ουσιαστικά επρόκειτο για έλεγχο του συνεχώς μεταβαλλόμενου κοινωνικού χώρου, με σκοπό την πρόληψη ή καταστολή εξεγερτικών γε-

μερικές, όσο λέει, γενοκτονίες εκατομμυρίων Ελλήνων (Ποντίων και Μικρασιατών), Αρμένιων κι άλλων, με τις πλέον αντιανθρώπινες κι απεχθείς μεθόδους; Ψιλολόγια δηλαδή. Περασμένα ξεχασμένα κι από την μνήμη διαγραμμένα!

Ο παραλής τούρκος τουρίστας να ευφραίνεται, να δουλεύουν τα καφέ-μπαρ, να 'ναι γιομάτες οι ξενοδοχειακές κλίνες και δεν βαριέσαι! Τι αξία έχει η μνήμη εμπρός στο κέρδος; Καμμία! Για αυτό λοιπόν, καλά κάνουνε τα παιδιά. Η ταπεινότητα μου, μάλιστα, αν ποτέ με αξιώσει η ζωή να δω εκ του σύνεγγυς την δημαρχάρα ημών, θα τον θερμοπαρακαλέσω, η ημέρα μνήμης της γενοκτονίας των Ποντίων (19η Μαΐου) και η αντίστοιχη των Αρμενίων (24 Απριλίου), να αντικατασταθούν από ένα μεγαλειώδες κι ανυπέρβλητο μπαλνταφάν εις την «αγιότητα» του Κεμάλ, όπως αποκλειστικά ο Γιάννης και οι χατζηαβάτες του μπορούν να μας προσφέρουν!

Αλλά δεν είναι μόνον οι τεχνικοί της εξουσίας και οι γλείφτες αυτών, όχι. Στο πανηγυράκι συμμετέχουν ομοθυμαδόν, όπως είπαμε κι ανωτέρω, από ξενοδόχοι και πωλώντες αήρ κοπανιστόν, ήτοι καφέ και ζάχαρη με κέρδος 1000% και βάλε, έως ταβερνιαραίοι, με τιμοκαταλόγους έξωθεν των μαγαζιών των, εις άπταιστη τουρκικήν και, βεβαίως (λείπει ο Μάρτης από την Σαρακοστή;), καταστήματα πώλησης ενθυμίων (souvenir ντε), διότι, αγαπητέ αναγνώστη, αν δεν έχεις στο ψυγείο σου μαγνητάκια, να συγκρατούν (τι άλλο;) τον πακτωλό των λογαριασμών σου, με την μούρη του Κεμάλ, τι διάβολο ήρθες να κάνεις στον μάταιο τούτο κόσμο; Ειδικώς, οι τελευταίοι, είναι επί πλέον ξευτίλες, μιας και, για όσους βίωσαν την τρομερή εκείνη εποχή των εθνικιστικών κορωνών, με αφορμή το μακεδονικό ζήτημα, θησαύρισαν πωλώντας μπιμπελό μεγαλέξανδρους κι αστέρες της Βεργίνας!

σου είναι μια προσέγγιση του ζην - πετυχημένη ή αποτυχημένη, υψηλού ή όχι επιπέδου, δεν έχει καμιά απολύτως σημασία- αποκλειστικά με οικονομικούς όρους. Είναι αγρίως τραγελαφικό, πάντως, να σου αρπάζουνε νύχτα την γυναίκα και τα παιδιά σου κι εσύ, σε πλήρη αφασία, να κλαις για το σπασμένο σου παρ-μπριζ.

«Βάλε φωτιά και γέλα»! (με «αλφάδι» σε τοίχο της Ροτόντας)

Ναι, έχετε δίκιο. Στερείται νοήματος να σχολιάζεις συνθήματα και λοιπές, επί τοίχου, εξυπναδούρες, αλλά, συγχωρέστε με, η άνωθι ήτο τόσο (μα τόσο) «γαργαλιστική», που, όσο κι αν προσπάθησα, δεν μπόρεσα ν' αντισταθώ στον πειρασμό, να πω δυο λόγια. Θεωρώ εμαυτόν μειράκιο γνώσεως, ήτοι πόντικας εμφορούμενος με απόψεις τα μάλα θετικές περί το μεγαλείον της αυτομορφώσεως και προσπαθώ στο βραχύ του βίου μου για το καλύτερο δυνατόν. Ωστόσο, με ολίγον Φρόυντ και ένα τεταρτάκι της οκάς Βίλχεμ Ράιχ, που έχω διαβάσει ο καψερός, τί μπορώ να πω; Εδώ πρόκειται για ζήτημα, που χρήζει ψυχοέρευνας σοβαρής. Σηκώνω, το λοιπόν, χέρια, πόδια και την ουρά μου ψηλά. Φανταστείτε, όμως, σε τι πελάγη αποβλάκωσης, βιαιολαγνείας και πνευματικής αποσύνθεσης πλέει περιχαρές ένα μέρος του λεγόμενου «χώρου». Υπερβολές, θα πει κάποιος. Ένας ανεκδιήγητος έγραψε με σπρέι μια ηλιθιότητα. Ε, και; Να θυμίσω, σε όλους τους καλοπροαίρετους, πως, τηρουμένων βεβαίως των αναλογιών, αντίστοιχης «έμπνευσης» ελεεινολογίες, που εξέφραζαν τίποτε άλλο πέρα από μίσος για την ανθρώπινη ζωή κι αξιοπρέπεια, διαβάζαμε σε ουκ ολίγες προκηρύξεις, αφίσες, μπροσούρες, αλλά και σε τοίχους παλιότερα. Το τί *λο πουλέν της ελλαδικής δημοσιογραφίας, την Σία Κοσιώνη)* ***να ενεργοποιηθεί ο στρατός.*** *(...) Πρέπει να ενεργοποιηθεί περαιτέρω... Κατ' αρχάς για να πάρει ενεργό ρόλο στη διαχείριση αυτού του ανθρωπιστικού ζητήματος, και δεύτερον* ***να εμπεδωθεί στην κοινωνία ένα αίσθημα Ασφάλειας· νομίζω ότι τίθεται σε επίπεδο χώρας πια ένα ζήτημα που αφορά στην εθνική μας ασφάλεια.*** *(...) Πρέπει να πάρει ενεργό ρόλο ο στρατός διότι και* ***ο Έλληνας πολίτης πρέπει να δει ότι υπάρχει μια χώρα εδώ η οποία έχει συντεταγμένη, έχει μια φύλαξη...*** Κι εν συνεχεία, εξήρε τον ρόλο που διαδραματίζει, πλέον, ο στρατός στην Γαλλία και στο Βέλγιο, από την επομένη των βομβιστικών επιθέσεων, μίλησε επίσης με τα καλύτερα λόγια για τους πάνοπλους στρατιώτες σε Σλαβομακεδονία, Αυστρία και λοιπά κράτη, που «συνεπικουρούν» τις αστυνομικές δυνάμεις, στην «φύλαξη» των συνόρων. Μια πρώτη παρατήρηση είναι πως μέσα στα σχέδια της Νέας Τάξης πραγμάτων, αν μη τι άλλο, είναι το να μετατρέψουν, αν φυσικά οι κοινωνίες το επιτρέψουν, όλες τις μεγάλες ευρωπαϊκές πόλεις, σε στρατοκρατούμενα φρούρια πανοπτικού ελέγχου. Έτσι κι αλλιώς, αν αυτό συμβεί, θα είναι ουσιαστικά μια επί πλέον «αναβάθμιση» των όρων επιβολής, μιας και, συν τω χρόνω, η αστυνομία, στο μεγαλύτερό της τμήμα, θυμίζει περισσότερο ειδικές στρατιωτικές δυνάμεις του σήμερα, παρά αστυνομία των περασμένων δεκαετιών. Ωστόσο, ας μη λησμονούμε, πως όλο αυτό, εδράζεται σε ήδη δοκιμασμένες «συνταγές» τού παρελθόντος κι από το ΝΑΤΟ κι από το Σύμφωνο της Βαρσοβίας. Ποιος ξεχνά το στρατοκρατούμενο Βερολίνο μεταξύ '45-'89; Δεκάδες χιλιάδες πάνοπλοι στρατιώτες, ένθεν-κακείθεν. Τώρα, στη δίνη μιας ενοποιούμενης εξουσιαστικής πραγματικότητας, αναγκαστικά, δεκαετιών, όπως κάνουνε πάντα. Όλα δείχνουν πως λειτουργούν ως ντόμινο. Καταστρέφουν τις πατρίδες εκατομμυρίων ανθρώπων, μέσω αιματηρών πολέμων κι όσοι καταφέρουν να επιζήσουν έχουν να αντιμετωπίσουν ένα χάος εμφυλίων συρράξεων, πείνας κι εξαθλίωσης που ακολουθεί, οπότε, οι έχοντες να πληρώσουν τα ζητούμενα στους δουλεμπόρους, προσπαθούν εναγωνίως να φθάσουν στον «παράδεισο» που λέγεται Ευρώπη και είναι απόλυτα λογικό να βλέπουν την εδώ πραγματικότητα ως λύτρωση, αναντίρρητα. Οι άνθρωποι αυτοί, αναμένεται να χρησιμοποιηθούν από την εξουσία ως «πολιορκητικός κριός», ενάντια στην όποια εναπομένουσα υφιστάμενη κοινωνική συνοχή. Μια κοινωνική συνοχή που έτσι κι αλλιώς παραπαίει, στην μέγγενη του φόβου που γεννά η φτωχοποίηση, η ηθική κατάπτωση και η δυσκολία σύνδεσης του σήμερα με ένα, αν μη τι άλλο, εξαιρετικά πλούσιο σε κοινωνικούς αγώνες γεωγραφικό χώρο μέχρι πρόσφατα. Δοκιμασμένο κι αυτό στις Η.Π.Α, σε περασμένους αιώνες, όταν οι καραβιές των εξαθλιωμένων, από όλη την Υδρόγειο, υπήρξαν το άλλοθι για περαιτέρω αστυνόμευση κι έλεγχο, που ουσιαστικά επρόκειτο για έλεγχο του συνεχώς μεταβαλλόμενου κοινωνικού χώρου, με σκοπό την πρόληψη ή καταστολή εξεγερτικών γεγονότων. Ούτε πραξικοπήματα, λοιπόν, ούτε «γεια σου Γιώργη Παπαδόπουλε», μυστριά, «ασθενής» και «γύψος». Δεν χρειάζεται. Να είναι και το αντιφασιστικό κίνημα ευχαριστημένο. Ούτε καν ερπύστριες, να χαλούν οι δρόμοι. Τώρα έχει κι άρματα μάχης με ελαστικά από συμπαγές καουτσούκ. Και δημοκρατία και κινήματα, όλα μαζί.

Οψόμεθα, λοιπόν.

Πόντιξ ο Σισύφειος



Γουίλλιαμ Γκόντγουιν (1756-1836):

Ο απόστολος της «Παγκόσμιας Καλωσύνης»

Ο αγγλικός Ρομαντισμός ξεκίνησε με το τέλος του 18ου αιώνα. Με «υψηλή διανόηση και ένθερμα αισθήματα» και ενάντια στην «ανηθικότητα και την ανοησία του κόσμου», συνεχίστηκε και κατά το πρώτο τέταρτο του 19ου αιώνα. Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου ήρθαν στο προσκήνιο λογοτέχνες και πολιτικοί ακτιβιστές, οι οποίοι προκάλεσαν, ξεκινώντας από την μεγάλη Μεταρρύθμιση του 1832, τις νομοθετικές μεταρρυθμίσεις που έμελλε να πραγματοποιηθούν στο υπόλοιπο του 19ου αιώνα. Θα μπορούσαμε να θεωρήσουμε το έτος 1793 ως το σημείο εκκίνησης του Αγγλικού Ρομαντισμού: ήταν η χρονιά όπου ο Γουίλλιαμ Γκόντγουιν εξέδωσε το βιβλίο του *Πραγματεία περί των Αρχών της Πολιτικής Δικαιοσύνης*.

Ο Γουίλλιαμ Γκόντγουιν γεννήθηκε στις 3 Μαρτίου του 1756, στο Wisbech του Cambridgeshire, από παραδοσιακή οικογένεια αιρετικών ιερέων. Ήταν το έβδομο από τα δεκατρία παιδιά της οικογένειας· ανατράφηκε ως καλβινιστής, γεγονός που αναμφίβολα τον επηρέασε καθοριστικά. Στην ηλικία των δεκαεπτά, ο Γουίλλιαμ στάλθηκε σε θεολογική ακαδημία στο Χόξτον, κοντά στο Λονδίνο. Μετά την αποφοίτησή του, επρόκειτο να γίνει ιερέας στο Στόουμαρκετ του Σάλφολκ. Εν τούτοις, πριν κλείσει χρόνος, έφυγε από το Σάλφολκ, εγκαταλείποντας δια παντός το αξίωμά του. Κατόπιν, πήγε στο Λονδίνο, όπου και κέρδιζε τα προς το ζην από την συγγραφή.

Ο Γκόντγουιν ενηλικιώθηκε σε μια ιδιαιτέρως ευ-

The Morning Post, Morning Herald και The Times. Με την εμφάνιση αυτών των εφημερίδων, η «δημοσιογραφία πήρε ένα νέο τόνο ευθύνης και στοχασμού».

Ενθουσιασμένος από την Γαλλική Επανάσταση, ο Γκόντγουιν άρχισε να γράφει το 1791 και εξέδωσε το 1793 το δίτομο έργο του «Έρευνα περί της Πολιτικής Δικαιοσύνης» («Enquiry concerning Political Justice, and its Influence on General Virtue and Happiness»). Στο έργο αυτό ο Γκόντγουιν παρουσίαζε από ηθική γωνία όλες τις άθλιες πλευρές της κοινωνικής πραγματικότητας, τις οποίες απέδιδε στην έλλειψη κοινωνικής δικαιοσύνης. Ο άνθρωπος αναγνωριζόταν ως προοδευτική ύπαρξη, ικανή να τελειοποιηθεί στον ανώτατο βαθμό, ενώ η Λογική είναι η δυνατότερη λειτουργία του ανθρώπινου πνεύματος, και είναι αυτή η οποία αποτελεί τον άμεσο κινητήρα της δράσης και καθοδηγεί τις ελεύθερες κινήσεις των ανθρώπων. Η Λογική καθορίζει με την σειρά της την Ηθική. Ως σκοποί του ανθρώπου ορίζονται η πνευματική και υλική ευτυχία, οι οποίες, όμως, δεν μπορούν να επιτευχθούν δίχως την Αρετή, την Δι-



Στο έργο του αυτό, όπως και στο μυθιστόρημα *Τα πράγματα όπως έχουν ή Οι περιπέτειες του Κάλεμπ Γουίλιαμς*, ο Γκόντγουιν εμπνεόμενος από το



της «Παγκόσμιας Καλωσύνης»

Ο αγγλικός Ρομαντισμός ξεκίνησε με το τέλος του 18ου αιώνα. Με «υψηλή διανόηση και ένθερμα αισθήματα» και ενάντια στην «ανηθικότητα και την ανοησία του κόσμου», συνεχίστηκε και κατά το πρώτο τέταρτο του 19ου αιώνα. Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου ήρθαν στο προσκήνιο λογοτέχνες και πολιτικοί ακτιβιστές, οι οποίοι προκάλεσαν, ξεκινώντας από την μεγάλη Μεταρρύθμιση του 1832, τις νομοθετικές μεταρρυθμίσεις που έμελλε να πραγματοποιηθούν στο υπόλοιπο του 19ου αιώνα. Θα μπορούσαμε να θεωρήσουμε το έτος 1793 ως το σημείο εκκίνησης του Αγγλικού Ρομαντισμού: ήταν η χρονιά όπου ο Γουίλλιαμ Γκόντγουιν εξέδωσε το βιβλίο του *Πραγματεία περί των Αρχών της Πολιτικής Δικαιοσύνης*.

Ο Γουίλλιαμ Γκόντγουιν γεννήθηκε στις 3 Μαρτίου του 1756, στο Wisbech του Cambridgeshire, από παραδοσιακή οικογένεια αιρετικών ιερέων. Ήταν το έβδομο από τα δεκατρία παιδιά της οικογένειας· ανατράφηκε ως καλβινιστής, γεγονός που αναμφίβολα τον επηρέασε καθοριστικά. Στην ηλικία των δεκαεπτά, ο Γουίλλιαμ στάλθηκε σε θεολογική ακαδημία στο Χόξτον, κοντά στο Λονδίνο. Μετά την αποφοίτησή του, επρόκειτο να γίνει ιερέας στο Στόουμαρκετ του Σάλφολκ. Εν τούτοις, πριν κλείσει χρόνος, έφυγε από το Σάλφολκ, εγκαταλείποντας δια παντός το αξίωμά του. Κατόπιν, πήγε στο Λονδίνο, όπου και κέρδιζε τα προς το ζην από την συγγραφή.

Ο Γκόντγουιν ενηλικιώθηκε σε μια ιδιαιτέρως ενδιαφέρουσα περίοδο. Το 1776, έλαβαν χώρα μια σειρά από ιστορικά γεγονότα. Ήταν η χρονιά, (4 Ιουλίου 1776), όπου ψηφίστηκε η Διακήρυξη της Ανεξαρτησίας των 13 αποικιών της Μεγάλης Βρετανίας στην αμερικανική ήπειρο, η οποία στηρίζεται στις ιδέες του Διαφωτισμού. Ήταν η ίδια χρονιά όπου ο Adam Smith εξέδωσε το *The Wealth of Nations*, ο Jeremy Bentham το *A Fragment on Government* και ο Thomas Paine το *Common Sense*. Το 1789, στο Παρίσι, μια πολιτική ομάδα συναντήθηκε στο παλιό μοναστήρι των Ιακωβίνων (μοναχικό τάγμα) ώστε να υποστηρίξει και να διαδώσει τις αρχές της απόλυτης δημοκρατίας και ισότητας. Ακολούθησε η Γαλλική Επανάσταση, και, καθώς η αιματηρή λεπίδα της γκιλοτίνας έκανε τη δουλειά της, η απόλυτη μοναρχία και η συνακόλουθη αριστοκρατική τάξη της κατέρρευσε. Από την επαναστατική αναταραχή αναδύθηκε στην παγκόσμια σκηνή ο Ναπολέοντας. Σε διάστημα 22 ετών, μεταξύ της εκτέλεσης του Λουδοβίκου XVI το The Morning Post, Morning Herald και The Times. Με την εμφάνιση αυτών των εφημερίδων, η «δημοσιογραφία πήρε ένα νέο τόνο ευθύνης και στοχασμού».

Ενθουσιασμένος από την Γαλλική Επανάσταση, ο Γκόντγουιν άρχισε να γράφει το 1791 και εξέδωσε το 1793 το δίτομο έργο του «Έρευνα περί της Πολιτικής Δικαιοσύνης» («Enquiry concerning Political Justice, and its Influence on General Virtue and Happiness»). Στο έργο αυτό ο Γκόντγουιν παρουσίαζε από ηθική γωνία όλες τις άθλιες πλευρές της κοινωνικής πραγματικότητας, τις οποίες απέδιδε στην έλλειψη κοινωνικής δικαιοσύνης. Ο άνθρωπος αναγνωριζόταν ως προοδευτική ύπαρξη, ικανή να τελειοποιηθεί στον ανώτατο βαθμό, ενώ η Λογική είναι η δυνατότερη λειτουργία του ανθρώπινου πνεύματος, και είναι αυτή η οποία αποτελεί τον άμεσο κινητήρα της δράσης και καθοδηγεί τις ελεύθερες κινήσεις των ανθρώπων. Η Λογική καθορίζει με την σειρά της την Ηθική. Ως σκοποί του ανθρώπου ορίζονται η πνευματική και υλική ευτυχία, οι οποίες, όμως, δεν μπορούν να επιτευχθούν δίχως την Αρετή, την Δικαιοσύνη (την οποία έβλεπε ως «κανόνα διαγωγής») και την Ηθική.

Ο Γκόντγουιν πίστευε πως «οι δογματικοί θεσμοί», όπως η κυβέρνηση, ο νόμος και ο γάμος είχαν την τάση να επιβάλλουν δεσποτικές πρακτικές στις ζωές των ανθρώπων και ότι μόνο ένα νέο σύστημα, που να βασίζεται στην «παγκόσμια καλοσύνη», θα μπορούσε να δημιουργήσει μια δίκαιη και ενάρετη κοινωνία. Αυτή όμως η νέα «αρετή» από πού θα εκπήγαζε; Υποστήριζε με επιμονή πως θα προερχόταν από την άσκηση της λογικής και από την ελεύθερη βούληση, όπως θα εξελισσόταν μέσα σ' αυτή την καινούργια «φωτισμένη» κοινωνία. Μια τέτοια, λοιπόν, φωτισμένη κοινωνία θα απέρριπτε τις δεισιδαιμονίες της θρησκείας, τους δεσποτισμούς της κυβέρνησης και τα ιδιοκτησιακά είδωλα που ήταν προσδεδεμένα στο γάμο, γιατί όλα αυτά συντείνουν στην εγκαθίδρυση της φιλαυτίας, του διαχωρισμού και της κακοβουλίας. Επίσης, πίστευε πως η αρετή



Στο έργο του αυτό, όπως και στο μυθιστόρημα *Τα πράγματα όπως έχουν ή Οι περιπέτειες του Κάλεμπ Γουίλιαμς*, ο Γκόντγουιν, εμπνεόμενος από το Διαφωτισμό, επιζητούσε τον ριζικό μετασχηματισμό της κοινωνίας με αποκλειστικό θεμέλιο τις υπαγορεύσεις του ορθού λόγου, κοινού σε όλους τους ανθρώπους. Διαχώρισε την κοινωνία από το κράτος και στιγμάτισε τα τρία κακά, ως υπαίτια της κοινωνικής δυστυχίας: το δίκαιο (νόμοι), την ιδιοκτησία και το κράτος (εξουσία). Κατά τον Γκόντγουιν, η κοινωνική οργάνωση θα έπρεπε να βασίζεται στα αλτρουιστικά αισθήματα που γεννά η υψηλή ιδέα της «καθολικής ευδαιμονίας». Ο άνθρωπος θα έπρεπε να αποκτήσει υψηλό αίσθημα αυτοσυνειδησίας και υπευθυνότητας, απορρίπτοντας κάθε εξωτερική αυθεντία. Η μετάβαση στην κοινωνία της καθολικής ευδαιμονίας θα μπορούσε να πραγματοποιηθεί με την πειθώ. Κάθε προσφυγή στη βία διακύβευε την υπόθεση της κοινωνικής αλλαγής.

Για τον Γκόντγουιν, η απελευθέρωση των ανθρώπων δεν θα ερχόταν με την βίαιη πολιτική ανατροπή, αλλά με την διαφώτιση του λαού, που με την σειρά

του Αγγλικού Ρομαντισμού: ήταν η χρονιά όπου ο Γουίλλιαμ Γκόντγουιν εξέδωσε το βιβλίο του *Πραγματεία περί των Αρχών της Πολιτικής Δικαιοσύνης*.

Ο Γουίλλιαμ Γκόντγουιν γεννήθηκε στις 3 Μαρτίου του 1756, στο Wisbech του Cambridgeshire, από παραδοσιακή οικογένεια αιρετικών ιερέων. Ήταν το έβδομο από τα δεκατρία παιδιά της οικογένειας· ανατράφηκε ως καλβινιστής, γεγονός που αναμφίβολα τον επηρέασε καθοριστικά. Στην ηλικία των δεκαεπτά, ο Γουίλλιαμ στάλθηκε σε θεολογική ακαδημία στο Χόξτον, κοντά στο Λονδίνο. Μετά την αποφοίτησή του, επρόκειτο να γίνει ιερέας στο Στόουμαρκετ του Σάλφολκ. Εν τούτοις, πριν κλείσει χρόνος, έφυγε από το Σάλφολκ, εγκαταλείποντας δια παντός το αξίωμά του. Κατόπιν, πήγε στο Λονδίνο, όπου και κέρδιζε τα προς το ζην από την συγγραφή.

Ο Γκόντγουιν ενηλικιώθηκε σε μια ιδιαιτέρως ενδιαφέρουσα περίοδο. Το 1776, έλαβαν χώρα μια σειρά από ιστορικά γεγονότα. Ήταν η χρονιά, (4 Ιουλίου 1776), όπου ψηφίστηκε η Διακήρυξη της Ανεξαρτησίας των 13 αποικιών της Μεγάλης Βρετανίας στην αμερικανική ήπειρο, η οποία στηρίζεται στις ιδέες του Διαφωτισμού. Ήταν η ίδια χρονιά όπου ο Adam Smith εξέδωσε το *The Wealth of Nations*, ο Jeremy Bentham το *A Fragment on Government* και ο Thomas Paine το *Common Sense*. Το 1789, στο Παρίσι, μια πολιτική ομάδα συναντήθηκε στο παλιό μοναστήρι των Ιακωβίνων (μοναχικό τάγμα) ώστε να υποστηρίξει και να διαδώσει τις αρχές της απόλυτης δημοκρατίας και ισότητας. Ακολούθησε η Γαλλική Επανάσταση, και, καθώς η αιματηρή λεπίδα της γκιλοτίνας έκανε τη δουλειά της, η απόλυτη μοναρχία και η συνακόλουθη αριστοκρατική τάξη της κατέρρευσε. Από την επαναστατική αναταραχή αναδύθηκε στην παγκόσμια σκηνή ο Ναπολέοντας. Σε διάστημα 22 ετών, μεταξύ της εκτέλεσης του Λουδοβίκου XVI το 1793 και της μάχης του Βατερλώ το 1815, το αίμα, ο θάνατος και η δυστυχία κυρίευσαν τη Γαλλία και τις γειτονικές χώρες.

Η Αγγλία, λόγω των «ξύλινων τειχών» (σ. των πολεμικών της πλοίων), είχε γλιτώσει τις συνέπειες της επαναστατικής θέρμης που είχε εξαπλωθεί και έξω από τη Γαλλία, όχι όμως ολοκληρωτικά.

Κατά το διάστημα των ετών μεταξύ του αμερικανικού πολέμου και την έναρξη της Γαλλικής Επανάστασης τέθηκαν σε λειτουργία στην Αγγλία οι πρώτες μεγάλες εφημερίδες: The Morning Chronicle, Happiness»). Στο έργο αυτό ο Γκόντγουιν παρουσίαζε από ηθική γωνία όλες τις άθλιες πλευρές της κοινωνικής πραγματικότητας, τις οποίες απέδιδε στην έλλειψη κοινωνικής δικαιοσύνης. Ο άνθρωπος αναγνωριζόταν ως προοδευτική ύπαρξη, ικανή να τελειοποιηθεί στον ανώτατο βαθμό, ενώ η Λογική είναι η δυνατότερη λειτουργία του ανθρώπινου πνεύματος, και είναι αυτή η οποία αποτελεί τον άμεσο κινητήρα της δράσης και καθοδηγεί τις ελεύθερες κινήσεις των ανθρώπων. Η Λογική καθορίζει με την σειρά της την Ηθική. Ως σκοποί του ανθρώπου ορίζονται η πνευματική και υλική ευτυχία, οι οποίες, όμως, δεν μπορούν να επιτευχθούν δίχως την Αρετή, την Δικαιοσύνη (την οποία έβλεπε ως «κανόνα διαγωγής») και την Ηθική.

Ο Γκόντγουιν πίστευε πως «οι δογματικοί θεσμοί», όπως η κυβέρνηση, ο νόμος και ο γάμος είχαν την τάση να επιβάλλουν δεσποτικές πρακτικές στις ζωές των ανθρώπων και ότι μόνο ένα νέο σύστημα, που να βασίζεται στην «παγκόσμια καλοσύνη», θα μπορούσε να δημιουργήσει μια δίκαιη και ενάρετη κοινωνία. Αυτή όμως η νέα «αρετή» από πού θα εκπήγαζε; Υποστήριζε με επιμονή πως θα προερχόταν από την άσκηση της λογικής και από την ελεύθερη βούληση, όπως θα εξελισσόταν μέσα σ' αυτή την καινούργια «φωτισμένη» κοινωνία. Μια τέτοια, λοιπόν, φωτισμένη κοινωνία θα απέρριπτε τις δεισιδαιμονίες της θρησκείας, τους δεσποτισμούς της κυβέρνησης και τα ιδιοκτησιακά είδωλα που ήταν προσδεδεμένα στο γάμο, γιατί όλα αυτά συντείνουν στην εγκαθίδρυση της φιλαυτίας, του διαχωρισμού και της κακοβουλίας. Επίσης, πίστευε πως η αρετή και η ευτυχία των ατόμων μπορούσε να προέλθει μόνο από στόχους που έχουν θεωρηθεί και συσταθεί «κοινωνικά». «Το αληθινά μοναχικό άτομο δεν μπορεί να θεωρηθεί ως μια ύπαρξη... Η συμπεριφορά του είναι αχρεία, επειδή έχει την τάση να βλέπει τον εαυτό του αξιολύπητα».

Ο Γκόντγουιν γράφει στο βιβλίο του Enquiry concerning political justice **«... η γνώση και το πλάτωμα της διάνοιας παραμένουν ατελή, αν δε συνοδεύονται από τα αισθήματα της καλοσύνης και της συμπάθειας...»**



Στο έργο του αυτό, όπως και στο μυθιστόρημα *Τα πράγματα όπως έχουν ή Οι περιπέτειες του Κάλεμπ Γουίλιαμς*, ο Γκόντγουιν, εμπνεόμενος από το Διαφωτισμό, επιζητούσε τον ριζικό μετασχηματισμό της κοινωνίας με αποκλειστικό θεμέλιο τις υπαγορεύσεις του ορθού λόγου, κοινού σε όλους τους ανθρώπους. Διαχώρισε την κοινωνία από το κράτος και στιγμάτισε τα τρία κακά, ως υπαίτια της κοινωνικής δυστυχίας: το δίκαιο (νόμοι), την ιδιοκτησία και το κράτος (εξουσία). Κατά τον Γκόντγουιν, η κοινωνική οργάνωση θα έπρεπε να βασίζεται στα αλτρουιστικά αισθήματα που γεννά η υψηλή ιδέα της «καθολικής ευδαιμονίας». Ο άνθρωπος θα έπρεπε να αποκτήσει υψηλό αίσθημα αυτοσυνειδησίας και υπευθυνότητας, απορρίπτοντας κάθε εξωτερική αυθεντία. Η μετάβαση στην κοινωνία της καθολικής ευδαιμονίας θα μπορούσε να πραγματοποιηθεί με την πειθώ. Κάθε προσφυγή στη βία διακύβευε την υπόθεση της κοινωνικής αλλαγής.

Για τον Γκόντγουιν, η απελευθέρωση των ανθρώπων δεν θα ερχόταν με την βίαιη πολιτική ανατροπή, αλλά με την διαφώτιση του λαού, που με την σειρά της θα οδηγούσε σε κοινωνικό διάλογο και νομοθετικές μεταρρυθμίσεις. Θεωρούσε ότι κακά όπως η απληστία και η ματαιοδοξία θα εξαφανίζονταν αυτομάτως όταν θα γίνονταν κτήμα των ανθρώπων οι πραγματικές αξίες, τις οποίες ο ίδιος όριζε ως Τιμιότητα, Καλοσύνη και Ειλικρίνεια.

Ο Γκόντγουιν ήταν πεπεισμένος ότι η κυβέρνηση είναι και περιττή και επιβλαβής στην διευθέτηση των ανθρώπινων υποθέσεων και υποστήριζε ότι από τη στιγμή που η κυβέρνηση είναι η μοναδική τόσο ισχυρή δύναμη επιρροής πάνω στον ανθρώπινο χαρακτή-



ρα και την ανθρώπινη συμπεριφορά, αυτή πρέπει να θεωρηθεί υπεύθυνη για την πλειονότητα των ανθρώπινων προβλημάτων. Εάν η αρχή της διακυβέρνησης και οι συνέπειές της εξαλείφονταν, τότε ο ανθρώπινος νους κατά τρόπο φυσικό θα ανέβαινε σε ένα ανώτερο επίπεδο λογικής, δικαιοσύνης και αλήθειας: ***«Με πόση αδημονία θα πρέπει κάθε ενημερωμένος φίλος του ανθρώπινου είδους να προσδοκά την διάλυση της κυβέρνησης, αυτής της κτηνώδους μηχανής, η οποία είναι η μόνη μόνιμη αιτία των δεινών της ανθρωπότητας, η ίδια η οντότητά της εμπεριέχει κάθε λογής εγγενή κακά, τα οποία δεν πρόκειται να εξαλειφθούν παρά μόνο με την πλήρη εκμηδένισή της».***

Η κυβέρνηση στην πράξη εργάζεται κυρίως για τους πλούσιους, ευνοεί την ατομική εξουσία και ενισχύει την «υποτιθέμενη ανωτερότητα του πλούτου». Ενθαρρύνει τον ανταγωνισμό, τον φθόνο και την απληστία, στηρίζει την οικονομική ανισότητα, προξενεί κοινωνική αποσύνθεση, πείνα και πόλεμο, και είναι ο κυριότερος εχθρός του «πλέον επιθυμητού πράγματος: της πνευματικής και ηθικής ευτυχίας του ανθρώπινου είδους». **Η ανθρωπότητα, άπαξ και ελευθερωθεί από την κυβέρνηση, θα μπορεί να βελτιώνεται επ' αόριστον**.

Ένα από τα κυριότερα εμπόδια στην ανθρώπινη ευτυχία ήταν για τον Γκόντγουιν η ατομική ιδιοκτησία (η οποία προκαλεί την απληστία, το σοβαρότερο κίνητρο των κακών ανθρώπινων πράξεων), η κρατική εξουσία («μία κτηνώδης μηχανή, η οποία είναι η μόνη αιτία των δεινών της ανθρωπότητας, μια μηχανή που από την φύση της εμπεριέχει κάθε λογής εγγενή κακά, τα οποία δεν πρόκειται να εξαλειφθούν παρά μόνο με την πλήρη εκμηδένισή της») και η οικογένεια (που αναπαράγει τις κρατούσες δομές).

Ο Γκόντγουιν θεωρούσε απαραίτητο να εμφυσηθεί στους ανθρώπους, μέσα από ειρηνική προπαγάνδα, η πεποίθηση ότι δεν είναι ακατόρθωτο πράγμα η πραγμάτωση μίας κοινωνίας δίχως εξουσία και ατομική ιδιοκτησία, μία πεποίθηση που κατ' αυτόν αρκεί για να δώσει στην Λογική ανοικτό δρόμο ώστε να οργανώσει μία τέτοια κοινωνία. Για τον ίδιο, μία τέτοια κοινωνία πρέπει να οργανωθεί επάνω στην βάση μικρών γεωργικών κοινοτήτων, οι οποίες θα στηρίζονται σε σχέσεις καλής γειτονίας... Ο Γκόντγουιν πέθανε αθόρυβα, εγκαταλελειμμένος από όλους, το 1836 στο Λονδίνο και θάφτηκε δίπλα στην αγαπημένη του Μαρία Βόλστονκραφτ. Παρ' όλα αυτά, οι ιδέες του επηρέασαν αρκετούς μεταγενέστερους διανοούμενους, όπως τους Λόρδο Μπάιρον, Σέλλεϋ, κ.ά., αλλά και τον Προυντόν (1809 - 1865), τον Κροπότκιν (1842 - 1921) και τον Μιλλ (1806 - 1873).

Μετάφραση - απόδοση Μ. - Π.

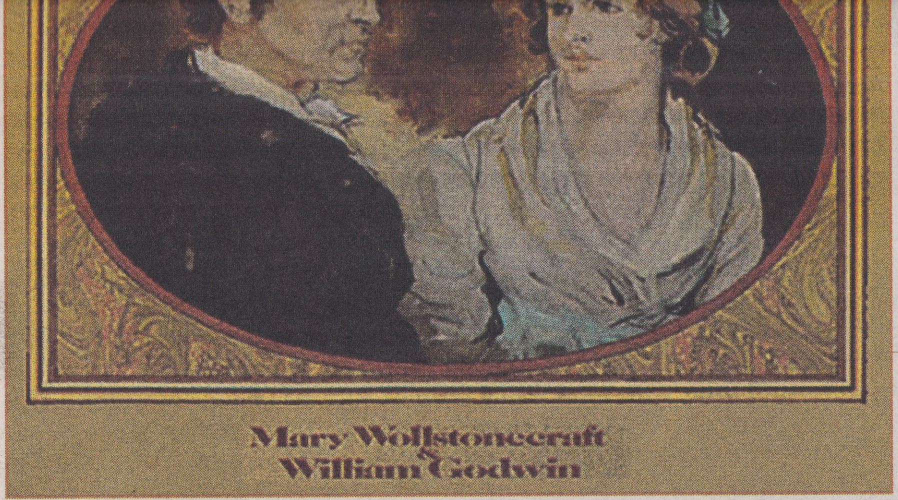
Η εκδήλωση στο Πολυτεχνείο της Θεσσαλονίκης

Την Παρασκευή 19 Φεβρουαρίου πραγματοποιήθηκε η προγραμματισμένη εκδήλωση στο Πολυτεχνείο της Θεσσαλονίκης, που διοργάνωσε η Αναρχική Αρχειοθήκη και η μηνιαία αναρχική εφημερίδα ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

Στον χώρο υπήρχε έκθεση φωτογραφίας με θέμα: ***Οι πρόσφυγες του διεθνούς πολέμου συναντούν τους φράχτες του ελλαδικού χώρου***, καθώς και

Η εκδήλωση, που ήταν **αφιερωμένη στην μνήμη του αδελφού μας αναρχικού Γρηγόρη Θωμόπουλου**, ξεκίνησε στις 18:45 με προβολή που αναφερόταν στα παιδιά-πρόσφυγες. Ακολούθησαν τοποθετήσεις για τον σύντροφο Γρηγόρη και επακολούθησε η συζήτηση με περιεχόμενο ***την «κρίση», τον διεθνή πόλεμο και τα «νέα» σύνορα της παγκοσμιοποιημένης σκλαβιάς.***




Mary Wollstonecraft & William Godwin

ρα και την ανθρώπινη συμπεριφορά, αυτή πρέπει να θεωρηθεί υπεύθυνη για την πλειονότητα των ανθρώπινων προβλημάτων. Εάν η αρχή της διακυβέρνησης και οι συνέπειες της εξαλείφονταν, τότε ο ανθρώπινος νους κατά τρόπο φυσικό θα ανέβαινε σε ένα ανώτερο επίπεδο λογικής, δικαιοσύνης και αλήθειας:

μόνη μόνιμη αιτία των δεινών της ανθρωπότητας, η ίδια η οντότητά της εμπεριέχει κάθε λογής εγγενή κακά, τα οποία δεν πρόκειται να εξαλειφθούν παρά μόνο με την πλήρη εκμηδένισή της».

Η κυβέρνηση στην πράξη εργάζεται κυρίως για τους πλούσιους, ευνοεί την ατομική εξουσία και ενισχύει την «υποτιθέμενη ανωτερότητα του πλούτου». Ενθαρρύνει τον ανταγωνισμό, τον φθόνο και την απληστία, στηρίζει την οικονομική ανισότητα, προξενεί κοινωνική αποσύνθεση, πείνα και πόλεμο, και είναι ο κυριότερος εχθρός του «πλέον επιθυμητού πράγματος: της πνευματικής και ηθικής ευτυχίας του ανθρώπινου είδους». **Η ανθρωπότητα, άπαξ και ελευθερωθεί από την κυβέρνηση, θα μπορεί να βελτιώνεται επ' αόριστον.**

Ένα από τα κυριότερα εμπόδια στην ανθρώπινη

λογής εγγενή κακά, τα οποία δεν πρόκειται να εξαλειφθούν παρά μόνο με την πλήρη εκμηδένισή της») και η οικογένεια (που αναπαράγει τις κρατούσες δομές).

Ο Γκόντγουιν θεωρούσε απαραίτητο να εμφυσηθεί στους ανθρώπους, μέσα από ειρηνική προπαγάνδα, η πεποίθηση ότι δεν είναι ακατόρθωτο πράγμα η πραγμάτωση μίας κοινωνίας δίχως εξουσία και ατομική ιδιοκτησία, μία πεποίθηση που κατ' αυτόν αρκεί για να δώσει στην Λογική ανοικτό δρόμο ώστε να οργανώσει μία τέτοια κοινωνία. Για τον ίδιο, μία τέτοια κοινωνία πρέπει να οργανωθεί επάνω στην βάση μικρών γεωργικών κοινοτήτων, οι οποίες θα στηρίζονται σε σχέσεις καλής γειτονίας... Ο Γκόντγουιν πέθανε αθόρυβα, εγκαταλελειμμένος από όλους, το 1836 στο Λονδίνο και θάφτηκε δίπλα στην αγαπημένη του Μαρία Βόλστονκραφτ. Παρ' όλα αυτά, οι ιδέες του επηρέασαν αρκετούς μεταγενέστερους διανοούμενους, όπως τους Λόρδο Μπάιρον, Σέλλεϋ, κ.ά., αλλά και τον Προυντόν (1809 - 1865), τον Κροπότκιν (1842 - 1921) και τον Μιλλ (1806 - 1873).

Μετάφραση - απόδοση Μ. - Π.

Η εκδήλωση στο Πολυτεχνείο της Θεσσαλονίκης

Την Παρασκευή 19 Φεβρουαρίου πραγματοποιήθηκε η προγραμματισμένη εκδήλωση στο Πολυτεχνείο της Θεσσαλονίκης, που διοργάνωσε η Αναρχική Αρχειοθήκη και η μηνιαία αναρχική εφημερίδα ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

Στον χώρο υπήρχε έκθεση φωτογραφίας με θέμα: ***Οι πρόσφυγες του διεθνούς πολέμου συναντούν τους άστεγους του ελλαδικού χώρου***, καθώς και τραπεζάκι με έντυπα.

Η εκδήλωση, που ήταν **αφιερωμένη στην μνήμη του αδελφού μας αναρχικού Γρηγόρη Θωμόπουλου**, ξεκίνησε στις 18:45 με προβολή που αναφερόταν στα παιδιά-πρόσφυγες. Ακολούθησαν τοποθετήσεις για τον σύντροφο Γρηγόρη και επακολούθησε η συζήτηση με περιεχόμενο ***την «κρίση», τον διεθνή πόλεμο και τα «νέα» σύνορα της παγκοσμιοποιημένης σκλαβιάς.***

Η συζήτηση ολοκληρώθηκε στις 21:20.



ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ

Σύντροφοι και συντρόφισσες, φίλες και φίλοι, εφ' όσον επιθυμείτε να αποκτήσετε κάποιο έντυπο της ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, θα πρέπει πλέον να επικοινωνείτε





ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ

Για τη συμβολή στον αγώνα της μνήμης ενάντια στη λήθη
και την ενδυνάμωση της κοινωνικής δράσης
ενάντια στο κράτος και σε κάθε μορφή εξουσίας.

Ενάντια στη διαστρέβλωση
και την προσπάθεια αποπροσανατολισμού
των κοινωνικών αγώνων.

πινος νους κατά τρόπο φυσικό θα ανέβαινε σε ένα ανώτερο επίπεδο λογικής, δικαιοσύνης και αλήθειας:

βέρνηση, θα μπορεί να βελτιώνεται επ' αόριστον. Ένα από τα κυριότερα εμπόδια στην ανθρώπινη

- 1873).

Μετάφραση - απόδοση Μ. - Π.

Η εκδήλωση στο Πολυτεχνείο της Θεσσαλονίκης

Την Παρασκευή 19 Φεβρουαρίου πραγματοποιήθηκε η προγραμματισμένη εκδήλωση στο Πολυτεχνείο της Θεσσαλονίκης, που διοργάνωσε η Αναρχική Αρχειοθήκη και η μηνιαία αναρχική εφημερίδα ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

Στον χώρο υπήρχε έκθεση φωτογραφίας με θέμα: ***Οι πρόσφυγες του διεθνούς πολέμου συναντούν τους άστεγους του ελλαδικού χώρου***, καθώς και τραπεζάκι με έντυπα.

Η εκδήλωση, που ήταν **αφιερωμένη στην μνήμη του αδελφού μας αναρχικού Γρηγόρη Θωμόπουλου**, ξεκίνησε στις 18:45 με προβολή που αναφερόταν στα παιδιά-πρόσφυγες. Ακολούθησαν τοποθετήσεις για τον σύντροφο Γρηγόρη και επακολούθησε η συζήτηση με περιεχόμενο ***την «κρίση», τον διεθνή πόλεμο και τα «νέα» σύνορα της παγκοσμιοποιημένης σκλαβιάς.***

Η συζήτηση ολοκληρώθηκε στις 21:20.



ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ

Σύντροφοι και συντρόφισσες, φίλες και φίλοι, εφ' όσον επιθυμείτε να αποκτήσετε κάποιο έντυπο της ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, θα πρέπει πλέον να επικοινωνείτε με το τηλέφωνο της Αναρχικής Αρχειοθήκης Αθήνας, στο τηλέφωνο 6973799207



Όταν ο Μολότωφ συνάντησε τον Ρίμπεντροπ

Τον Φλεβάρη του 2015, όταν ο Βαρουφάκης υπέγραφε τη «συμφωνία-γέφυρα» και αργότερα τον Ιούλιο του ιδίου έτους, ο Τσίπρας το 3ο Μνημόνιο, υπουργοί και βουλευτές του ΣΥΡΙΖΑ κυκλοφόρησαν το εξής ευφάνταστο επιχείρημα: επρόκειτο για τακτικό ελιγμό, μια συνθήκη τύπου Μπρεστ-Λιτόφσκ, που οδηγεί σε προσωρινή εκεχειρία με τους δανειστές και δίνει στην κυβέρνηση το χρόνο να εφαρμόσει στο εσωτερικό ένα «παράλληλο πρόγραμμα» κοινωνικών μεταρρυθμίσεων. Προφανώς οι συριζαίοι, ως νέοι μπολσεβίκοι του 21ου αιώνα, ζήλεψαν τη δόξα του στρατάρχη Τρότσκι, που το Μάρτη του 1918 υπέγραψε στην πόλη του Μπρεστ-Λιτόφσκ την ομώνυμη συνθήκη, με την οποία παρέδωσε την Πολωνία, τη Λιθουανία και την Καρελία στις Κεντρικές Αυτοκρατορίες και απέσυρε τα ρωσικά στρατεύματα από σειρά άλλων περιοχών, με αντάλλαγμα τον πολύτιμο εκείνο χρόνο που επέτρεψε στο Κόμμα να εδραιώσει την εξουσία του στο εσωτερικό της Ρωσίας.

Όποιος παρακολούθησε το πρόγραμμα της ΕΡΤ2 το Σάββατο, στις 30 Ιανουαρίου, θα είχε τη χαρά να διαπιστώσει πως οι «ιστορικές αναλογίες» των πεπραγμένων του ΣΥΡΙΖΑ δεν σταματούν στα παραπάνω. Ήταν η ήμερα που η ΧΑ είχε προγραμματίσει την καθιερωμένη της συγκέντρωση στη πλατεία Ρηγίλλης, με αφορμή τα γεγονότα των Ιμίων του 1996. Ως γνωστόν, η συγκέντρωση στο κέντρο απαγορεύεται, η εκδήλωση ωστόσο μεταφέρεται στη Μεσογείων, έξω από τα γραφεία της ΧΑ. Το μεσημβρινό δελτίο της ΕΡΤ2, σε σχετικό ρεπορτάζ, αναμεταδίδει την λίγων δευτερολέπτων δήλωση του Μιχαλολιάκου, με την οποία κα-

17 Φεβρουαρίου του 2012, ομάδα χρυσαυγιτών με επικεφαλής τους Κασιδιάρη και Παναγιώταρο, επισκέπτονται την κατειλημμένη τότε Χαλυβουργία και μοιράζουν λίγα πακέτα τρόφιμα, τυλιγμένα με αυτοκόλλητα που έγραφαν «Ψηφίζουμε ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ για να ξεβρωμίσει ο τόπος». Στη συνέχεια, ο Κασιδιάρης εκφωνεί στην πύλη του εργοστασίου ένα λογύδριο «συμπαράστασης» στους απεργούς, για να εισπράξει το χειροκρότημα του Σιφωνιού, στελέχους του ΚΚΕ και προέδρου του σωματείου. Αποχαιρετώντας τους χρυσαυγίτες, το στέλεχος του ΚΚΕ δηλώνει: «Έχουμε όλη την Ελλάδα στο πλευρό μας». Αυτό δεν εμπόδισε τη ΧΑ «να βρεθεί ξανά στο πλευρό» του ΚΚΕ, στις 12 Σεπτεμβρίου του 2013 στο Πέραμα, αυτή τη φορά για να στείλει στο νοσοκομείο τον πρόεδρο του σωματείου μετάλλου, αρχιτραμπούκο Σωτήρη Πουλικόγιαννη.

Μετά τις διώξεις της «ανεξάρτητης δικαιοσύνης» των Αθανασίου-Δένδια-Σαμαρά, η ΧΑ βρίσκεται σήμερα υπό καθεστώς δικαστικής επιτήρησης. Όσο και αν ορισμένοι δυσανα-



τον Ριμπεντροπ

Μπρεστ-Λιτόφσκ, που οδηγεί σε προσωρινή εκεχειρία με τους δανειστές και δίνει στην κυβέρνηση το χρόνο να εφαρμόσει στο εσωτερικό ένα «παράλληλο πρόγραμμα» κοινωνικών μεταρρυθμίσεων. Προφανώς οι συριζαίοι, ως νέοι μπολσεβίκοι του 21ου αιώνα, ζήλεψαν τη δόξα του στρατάρχη Τρότσκι, που το Μάρτη του 1918 υπέγραψε στην πόλη του Μπρεστ-Λιτόφσκ την ομώνυμη συνθήκη, με την οποία παρέδωσε την Πολωνία, τη Λιθουανία και την Καρελία στις Κεντρικές Αυτοκρατορίες και απέσυρε τα ρωσικά στρατεύματα από σειρά άλλων περιοχών, με αντάλλαγμα τον πολύτιμο εκείνο χρόνο που επέτρεψε στο Κόμμα να εδραιώσει την εξουσία του στο εσωτερικό της Ρωσίας.

Όποιος παρακολούθησε το πρόγραμμα της ΕΡΤ2 το Σάββατο, στις 30 Ιανουαρίου, θα είχε τη χαρά να διαπιστώσει πως οι «ιστορικές αναλογίες» των πεπραγμένων του ΣΥΡΙΖΑ δεν σταματούν στα παραπάνω. Ήταν η ήμερα που η ΧΑ είχε προγραμματίσει την καθιερωμένη της συγκέντρωση στη πλατεία Ρηγίλλης, με αφορμή τα γεγονότα των Ιμίων του 1996. Ως γνωστόν, η συγκέντρωση στο κέντρο απαγορεύεται, η εκδήλωση ωστόσο μεταφέρεται στη Μεσογείων, έξω από τα γραφεία της ΧΑ. Το μεσημβρινό δελτίο της ΕΡΤ2, σε σχετικό ρεπορτάζ, αναμεταδίδει την λίγων δευτερολέπτων δήλωση του Μιχαλολιάκου, με την οποία καλεί τους «έλληνες πατριώτες» να δώσουν δυναμικό παρόν στη φιέστα του κόμματος. Πλουραλιστική ενημέρωση, θα μπορούσε να πει κάποιος. Όπως αποδείχθηκε στη συνέχεια, επρόκειτο μάλλον για διαφημιστικό σποτάκι. Την επόμενη το μεσημέρι, **και επί μία ώρα, η ΕΡΤ2 «φιλοξενεί» στη συχνότητά της ολόκληρη την εκδήλωση της ΧΑ**, η οποία ξεκινά με έναν κομματικό να εξαπολύει μύδρους ενάντια στο «σοβιετικό καθεστώς του Κιμ Γιονγκ Τσίπρα»... Η κυβέρνηση περιορίζει τη ΧΑ στα γραφεία της, ενώ παράλληλα της προσφέρει πανελλαδική τηλεοπτική κάλυψη, σαν να πρόκειται για τον ευ-

17 Φεβρουαρίου του 2012, ομάδα χρυσαυγιτών με επικεφαλής τους Κασιδιάρη και Παναγιώταρο, επισκέπτονται την κατειλημμένη τότε Χαλυβουργία και μοιράζουν λίγα πακέτα τρόφιμα, τυλιγμένα με αυτοκόλλητα που έγραφαν «Ψηφίζουμε ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ για να ξεβρωμίσει ο τόπος». Στη συνέχεια, ο Κασιδιάρης εκφωνεί στην πύλη του εργοστασίου ένα λογύδριο «συμπαράστασης» στους απεργούς, για να εισπράξει το χειροκρότημα του Σιφωνιού, στελέχους του ΚΚΕ και προέδρου του σωματείου. Αποχαιρετώντας τους χρυσαυγίτες, το στέλεχος του ΚΚΕ δηλώνει: «Έχουμε όλη την Ελλάδα στο πλευρό μας». Αυτό δεν εμπόδισε τη ΧΑ «να βρεθεί ξανά στο πλευρό» του ΚΚΕ, στις 12 Σεπτεμβρίου του 2013 στο Πέραμα, αυτή τη φορά για να στείλει στο νοσοκομείο τον πρόεδρο του σωματείου μετάλλου, αρχιτραμπούκο Σωτήρη Πουλικόγιαννη.

Μετά τις διώξεις της «ανεξάρτητης δικαιοσύνης» των Αθανασίου-Δένδια-Σαμαρά, η ΧΑ βρίσκεται σήμερα υπό καθεστώς δικαστικής επιτήρησης. Όσο και αν ορισμένοι δυσανασχετούν μπροστά στο προφανές, **οι διώξεις αυτές δεν θα υπήρχαν με τη σημερινή τους μορφή, αν οι επιθέσεις των χρυσαυγιτών δεν είχαν έντονο πολιτικό αποτύπωμα**. Πρόκειται, δηλαδή, για πολιτικές διώξεις, οι οποίες, σύμφωνα με τη σχετική νομοθεσία, έχουν και ποινικές προεκτάσεις. Βέβαια, **δεν στρέφονται ενάντια στο «εθνικιστικό φρόνιμα» της ΧΑ, αλλά οριοθετούν δικαστικά τον πολιτικό χώρο δράσης της**. Στο δοσμένο αυτό πλαίσιο, ο Τσίπρας αβαντάρει τη ΧΑ, με μια κίνηση που ταυτόχρονα την περιχαρακώνει και την ενδυναμώνει, όπως άλλωστε έκανε και παλαιότερα



τις προηγούμενες κυβερνήσεις, από το 2010 και μετά. Έτσι, όμως, κινδυνεύει να γίνει η χλεύη τόσο των πολιτικών της αντιπάλων, όσο και των πάλαι ποτέ «αντιμνημονιακών» της στηριγμάτων. Ενδεικτικό αυτού του γεγονότος, είναι το ενθουσιώδες καλωσόρισμα που επεφύλαξαν ραδιοτηλεοπτικά και εκδοτικά συγκροτήματα στις απεργιακές κινητοποιήσεις της 4ης Φεβρουαρίου. *Επιτέλους, η κοινωνία αντιδρώντας, κατεβαίνει ξανά στους δρόμους, στην μεγαλύτερη πορεία των πέντε, γιατί όχι και των δέκα, τελευταίων χρόνων...* δήλωναν περιχαρείς, τηλεπερσόνες του διαμετρήματος των

ρουν ορισμένοι σε μια κοινωνία που βρίσκεται σε αναβρασμό, δεν έχει να κάνει απλά με μια στενόκαρδη, αντικυβερνητική προπαγάνδα. Άλλωστε ήταν ο ΣΥΡΙΖΑ, και όχι «τα κανάλια της διαπλοκής», που έριξε στα βράχια τις κοινωνικές αντιστάσεις των τελευταίων πέντε χρόνων. Τώρα, το ζητούμενο είναι οι κινητοποιήσεις, γκρεμίζοντας από τα βάθρα τους τα ξόανα της κούφιας αντιμνημονιακής ρητορείας, να συμπαρασύρουν οτιδήποτε μπορεί να ορθωθεί ως ανάχωμα απέναντι στους νέους όρους επιβολής της εξουσίας, όπως αυτοί κωδικοποιούνται στα διεθνή οικονομικά και πολιτικά πρόγραμ-

Όποιος παρακολούθησε το πρόγραμμα της ΕΡΤ2 το Σάββατο, στις 30 Ιανουαρίου, θα είχε τη χαρά να διαπιστώσει πως οι «ιστορικές αναλογίες» των πεπραγμένων του ΣΥΡΙΖΑ δεν σταματούν στα παραπάνω. Ήταν η ήμερα που η ΧΑ είχε προγραμματίσει την καθιερωμένη της συγκέντρωση στη πλατεία Ρηγίλλης, με αφορμή τα γεγονότα των Ιμίων του 1996. Ως γνωστόν, η συγκέντρωση στο κέντρο απαγορεύεται, η εκδήλωση ωστόσο μεταφέρεται στη Μεσογείων, έξω από τα γραφεία της ΧΑ. Το μεσημβρινό δελτίο της ΕΡΤ2, σε σχετικό ρεπορτάζ, αναμεταδίδει την λίγων δευτερολέπτων δήλωση του Μιχαλολιάκου, με την οποία καλεί τους «έλληνες πατριώτες» να δώσουν δυναμικό παρόν στη φιέστα του κόμματος. Πλουραλιστική ενημέρωση, θα μπορούσε να πει κάποιος. Όπως αποδείχθηκε στη συνέχεια, επρόκειτο μάλλον για διαφημιστικό σποτάκι. Την επόμενη το μεσημέρι, **και επί μία ώρα, η ΕΡΤ2 «φιλοξενεί» στη συχνότητά της ολόκληρη την εκδήλωση της ΧΑ**, η οποία ξεκινά με έναν κομματικό να εξαπολύει μύδρους ενάντια στο «σοβιετικό καθεστώς του Κιμ Γιονκ Τσίπρα»... Η κυβέρνηση περιορίζει τη ΧΑ στα γραφεία της, ενώ παράλληλα της προσφέρει πανελλαδική τηλεοπτική κάλυψη, σαν να πρόκειται για τον ευαίσθητο ανθό που μαζεύει από τους αγρούς και τον καλλιεργεί στο θερμοκήπιο. Τακτικός ελιγμός και εδώ, αυτή τη φορά ανάμεσα σε μπολσεβίκους και εθνικοσοσιαλιστές, ανάλογος με το σύμφωνο μη επιθέσεως που υπέγραψαν Μολότωφ και Ρίμπεντροπ, τον Αύγουστο του 1939...

Όχι τυχαία, το συγκεκριμένο γεγονός πέρασε σχεδόν απαρατήρητο. **Δεν είναι, όμως, η πρώτη φορά που φαινομενικά ορκισμένοι εχθροί έρχονται να συντονίσουν τη δράση τους.** Στις

Σιφωνιού, στελέχους του ΚΚΕ και προέδρου του σωματείου. Αποχαιρετώντας τους χρυσαυγίτες, το στέλεχος του ΚΚΕ δηλώνει: «Έχουμε όλη την Ελλάδα στο πλευρό μας». Αυτό δεν εμπόδισε τη ΧΑ «να βρεθεί ξανά στο πλευρό» του ΚΚΕ, στις 12 Σεπτεμβρίου του 2013 στο Πέραμα, αυτή τη φορά για να στείλει στο νοσοκομείο τον πρόεδρο του σωματείου μετάλλου, αρχιτραμπούκο Σωτήρη Πουλικόγιαννη.

Μετά τις διώξεις της «ανεξάρτητης δικαιοσύνης» των Αθανασίου-Δένδια-Σαμαρά, η ΧΑ βρίσκεται σήμερα υπό καθεστώς δικαστικής επιτήρησης. Όσο και αν ορισμένοι δυσανασχετούν μπροστά στο προφανές, **οι διώξεις αυτές δεν θα υπήρχαν με τη σημερινή τους μορφή, αν οι επιθέσεις των χρυσαυγιτών δεν είχαν έντονο πολιτικό αποτύπωμα**. Πρόκειται, δηλαδή, για πολιτικές διώξεις, οι οποίες, σύμφωνα με τη σχετική νομοθεσία, έχουν και ποινικές προεκτάσεις. Βέβαια, **δεν στρέφονται ενάντια στο «εθνικιστικό φρόνιμα» της ΧΑ, αλλά οριοθετούν δικαστικά τον πολιτικό χώρο δράσης της**. Στο δοσμένο αυτό πλαίσιο, ο Τσίπρας αβαντάρει τη ΧΑ, με μια κίνηση που ταυτόχρονα την περιχαρακώνει και την ενδυναμώνει, όπως άλλωστε έκανε και παλαιότερα από τη θέση της αντιπολίτευσης, όταν μιλούσε για την «έσχατη προδοσία» του Παπανδρέου σε βάρος της πατρίδας [Βουλή, 29/09/2011], ποτίζοντας έτσι το ημιλιπόθυμο φύτρο του «εθνικιστικού φρονήματος».

Η τακτική αυτή αποκτά το πραγματικό της νόημα, αν πρώτα κάποιος δει ολόκληρο το κάδρο της τρέχουσας πολιτικής αντιπαράθεσης. Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ για να υπάρξει, πρέπει να εφαρμόσει ένα ακόμα Μνημόνιο, όπως άλλωστε συνέβαινε και με όλες



τις προηγούμενες κυβερνήσεις, από το 2010 και μετά. Έτσι, όμως, κινδυνεύει να γίνει η χλεύη τόσο των πολιτικών της αντιπάλων, όσο και των πάλαι ποτέ «αντιμνημονιακών» της στηριγμάτων. Ενδεικτικό αυτού του γεγονότος, είναι το ενθουσιώδες καλωσόρισμα που επεφύλαξαν ραδιοτηλεοπτικά και εκδοτικά συγκροτήματα στις απεργιακές κινητοποιήσεις της 4ης Φεβρουαρίου. *Επιτέλους, η κοινωνία αντιδρώντας, κατεβαίνει ξανά στους δρόμους, στην μεγαλύτερη πορεία των πέντε, γιατί όχι και των δέκα, τελευταίων χρόνων*... δήλωναν περιχαρείς, τηλεπερσόνες του διαμετρήματος των Κοσιώνη, Τρέμη και Ευαγγελάτου. Οι κινητοποιήσεις ήταν όντως πολυπληθείς, οι μεγαλύτερες μετά τις εκλογές του 2012 και την άνοδο του ΣΥΡΙΖΑ στη θέση της αξιωματικής αντιπολίτευσης. Το σημαντικότερο ίσως στοιχείο τους ήταν το άπλωμά τους σε πολλές πόλεις της επικράτειας, πέραν της Αθήνας. Ωστόσο, δεν μπορούν να συγκριθούν ούτε σε παλμό ούτε σε πλήθος με σειρά άλλων κινητοποιήσεων της περιόδου 2010-2012. Η στήριξη που όψιμα, αλλά και πρόσκαιρα, προσφέρουν ορισμένοι σε μια κοινωνία που βρίσκεται σε αναβρασμό, δεν έχει να κάνει απλά με μια στενόκαρδη, αντικυβερνητική προπαγάνδα. Άλλωστε ήταν ο ΣΥΡΙΖΑ, και όχι «τα κανάλια της διαπλοκής», που έριξε στα βράχια τις κοινωνικές αντιστάσεις των τελευταίων πέντε χρόνων. Τώρα, το ζητούμενο είναι οι κινητοποιήσεις, γκρεμίζοντας από τα βάθρα τους τα ξόανα της κούφιας αντιμνημονιακής ρητορείας, να συμπαρασύρουν οτιδήποτε μπορεί να ορθωθεί ως ανάχωμα απέναντι στους νέους όρους επιβολής της εξουσίας, όπως αυτοί κωδικοποιούνται στα διεθνή οικονομικά και πολιτικά προγράμματα των μνημονίων.

Αφού το αντι-μνημόνιο οδήγησε στο 3ο Μνημόνιο, κάθε αμφισβήτηση βαφτίζεται λαϊκισμός και στασιμότητα, και έρχεται «στην πραγματικότητα» να αντιπαρατεθεί με «τις δίκαιες και αναγκαίες μεταρρυθμίσεις που θα βγάλουν τη χώρα από την κρίση». Ο Μητσοτάκης, ως πρόεδρος της ΝΔ, αναφέρει σχετικά: «Αυτή την πραγματικότητα αρνηθήκαμε, μέχρι πολύ πρόσφατα ως κοινωνία να αναγνωρίσουμε, να αντιμετωπίσουμε, την



κρύψαμε βολικά κάτω από το χαλί. Ο κύκλος όμως αυτής της σιωπής πρέπει πια να σπάσει. Και θα ήθελα να χρησιμοποιήσω μια φράση του Τάσου Γιαννίτση: ***Για να υπάρχει μια σταθερή λύση στο ασφαλιστικό σύστημα, χρειάζεται μια νέα κοινωνική συμφωνία. Και αυτή δεν μπορεί να γίνει χωρίς συλλογική αναγνώριση των λαθών»*** (Βουλή, 26/01/16). Και ο Κουμουτσάκος, εκπρόσωπος τύπου της ΝΔ, έρχεται να συμπληρώσει, σε σχετική ανακοίνωση την ημέρα της απεργίας: «Τώρα γίνεται πιο καθαρό σε όλους ότι το κόστος του λαϊκισμού είναι τεράστιο... Το συμπέρασμα που βγαίνει από αυτά, και κυρίως μέσα από τις σημερινές κινητοποιήσεις, είναι ξεκάθαρο. Η κρίση δεν τελειώνει με ψέμματα». **Το «εκσυγχρονιστικό» μπλοκ, με όχημα τη ΝΔ, έρχεται να προσεταιριστεί τις κινητοποιήσεις**, κυρίως εκείνες μιας γραβατωμένης Ελλάδας που προάγει τη «δημιουργία» και την «επιχειρηματι-

στάρηδες στον αγώνα» και υψώνουν σημαίες, που αργότερα κατεβάζουν επιδέξια στα κράνη των ΜΑΤατζήδων, όπως στην περίπτωση της AGROTICA στη Θεσσαλονίκη. Ο ΣΥΡΙΖΑ χρησιμοποιεί τις επιθέσεις στα κομματικά του γραφεία και τους προπηλακισμούς των στελεχών του για να μεταφράσει τις κινητοποιήσεις σε συγκαλυμμένη αντιπαράθεση με τη ΧΑ, την οποία αναγορεύει σε προνομιακό του αντίπαλο. **Ο εθνικισμός εμφανίζεται ως δεξαμενή στην οποία ο ΣΥΡΙΖΑ παροχετεύει την κοινωνική δυσαρέσκεια που τώρα στέφεται εναντίον του, για να μπορεί στη συνέχεια να θέσει ξανά το δίλημμα: «ή εμείς ή αυτοί»**. Προς το παρόν, η αντιπαράθεση μεταξύ αριστεράς, κυβερνώσας ή αντιπολιτευόμενης, και εθνικισμού εξελίσσεται όπως μία αντίδραση σε δοκιμαστικό σωλήνα. Ωστόσο, η θερμότητα που εκλύει πυροδοτεί ήδη τις πρώτες εκρήξεις.

ΣΥΡΙΖΑ και ΧΑ συνομιλούν αντι-

λαμψός απόγονος του Αχιλλέα που έχουν για αρχηγό τους δεν πρωτοτύπησε και πολύ... Η στάση του απέναντι στους «ξένους τοκογλύφους» δεν μοιάζει να διαφοροποιείται από εκείνη που προπαγάνδιζε ο ΣΥΡΙΖΑ ως αντιπολίτευση. Ο κύκλος φαίνεται να κλείνει, όπως το φίδι που καταπίνει την ουρά του.

Σαν να πρόκειται για παραλλαγές του ίδιου θέματος, η ΧΑ δηλώνει πως «στηρίζει τις κινητοποιήσεις ενάντια σε ασφαλιστικό και hot-spots» (07/02/2016). Λειτουργεί έτσι σαν το διαπασών για να κουρδίζεται η κυβέρνηση, που με τη σειρά της δεν χάνει ευκαιρία για να καταγγείλει τους «ακροδεξιούς κύκλους» που στρέφονται εναντίον της. Αυτή η «παράδοξη» σύμπραξη προκύπτει κατά τρόπο φυσικό, από τη στιγμή που **ο γενικός φωτισμός μέσα στον οποίο εμβαπτίζονται οι πολιτικές όλων των αποχρώσεων είναι ο ίδιος. Είναι το προχώρημα της οικονομικής και πολιτικής ενοποίησης των επιμέρους εξουσιαστικών σχηματισμών που αγκυρώνουν στην ηπειρωτική Ευρώπη και τη λεκάνη της Μεσογείου.** Όταν οι φασίστες ηγούνταν αυτής της ενοποίησης, ο Μουσολίνι αναγόρευε τον εαυτό του σε Προστάτη του Ισλάμ, για να προσεταιριστεί τα εθνικά κινήματα των αράβων της Β. Αφρικής, και οι μεραρχίες της Βέρμαχτ ξεδίπλωναν τον αγκυλωτό σταυρό από το Καλαί μέχρι την Κρήτη, υλοποιώντας την πρώτη μεγάλη ευρωπαϊκή ένωση του 20ου αιώνα. Σήμερα, στο ρόλο παρακατιανού ακολουθητή, οι εθνικιστές προσπαθούν να αποσπάσουν κραυγή

πόνου και αγωνίας από ένα ανέστιο, ετερόκλητο πλήθος, ήδη ξεχαρβαλωμένο από τη δημοκρατική «ανασυγκρότηση» της Μέσης Ανατολής. Δεν έρχονται απλά να συνεχίσουν το έργο των δουλεμπόρων που καθημερινά ξεβράζουν πρόσφυγες και μετανάστες στις ακτές τις Ευρώπης. **Υψώνοντας τοπικούς φραγμούς μέσα σε έναν ενιαίο ευρωπαϊκό χώρο, δρουν σαν καταλύτης για την παραπέρα συγκεντροποίηση της εξουσίας, που θα καταστείλει τις φυγόκεντρες τάσεις.** Αν και όταν αποφασιστεί, τα σύνορα δε θα «σφραγιστούν» με τον μαίανδρο της ΧΑ, αλλά με την αστερόεσσα της ΕΕ και τη ναυτική δύναμη του ΝΑΤΟ.

Τα τελευταία χρόνια υπήρξαν φωνές που έλεγαν πως *δεν μπορεί, αυτή η κατάσταση κάπου θα σταματήσει και τα πράγματα θα ισορροπήσουν.* Οι φωνές αυτές πύκνωσαν το Γενάρη του 2015, όταν στην κυβέρνηση ανέβηκαν ΣΥΡΙΖΑ και ΑΝΕΛ. **Ορισμένοι έβλεπαν την καταστροφή να απλώνεται, με εκείνη την κατάπληξη και την κούφια ελπίδα των δούλων που κοίταζαν από τους κήπους του Νέρωνα να φουντώνουν οι φλόγες της Ρώμης, και πίστεψαν πως θα καεί ό,τι είναι να καεί και η φωτιά θα σταματήσει. Αρκεί μέχρι τότε να φυλάξουμε τον εαυτό μας.** Τώρα που η ελπίδα ματαιώνεται από έναν τυχάρπαστο αριβίστα σαν τον Τσίπρα, ίσως αναζητήσουν στήριγμα σε άλλα αντιμνημονιακά αποκούμπια. **Το μόνο που θα συναντήσουν είναι η άλλη όψη από το διπρόσωπο κεφάλι του Ιανού.**

Κ. Α.

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΤΟ ΝΕΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ



κρύψαμε βολικά κάτω από το χαλί. Ο κύκλος όμως αυτής της σιωπής πρέπει πια να σπάσει. Και θα ήθελα να χρησιμοποιήσω μια φράση του Τάσου Γιαννίτση: ***Για να υπάρχει μια σταθερή λύση στο ασφαλιστικό σύστημα, χρειάζεται μια νέα κοινωνική συμφωνία. Και αυτή δεν μπορεί να γίνει χωρίς συλλογική αναγνώριση των λαθών»*** (Βουλή, 26/01/16). Και ο Κουμουτσάκος, εκπρόσωπος τύπου της ΝΔ, έρχεται να συμπληρώσει, σε σχετική ανακοίνωση την ημέρα της απεργίας: «Τώρα γίνεται πιο καθαρό σε όλους ότι το κόστος του λαϊκισμού είναι τεράστιο... Το συμπέρασμα που βγαίνει από αυτά, και κυρίως μέσα από τις σημερινές κινητοποιήσεις, είναι ξεκάθαρο. Η κρίση δεν τελειώνει με ψέμματα». **Το «εκσυγχρονιστικό» μπλοκ, με όχημα τη ΝΔ, έρχεται να προσεταιριστεί τις κινητοποιήσεις**, κυρίως εκείνες μιας γραβατωμένης Ελλάδας που προάγει τη «δημιουργία» και την «επιχειρηματικότητα», **όχι για να αμφισβητήσει την ουσία των νέων μέτρων, αλλά για να καταγγείλει τους «λαϊκιστές» που μέχρι χθες αμφισβητούσαν αυτά τα μέτρα και σήμερα «υποτάσσονται στην αναγκαιότητά τους»**. Στην προοπτική αυτή, ο ΣΥΡΙΖΑ περιορίζεται μονάχα σε επί μέρους τμήμα μιας ευρύτερης μεταρρυθμιστικής παράταξης. Ο ρόλος του υποβαθμίζεται και η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ εκφυλίζεται σε πρόπλασμα ευρύτερων συνεννοήσεων.

Όμως, η κυβέρνηση είναι «οχυρό μάχης». Και όπως δήλωνε ο Τσίπρας: «...αυτό το οχυρό δεν θα το παραδώσουμε. Θα το υπερασπιστούμε και θα το κρατήσουμε» (Καλαμάτα, 12/09/

στάρηδες στον αγώνα» και υψώνουν σημαίες, που αργότερα κατεβάζουν επιδέξια στα κράνη των ΜΑΤατζήδων, όπως στην περίπτωση της AGROTICA στη Θεσσαλονίκη. Ο ΣΥΡΙΖΑ χρησιμοποιεί τις επιθέσεις στα κομματικά του γραφεία και τους προπηλακισμούς των στελεχών του για να μεταφράσει τις κινητοποιήσεις σε συγκαλυμμένη αντιπαράθεση με τη ΧΑ, την οποία αναγορεύει σε προνομιακό του αντίπαλο. **Ο εθνικισμός εμφανίζεται ως δεξαμενή στην οποία ο ΣΥΡΙΖΑ παροχετεύει την κοινωνική δυσαρέσκεια που τώρα στέφεται εναντίον του, για να μπορεί στη συνέχεια να θέσει ξανά το δίλημμα: «ή εμείς ή αυτοί»**. Προς το παρόν, η αντιπαράθεση μεταξύ αριστεράς, κυβερνώσας ή αντιπολιτευόμενης, και εθνικισμού εξελίσσεται όπως μία αντίδραση σε δοκιμαστικό σωλήνα. Ωστόσο, η θερμότητα που εκλύει πυροδοτεί ήδη τις πρώτες εκρήξεις.

ΣΥΡΙΖΑ και ΧΑ συνομιλούν αντιπαρατιθέμενοι. «Η προσπάθεια μιας μικρής μειοψηφίας του αγροτικού κόσμου και ακροδεξιών στοιχείων να τορπιλίσουν το διάλογο γύρω από την πρόταση της κυβέρνησης για την ασφαλιστική μεταρρύθμιση, θα πέσει στο κενό», σημειώνει μεταξύ άλλων η Κουμουνδούρου, σε σχετικό δελτίο τύπο (31/01/2016). Απαντώντας, η ΧΑ δηλώνει ότι «στηρίζει ηθικά τις δυναμικές, ακομμάτιστες αγροτικές κινητοποιήσεις την ώρα που ο ΣΥΡΙΖΑ εξοντώνει τον πρωτογενή τομέα» (01/02/2016). Αξίζει, βέβαια, να θυμίσουμε ποια είναι η εθνικιστική αντιπρόταση στη σημερινή πολιτική. Στις 9 Σεπτεμβρίου του 2015, λίγο πριν τις

την ουρά του.

Σαν να πρόκειται για παραλλαγές του ίδιου θέματος, η ΧΑ δηλώνει πως «στηρίζει τις κινητοποιήσεις ενάντια σε ασφαλιστικό και hot-spots» (07/02/2016). Λειτουργεί έτσι σαν το διαπασών για να κουρδίζεται η κυβέρνηση, που με τη σειρά της δεν χάνει ευκαιρία για να καταγγείλει τους «ακροδεξιούς κύκλους» που στρέφονται εναντίον της. Αυτή η «παράδοξη» σύμπραξη προκύπτει κατά τρόπο φυσικό, από τη στιγμή που **ο γενικός φωτισμός μέσα στον οποίο εμβαπτίζονται οι πολιτικές όλων των αποχρώσεων είναι ο ίδιος. Είναι το προχώρημα της οικονομικής και πολιτικής ενοποίησης των επιμέρους εξουσιαστικών σχηματισμών που αγκυρώνουν στην ηπειρωτική Ευρώπη και τη λεκάνη της Μεσογείου.** Όταν οι φασίστες ηγούνταν αυτής της ενοποίησης, ο Μουσολίνι αναγόρευε τον εαυτό του σε Προστάτη του Ισλάμ, για να προσεταιριστεί τα εθνικά κινήματα των αράβων της Β. Αφρικής, και οι μεραρχίες της Βέρμαχτ ξεδίπλωναν τον αγκυλωτό σταυρό από το Καλαί μέχρι την Κρήτη, υλοποιώντας την πρώτη μεγάλη ευρωπαϊκή ένωση του 20ου αιώνα. Σήμερα, στο ρόλο παρακατιανού ακολουθητή, οι εθνικιστές προσπαθούν να αποσπάσουν κραυγή

τοπικούς φραγμούς μέσα σε έναν ενιαίο ευρωπαϊκό χώρο, δρουν σαν καταλύτης για την παραπέρα συγκεντροποίηση της εξουσίας, που θα καταστείλει τις φυγόκεντρες τάσεις. Αν και όταν αποφασιστεί, τα σύνορα δε θα «σφραγιστούν» με τον μαίανδρο της ΧΑ, αλλά με την αστερόεσσα της ΕΕ και τη ναυτική δύναμη του ΝΑΤΟ.

Τα τελευταία χρόνια υπήρξαν φωνές που έλεγαν πως *δεν μπορεί, αυτή η κατάσταση κάπου θα σταματήσει και τα πράγματα θα ισορροπήσουν*. Οι φωνές αυτές πύκνωσαν το Γενάρη του 2015, όταν στην κυβέρνηση ανέβηκαν ΣΥΡΙΖΑ και ΑΝΕΛ. **Ορισμένοι έβλεπαν την καταστροφή να απλώνεται, με εκείνη την κατάπληξη και την κούφια ελπίδα των δούλων που κοίταζαν από τους κήπους του Νέρωνα να φουντώνουν οι φλόγες της Ρώμης, και πίστεψαν πως θα καεί ό,τι είναι να καεί και η φωτιά θα σταματήσει. Αρκεί μέχρι τότε να φυλάξουμε τον εαυτό μας.** Τώρα που η ελπίδα ματαιώνεται από έναν τυχάρπαστο αριβίστα σαν τον Τσίπρα, ίσως αναζητήσουν στήριγμα σε άλλα αντιμνημονιακά αποκούμπια. **Το μόνο που θα συναντήσουν είναι η άλλη όψη από το διπρόσωπο κεφάλι του Ιανού.**

Κ. Α.

***Και αυτή δεν μπορεί να γίνει χωρίς συλλογική αναγνώριση των λαθών*»** (Βουλή, 26/01/16). Και ο Κουμουτσάκος, εκπρόσωπος τύπου της ΝΔ, έρχεται να συμπληρώσει, σε σχετική ανακοίνωση την ημέρα της απεργίας: «Τώρα γίνεται πιο καθαρό σε όλους ότι το κόστος του λαϊκισμού είναι τεράστιο... Το συμπέρασμα που βγαίνει από αυτά, και κυρίως μέσα από τις σημερινές κινητοποιήσεις, είναι ξεκάθαρο. Η κρίση δεν τελειώνει με ψέμματα». **Το «εκσυγχρονιστικό» μπλοκ, με όχημα τη ΝΔ, έρχεται να προσεταιριστεί τις κινητοποιήσεις**, κυρίως εκείνες μιας γραβατωμένης Ελλάδας που προάγει τη «δημιουργία» και την «επιχειρηματικότητα», **όχι για να αμφισβητήσει την ουσία των νέων μέτρων, αλλά για να καταγγείλει τους «λαϊκιστές» που μέχρι χθες αμφισβητούσαν αυτά τα μέτρα και σήμερα «υποτάσσονται στην αναγκαιότητά τους»**. Στην προοπτική αυτή, ο ΣΥΡΙΖΑ περιορίζεται μονάχα σε επί μέρους τμήμα μιας ευρύτερης μεταρρυθμιστικής παράταξης. Ο ρόλος του υποβαθμίζεται και η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ εκφυλίζεται σε πρόπλασμα ευρύτερων συνεννοήσεων.

Όμως, η κυβέρνηση είναι «οχυρό μάχης». Και όπως δήλωνε ο Τσίπρας: «...αυτό το οχυρό δεν θα το παραδώσουμε. Θα το υπερασπιστούμε και θα το κρατήσουμε» (Καλαμάτα, 12/09/2015). Πρέπει, λοιπόν, η αντιπαράθεση να επιστρέψει στο πεδίο εκείνο που ο ΣΥΡΙΖΑ θεωρεί προνομιακό του χώρο. Έτσι, **επανέρχεται σταδιακά το ζήτημα του πολιτικού ακτιβισμού, που φορέας του τώρα δεν είναι η ριζοσπαστική αριστερά, αλλά το αρνητικό της είδωλο, η εθνικιστική δεξιά**. Χαρακτηριστική είναι η περίπτωση των αγροτικών κινητοποιήσεων. Η ΧΑ κάνει φωτορεπορτάζ από τα μπλόκα που επισκέπτονται βουλευτές και στελέχη της, ενώ εθνικιστές μπαίνουν «μπρο-

στελεχών του για να μεταφράσει τις κινητοποιήσεις σε συγκαλυμμένη αντιπαράθεση με τη ΧΑ, την οποία αναγορεύει σε προνομιακό του αντίπαλο. **Ο εθνικισμός εμφανίζεται ως δεξαμενή στην οποία ο ΣΥΡΙΖΑ παροχετεύει την κοινωνική δυσαρέσκεια που τώρα στέφεται εναντίον του, για να μπορεί στη συνέχεια να θέσει ξανά το δίλημμα: «ή εμείς ή αυτοί»**. Προς το παρόν, η αντιπαράθεση μεταξύ αριστεράς, κυβερνώσας ή αντιπολιτευόμενης, και εθνικισμού εξελίσσεται όπως μία αντίδραση σε δοκιμαστικό σωλήνα. Ωστόσο, η θερμότητα που εκλύει πυροδοτεί ήδη τις πρώτες εκρήξεις.

ΣΥΡΙΖΑ και ΧΑ συνομιλούν αντιπαρατιθέμενοι. «Η προσπάθεια μιας μικρής μειοψηφίας του αγροτικού κόσμου και ακροδεξιών στοιχείων να τορπιλίσουν το διάλογο γύρω από την πρόταση της κυβέρνησης για την ασφαλιστική μεταρρύθμιση, θα πέσει στο κενό», σημειώνει μεταξύ άλλων η Κουμουνδούρου, σε σχετικό δελτίο τύπο (31/01/2016). Απαντώντας, η ΧΑ δηλώνει ότι «στηρίζει ηθικά τις δυναμικές, ακομμάτιστες αγροτικές κινητοποιήσεις την ώρα που ο ΣΥΡΙΖΑ εξοντώνει τον πρωτογενή τομέα» (01/02/2016). Αξίζει, βέβαια, να θυμίσουμε ποια είναι η εθνικιστική αντιπρόταση στη σημερινή πολιτική. Στις 9 Σεπτεμβρίου του 2015, λίγο πριν τις εκλογές, ο Μιχαλολιάκος δίνει συνέντευξη στον γνωστό αντιμνημονιακό Γιώργο Τράγκα.

–*Τράγκας:* «Αύριο το πρωί γίνεται κυβέρνηση η Χρυσή Αυγή, σε μία υποθετική περίπτωση. Θα σεβαστείτε το γεγονός της σύνδεσης της χώρας με την ευρωζώνη και την κομισιόν;»

–*Μιχαλολιάκος:* **«Θα διαπραγματευτούμε. Θα διαπραγματευτούμε σκληρά, όμως.»**

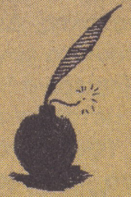
Προς απογοήτευση των απανταχού εθνικιστών, ο κοντόχοντρος, με-

ρώνουν στην ηπειρωτική Ευρώπη και τη λεκάνη της Μεσογείου. Όταν οι φασίστες ηγούνταν αυτής της ενοποίησης, ο Μουσολίνι αναγόρευε τον εαυτό του σε Προστάτη του Ισλάμ, για να προσεταιριστεί τα εθνικά κινήματα των αράβων της Β. Αφρικής, και οι μεραρχίες της Βέρμαχτ ξεδίπλωναν τον αγκυλωτό σταυρό από το Καλαί μέχρι την Κρήτη, υλοποιώντας την πρώτη μεγάλη ευρωπαϊκή ένωση του $20^{ου}$ αιώνα. Σήμερα, στο ρόλο παρακατιανού ακολουθητή, οι εθνικιστές προσπαθούν να αποσπάσουν κραυγή

κοίταζαν από τους κήπους του Νέρωνα να φουντώνουν οι φλόγες της Ρώμης, και πίστεψαν πως θα καεί ό,τι είναι να καεί και η φωτιά θα σταματήσει. Αρκεί μέχρι τότε να φυλάξουμε τον εαυτό μας. Τώρα που η ελπίδα ματαιώνεται από έναν τυχάρπαστο αριβίστα σαν τον Τσίπρα, ίσως αναζητήσουν στήριγμα σε άλλα αντιμνημονιακά αποκούμπια. **Το μόνο που θα συναντήσουν είναι η άλλη όψη από το διπρόσωπο κεφάλι του Ιανού.**

Κ. Α.

ΟΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗΣ



Επειδή έχει ζητηθεί από νέους συντρόφους και συντρόφισσες κατάλογος των εκδόσεών μας τις παραθέτουμε για να διευκολυνθούν όλοι όσοι επιθυμούν να γνωρίζουν ή να προμηθευθούν κάποια από τις εκδόσεις μας. Στο άμεσο μέλλον θα βελτιώσουμε την παρουσίαση των εκδόσεών μας.

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

1. Η αναρχική εφημερίδα ΕΞΕΓΕΡΣΗ, (41 τεύχη) τιμή τεύχους 1 ευρώ

2. Η μηνιαία πανελλαδική αναρχική εφημερίδα Διαδρομή Ελευθερίας, τεύχη 1-135 (συνεχίζεται) τιμή φύλλου 1 ευρώ

Η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ διατίθεται και σε δερματόδετους τόμους ανά 25 φύλλα, στην τιμή των 35 ευρώ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

3. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 1, (Εξαντλημένο)
4. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 2-3, τιμ. 2 ευρώ
5. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 4, τιμή 2 ευρώ
6. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 5, τιμή 2 ευρώ
7. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 6, τιμή 2 ευρώ
8. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 7, τιμή 2 ευρώ
9. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 8-9, τιμή 2 ευρώ
10. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 10, τιμή 2 ευρώ

ΒΙΒΛΙΑ

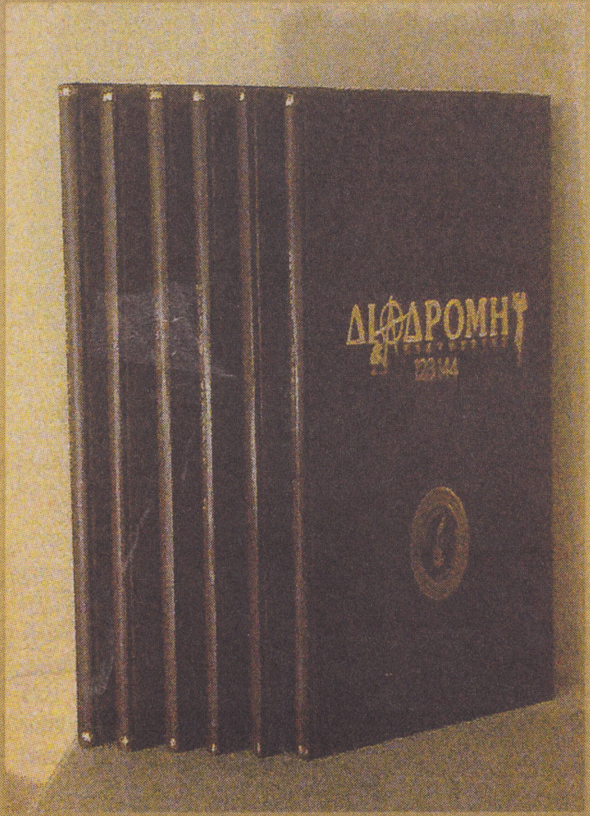
11. ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΣΤΟΝ «ΕΛΛΑΔΙΚΟ ΧΩΡΟ», Α΄ τόμος, τιμή 10 ευρώ

12. ΜΑΘΗΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ 1990 -1999 10 ΧΡΟΝΙΑ ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΑ, Μέρος Α΄, (Εξαντλημένο)

13. ΟΔΟΦΡΑΓΜΑΤΑ ΣΤΙΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΕΣ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΙΣ, Φοιτητικές Κινητοποιήσεις 2006-2007, τιμή 7 ευρώ

14. ΟΡΓΙΣΜΕΝΗ ΤΑΞΙΑΡΧΙΑ, ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΑ ΚΑΙ ΧΡΟΝΙΚΟ (1967-1984)

Η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ διατίθεται και ενδεδυμένη:



1ος τόμος (φύλλα 01-25),
2ος » (φύλλα 26-50),
3ος » (φύλλα 51-75),
4ος » (φύλλα 76-100)
5ος » (φύλλα 101-122)
6ος » (φύλλα 123-144)

***

Όσοι επιθυμούν να τους αποκτήσουν (προς 35 ευρώ έκαστος) μπορούν να τηλεφωνήσουν στο 69 73 799 207

Η ΠΡΕΖΑ ΘΕΡΙΖΕΙ...
ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΓΕΝΙΚΕΥΕΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΚΑΙ ΜΕΣΩ ΤΗΣ ΕΞΑΡΤΗΣΗΣ

Επειδή Εξάρτηση και Ελευθερία είναι...



ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

1. Η αναρχική εφημερίδα ΕΞΕΓΕΡΣΗ, (41 τεύχη) τιμή τεύχους 1 ευρώ
2. Η μηνιαία πανελλαδική αναρχική εφημερίδα Διαδρομή Ελευθερίας, τεύχη 1-135 (συνεχίζεται) τιμή φύλλου 1 ευρώ

Η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ διατίθεται και σε δερματόδετους τόμους ανά 25 φύλλα, στην τιμή των 35 ευρώ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

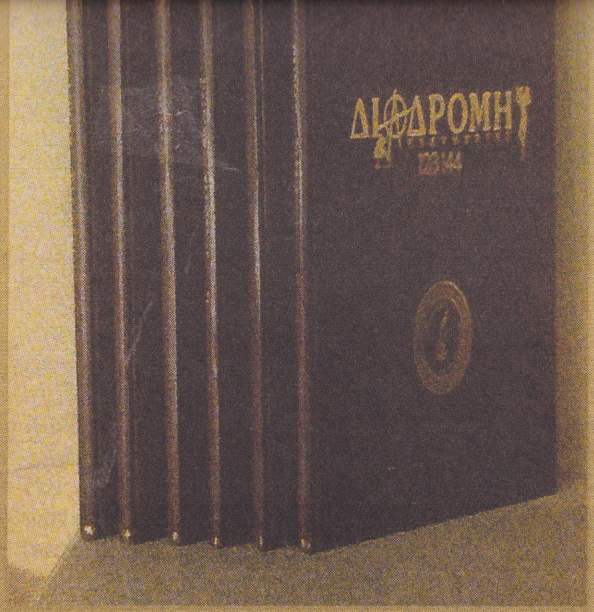
3. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 1, (Εξαντλημένο)
4. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 2-3, τιμ. 2 ευρώ
5. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 4, τιμή 2 ευρώ
6. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 5, τιμή 2 ευρώ
7. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 6, τιμή 2 ευρώ
8. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 7, τιμή 2 ευρώ
9. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 8-9, τιμή 2 ευρώ
10. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 10, τιμή 2 ευρώ

ΒΙΒΛΙΑ

11. ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΣΤΟΝ «ΕΛΛΑΔΙΚΟ ΧΩΡΟ», Α΄ τόμος, τιμή 10 ευρώ
12. ΜΑΘΗΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ 1990 -1999 10 ΧΡΟΝΙΑ ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΑ, Μέρος Α΄, (Εξαντλημένο)
13. ΟΔΟΦΡΑΓΜΑΤΑ ΣΤΙΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΕΣ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΙΣ, Φοιτητικές Κινητοποιήσεις 2006-2007, τιμή 7 ευρώ
14. ΟΡΓΙΣΜΕΝΗ ΤΑΞΙΑΡΧΙΑ, ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΑ ΚΑΙ ΧΡΟΝΙΚΟ (1967-1984), β΄ έκδοσις 2008, τιμή 5 ευρώ
15. ΟΙ ΠΟΛΕΜΙΟΙ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗΣ (Άλμπουμ), τιμή 15 ευρώ
16. Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ, Πολυτεχνείο 1995, τιμή 10 ευρώ
17. ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ (μια περιπέτεια του αναρχικού ΤΕΝ-ΤΕΝ, β΄ έκδοσις 2000, (Εξαντλημένο)
18. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 2003, Η τελευταία μεγάλη σύγκρουση, τιμή 10 ευρώ.

ΜΠΡΟΣΟΥΡΕΣ

19. Η ιστορία των συγκροτημάτων PUNK, HARD CORE και άλλων σχημάτων από το 1980 έως το 2000 στον ελλαδικό χώρο, β΄ έκδοσις 2008, (Εξαντλημένο)
20. Αυτές οι νύχτες είναι του Μιχάλη, β΄ έκδοσις 2008, (Εξαντλημένο)
21. Θεσσαλονίκη, Ιούνιος 2003 (Εξαντλημένο)



4ος » (φύλλα 76-100)
5ος » (φύλλα 101-122)
6ος » (φύλλα 123-144)

***

Όσοι επιθυμούν να τους αποκτήσουν (προς 35 ευρώ έκαστος) μπορούν να τηλεφωνήσουν στο 69 73 799 207

7. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 6, τιμή 2 ευρώ
8. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 7, τιμή 2 ευρώ
9. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 8-9, τιμή 2 ευρώ
10. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 10, τιμή 2 ευρώ

ΒΙΒΛΙΑ

11. ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΣΤΟΝ «ΕΛΛΑΔΙΚΟ ΧΩΡΟ», Α΄ τόμος, τιμή 10 ευρώ
12. ΜΑΘΗΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ 1990 -1999 10 ΧΡΟΝΙΑ ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΑ, Μέρος Α΄, (Εξαντλημένο)
13. ΟΔΟΦΡΑΓΜΑΤΑ ΣΤΙΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΕΣ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΙΣ, Φοιτητικές Κινητοποιήσεις 2006-2007, τιμή 7 ευρώ
14. ΟΡΓΙΣΜΕΝΗ ΤΑΞΙΑΡΧΙΑ, ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΑ ΚΑΙ ΧΡΟΝΙΚΟ (1967-1984), β΄ έκδοσις 2008, τιμή 5 ευρώ
15. ΟΙ ΠΟΛΕΜΙΟΙ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗΣ (Άλμπουμ), τιμή 15 ευρώ
16. Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ, Πολυτεχνείο 1995, τιμή 10 ευρώ
17. ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ (μια περιπέτεια του αναρχικού ΤΕΝ-ΤΕΝ, β΄ έκδοσις 2000, (Εξαντλημένο)
18. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 2003, Η τελευταία μεγάλη σύγκρουση, τιμή 10 ευρώ.

ΜΠΡΟΣΟΥΡΕΣ

19. Η ιστορία των συγκροτημάτων PUNK, HARD CORE και άλλων σχημάτων από το 1980 έως το 2000 στον ελλαδικό χώρο, β΄ έκδοσις 2008, (Εξαντλημένο)
20. Αυτές οι νύχτες είναι του Μιχάλη, β΄ έκδοσις 2008, (Εξαντλημένο)
21. Θεσσαλονίκη, Ιούνιος 2003 (Εξαντλημένο)

Σημείωση:
Οι τιμές ισχύουν για την περίπτωση που θα προμηθευτείτε τις εκδόσεις από τα γραφεία μας, στην Αναρχική Αρχειοθήκη Αθήνας ή στην Αναρχική Αρχειοθήκη Θεσσαλονίκης. Στα βιβλιοπωλεία οι τιμές είναι αυξημένες.
Τα χρήματα που συγκεντρώνονται από την διάθεση των εντύπων μας είναι πάγια πρακτική μας να χρησιμοποιούνται για επανεκδόσεις ή για την έκδοση βιβλίων αναρχικού περιεχομένου.



Η ΠΡΕΖΑ ΘΕΡΙΖΕΙ...
ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΓΕΝΙΚΕΥΕΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΚΑΙ ΜΕΣΩ ΤΗΣ ΕΞΑΡΤΗΣΗΣ

Επειδή Εξάρτηση και Ελευθερία είναι ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΕΣ και ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ καταστάσεις

Επειδή το παραμύθι περί «ελεύθερης επιλογής» στο ντοπάρισμα δεν μπορεί να ΚΑΛΥΨΕΙ την ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ, τον ΦΟΒΟ, την ΑΝΑΣΦΑΛΕΙΑ, την ΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ, την ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ, την ΠΛΗΞΗ που έχουν επιβληθεί...

...γι αυτό δεν μπορεί να χτιστεί μια ανθρώπινη και ελεύθερη κοινωνία με μέσα που καταστρέφουν ανθρώπινες υπάρξεις και συμπορεύονται με τα σχέδια των κρατιστών.



Ο ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΑΘΕ ΕΞΟΥΣΙΑ, ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ ΝΑΡΚΩΣΗ, ΕΞΑΡΤΗΣΗ και ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ

Αναρχική Αρχειοθήκη